

Duyên Anh

Thằng Vũ

Giới thiệu

Không có người lớn tuổi nào không tiếc nhớ tuổi trẻ, và càng những ai có nhiều suy tư càng tiếc nhớ nhiều hơn. Đó là một trong những nguyên nhân vì sao hầu hết các nhà văn đều có lần viết về tuổi trẻ.

Nhưng rất ít người thành công. La Fontaine, Grimm, Perrault không viết về tuổi trẻ mà chỉ viết cho tuổi trẻ. Mark Twain là nhà văn độc nhất kể chuyện Tom Sawyer bắt tử. Còn tất cả đều theo quy luật chung : đã lớn rồi tất không còn bé nữa. Quá khứ chỉ có hình ảnh, tuổi trẻ không ở lại trong cảm nghĩ, người viết văn thường gán cho bọn thiếu niên những căn cỗi của mình. Chính vì thế mà họ thất bại.

Duyên Anh đã thành công ở chỗ rất nhiều người thất bại. "Thằng Vũ" quả là một đứa bé sống động, tinh nghịch, tràn đầy nhựa sống. Truyện của nó làm cho người đọc tuổi sắp về già, nhớ lại cả một thời thiếu niên. Niềm cảm xúc chân thành như cả một đời chỉ có mấy lần.

"Thằng Vũ" cũng còn là truyện của các em học sinh. Tôi không muốn nói đến danh từ công thức như "lành mạnh" hay "trong sạch". Tôi tin rằng các em sẽ tìm thấy ở "Thằng Vũ" một tình bạn vui nhộn, thành thực. Các em có

thể "hỗn" như nó, nếu các em cũng chịu học cho giỏi và yêu thầy, mến bạn như nó.

Con đường đi của "Thằng Vũ" không biết đến thế nào là cùng...

Nguyễn Mạnh Côn

Thằng Vũ

Chương 1

Vũ và Côn nằm dài trên chiếc chiếu rách trải dưới giàn hoa lý sau vườn. Bóng râm mỗi lúc một lan rộng ra. Nắng chiều yếu dần nên màu xanh của lá và màu vàng của chùm hoa tươi lên làm dịu mắt hai thằng bé.

Những con bộ ngựa trốn nắng hạ từ lâu, bây giờ bò khắp chỗ đùa bỡn. Côn bỗng nhớ nhà quê. Vụ hè năm ngoái nó được theo bà nó về mảì làng Thanh Triều tít tắp bên kia sông Trà Lý. Nó cũng đã từng nằm dưới bóng mát của giàn hoa gần bờ ao, nghe tiếng cuốc kêu rĩ rả, tiếng tu hú bắt nhịp thời gian chạy uể oải. Và nó đã chán cả tắm ao, câu cá, đập cào cào, đánh bầy chim với tụi nhóc đồng nội. Côn bỏ lên tỉnh ngay để khoe với thằng Vũ rằng không có thằng Vũ thì trên đời không có gì vui cả. Bây giờ nằm bên thằng Vũ nó lại nhớ nhà quê.

Côn và Vũ sắp sỉ mười ba tuổi. Chúng nó cùng học một lớp, cùng ngồi một bàn, cùng thích chuyện kiếm hiệp tàu nên hợp nhau lắm. Bất cứ nơi nào người ta cũng gặp hai đứa. Nửa trưa nắng gắt, chúng nó kéo bạn bè xuống phố An Tập tổ chức đánh trận, vật lộn, ném đá, ném đất. Thằng nào thằng nấy nhể nhãi mồ hôi, quần áo lem luốc, rách nát. Đôi bạn bị xây da, sứt trán, chúng nó giả vờ khai vấp ngã.

Được cái ở nhà chúng nó rất ngoan ngoãn, tới trường học hành siêng năng nên cha mẹ chúng thả lỏng. Lặn mò mảì vào hồ Phúc Khánh □ cái hồ hàng năm ba bốn mạng chết đuối □ câu cá, cũng bọn thằng Vũ. Sang làng Bồ Xuyên bắn chim, bắn gà con, bắn chó, cũng bọn thằng Vũ. Qua cầu Bo bẻ trộm ỏi bị đuổi mất cả mũ nón, cũng bọn thằng Vũ. Bấm chuông điện nhà ông Đốc cho chó sủa inh ỏi rồi chạy chí chết cũng bọn thằng Vũ. Ghé thăm đền Mẫu, rút râu ông hộ pháp, ăn cắp oản, xôi, hoa quả, trêu chọc bà đồng, ông từ, cũng bọn thằng Vũ nốt.

Thằng Vũ còn đầu têu trò "chơi kiếm hiệp", bắt chước mọi hành động, cử chỉ của những tay giang hồ mã thượng thời nước Tàu cổ xưa, bắt chước luôn

cả những tay hiệp sĩ mà chúng thích. Thăng Vũ là Triều Dương Hiệp, thăng Côn là Hà nguyên Khánh. Mỗi thăng cầm đầu một bọn nhãi chia làm hai môn phái. Khi không tìm ra môn phái địch thủ thứ ba nào thì chúng thách thức, đâm đá nhau cho đỡ buồn. Khi tìm ra môn phái thích nghịch như chúng nó thì chúng nó hợp lại tôn thăng Vũ làm chúa đảng, bày mưu tính kế hạ kẻ thù. Chúng nó tự nhận mình là những kẻ "cứu dân độ thế" mặc dù cả chánh đảng Vũ cũng chẳng hiểu cứu dân độ thế là gì.

Hai thăng bé chỉ hiểu nghịch cho nhiều, càng nguy hiểm càng thú vị. Vu tập lấy gân bụng thắt rắn chắc. Ra trường nó cỡi trần thách tụi cùng lớp thử sức. Nó cho mỗi đứa đâm một cái thật mạnh vào bụng. Mặt nó tỉnh khô không tỏ vẻ gì đau đớn khiến lũ học trò lớp nhì một phục sát đất. Lối biểu diễn này thu hút được nhiều đồ đệ lắm. Thăng Côn tập phóng dao. Chiều chiều nó lên xuống cầu tiêu tu luyện đến nát cả cánh cửa gỗ. Môn sở trường của nó dần dần thành cừ khôi. Nhưng cu cậu chỉ dám bắt nạt mấy thân cây bàng, cây hời ngoài đường hay trộ bạn bè thì phóng lên bàng đen, trên mặt bàn, chứ cho kẹo cũng không dám rút dao dọa bạn.

Vũ còn khuyến khích Côn tập ném phi tiêu để hẹn hò nhau cho bí mật.

Trong cặp sách của thăng Côn không lúc nào không nhét hàng chục cái phi tiêu mũi bằng ghim-cài-đầu nhọn hoát. Có khi Vũ đang ngồi ăn cơm, chợt một mũi phi tiêu từ đâu bay tới cắm phập vào cánh cửa. Vũ vội buông đĩa buồng bát chạy rút mũi phi tiêu kèm theo bức thư, lẩm nhẩm đọc:

- "Bữa nay ta đã rình mi rất lâu. Đáng lẽ mũi tên này phải trúng cổ họng mi giữa lúc mi đang há hốc mồm và cơm. Song ta nghĩ, môn phái ta không cho phép giết người sau lưng nên ta tha chết cho mi và hẹn mi đến bốn giờ chiều nay ta sẽ gặp mi tại bờ sông Trà Lý để tranh tài cao thấp. Mi mà vắng mặt, mi là thăng hèn nhất thế giới."

Cuối bức thư vẽ mũi phi tiêu xuyên qua cái đầu lâu máu rì rì, mấy nét ngòong ngoè ký đề lên. Biết rằng Hà Nguyên Khánh dọa mình, Triều Dương Hiệp ngấu nghiến đọc tiếp hàng chữ tái bút quan hệ :

- "Chỗ mày chỉ tao nấp phóng phi tiêu cao quá, tao trèo mãi mới được. Đáng lẽ phóng từ chiều qua có đây. Nhớ chiều nay nhé ! Đông đủ cả bọn, có phao, có sấm ô tô nữa. Tụi mình bơi qua sông ăn cắp ổi".

Triều Dương Hiệp mỉm cười khoái chí. Chàng vờ chạy ngay ra đường, ngó trước ngó sau. Nấp sau cây bàng, cách đó chừng hai thước, thích khách Hà Nguyên Khánh chỉ đợi có vậy, bèn xuất đầu lộ diện, miệng cười hứa hẹn, chàng không quên làm bộ chỉ tay, cái giận mắng lớn :

- khá đó, súc sinh ! Ta tha đuổi mi, chiều nay mi sẽ biết đường gươm họ Triều.

Rồi hiệp sĩ Triều Dương Hiệp Vũ lại vùi ăn tiếp tục ăn cơm. Khi khác, Côn sang nhà chú nó ăn cỗ, về nhà đã thấy mảnh giấy cài lên bàn học, nguệch

ngoạc vài dòng :

- "Hà nguyên Khánh chắc nhà ngươi biết võ đài do hoàng thượng dựng lên ở nghĩa địa ngã tư Vũ Tiên để anh hùng mười phương tới tỉ thí chứ ? Nhà ngươi thường hãnh diên cái tài phóng dao lên bảng đen của nhà ngươi. Vậy chiều nay, hai giờ rưỡi hay ba giờ nhà ngươi hãy mang đủ thứ dao đến. Nếu sợ chết thì rủ thêm thằng Dực, thằng Hải đầu tay tư cho vui. "

Cuối mảnh giấy vẽ hình người treo cổ, cũng ngòong ngoèò mấy nét ký đề lên. Đó là dấu hiệu của thằng Vũ. Thư dọa giết, thư thách đồ của hai hiệp sĩ này kỳ quặc là luôn luôn thêm tái bút :

- "Cổ xoay vài đồng, tụi mình xuống Đoan Túc chén canh bánh đa mỳ nhé ! Canh bánh đa Đoan Túc ngon lắm mỳ ạ ! Màu vàng khe béo ngậy, nghe đã thêm nhỏ rãi rồi..."

Chúng nó ranh mãnh, quỷ quái thế đấy. Thế mà lúc này, nằm dưới giàn hoa, thằng thì nhớ nhà quê, thằng thì say sưa ngắm đôi bộ ngựa vung gươm chém nhau. Vũ tưởng tượng thấy đấu trường thời xưa và hai con bộ ngựa chính là hai chàng dũng sĩ. Nhưng sự tưởng tượng của Vũ và nỗi nhớ của Côn tiêu tan ngay khi Côn bỗng nhiên ngồi nhòm dây võ vai Vũ, hét lớn :

- Tao nhớ ra rồi, tuyệt, tuyệt, thằng này tuyệt...

- Vũ ngồi nhòm dây sung sướng hỏi :

- Tuyệt vừa hay tuyệt cú mèo hử mày ?

- Tuyệt cú mèo !

- Nó ở đâu ?

- Nó ở trường mình, lớp nhì hai.

- Sao mày biết ?

- Hôm nọ tao xuống cầu Kiến Xương ăn giỗ ông nội tao. Nghe nói có đá bóng, tao khoái quá quên cả giỗ. Tao mò ra bãi xem hai hội Kỳ Bá và Bò Xuyên tranh cúp "Cam tích tán" của nhà thuốc Bình an. Hội Kỳ Bá có thằng lỏi tỳ đi trung phong lừa gạt nhanh như máy. Chính nó làm bàn hai quả. Thiên hạ vỗ tay hoan hô nó như điên. Tao sôi cả ruột gan. Mãn cuộc, tao đứng rón lại xem trao cúp và nhìn cho rõ mặt thằng trung phong lỏi tỳ. Đồ mày biết nó là thằng nào ?

- Thằng Môn.

- Thằng Môn xách dép cho nó không đáng !

- Thế thằng nào, thằng nào ?

- Làm chi mà rỗi lên vậy ?

- Tao ghét mày quá, đồ với thách, nói nhanh nhanh tí mày !

- Thằng Vọng !

Vũ khinh ngạc :

- Vọng ghê đặc biệt hử ?

- Ủ, "chiến" ghê lắm mày ạ. Nó đá đẹp "ba chề" !

Vũ đứng hẳn lên, vươn vai khoan khoái.

- Tao phải gạ gẫm nó đá cho tụi mình mới hạ nổi tụi An Tập. Để mai ra trường tao rủ nó. Hì hì nằm nghĩ nát óc chiều nay. Đội bóng của tao có thằng Vọng chắc tụi An Tập kiêng mặt.

Côn lo ngại nói :

- Nhỡ thằng Vọng nó từ chối ?

Vũ tin tưởng :

- Từ chối sao được, tao sẽ có cách. Thôi tao về kéo dì tao mong.

Côn không giữ bạn. Tự nhiên nó vui lây cái niềm vui của thằng Vũ. Sau lần thua đội bóng lớp nhì hai trường tiểu học An Tập, thằng Vũ buồn lắm. Ngày ngày sang ngày nọ, nó chỉ nghĩ đến phục thù. Nhưng muốn phục thù, đội bóng của nó cần phải có một thằng trung phong "cừ". Nay thằng Côn kiếm được thằng Vọng, hỏi chi Vũ chẳng sướng. Côn đưa bạn khỏi cửa. Nắng đã tắt hẳn.

Thằng Vũ

Chương 2

Vũ ngồi dưới gốc cây bàng đợi Vọng. Cạnh nó, Côn đang lăm nhăm ôn bài cách trí. Còn hai mươi phút nữa mới chào cờ. Ước gì không phải học sáng nay. Vũ thầm thì thế. Mắt nó không ngớt hướng ra cổng trường.

- Sao hôm nay con nhà Vọng đến chậm thế hử Côn ?

- Tao biết đâu.

Vũ cau sờn :

- Thôi mày đừng ôn bài cho tao nhờ tí.

Côn vui vẻ chiều bạn. Bao giờ nó cũng nghe lời thằng Vũ như nghe lời anh nó. Không hẳn nó sợ thằng Vũ nhưng chắc chắn nó yêu thằng Vũ, phục thằng Vũ hơn tất cả tụi bạn của nó.

Thỉnh thoảng có thằng bạn mới nào hỏi "mày chơi với thằng Vũ lâu chưa" nó đều lắc đầu, nghĩ ngợi. Nó quên thật. Côn không nhớ bắt đầu chơi với Vũ tự ngày nào. Trong trí óc của nó, Côn chỉ còn nhớ một ván đá lớn gần năm đồng bạc xu, đi không hết phải chồng vơi trên sân. Thằng Vũ chơi ván đá đó. Côn châu ngoài.

Mấy đứa giao hẹn trước khi chơi là nếu hết tiền nộp mỗi lần chơi hỏng thì đương nhiên thua. Ba thằng phạm luật ra rìa, cay cú lắm. Còn trần si thằng Vũ chọi với thằng Quý. Ván đá mỗi lúc một sôi nổi. Cổng trường khép kín hơn nửa giờ mà bọn học trò còn quây quần ngồi xem "ván đá lịch sử".

Thằng Quý chuyên môn chơi bản. Nó cạy nhiều tiền, đi tưới lên rồi không chơi, hy vọng thằng Vũ ham ăn, chơi liên tù tì và sẽ cạn tiền nộp phạt. Vũ biết, song cứ tỉnh khô. Nó gieo tiền rất khéo, gấp díp ngon ăn. Vũ mừng quá hóa chơi hỏng. Thằng Quý sừng nhảy rồi rít. Nó đòi tiền giam. Vũ cháy túi, tai nó đỏ bừng, mặt nó tái đi, uất ức.

Đúng lúc bị bắt bí ấy. Côn móc túi dúm vào tay thằng Vũ một đồng. Không hỏi han, không ngạc nhiên gì cả, Vũ ném đồng bạc giấy xuống sân, nhỏ nước bọt, gân cổ dọa :

- Ông còn chơi đến tối, hết cả củ "thiu biu" đây này !

Ván đáo tiếp tục. Kết cuộc thằng Vũ thắng. Thu tiền đầy túi xong xuôi. Vũ mới nhìn ân nhân của nó. Mặt nó chớp mau, cảm động. Ván đáo vẫn người, hai đứa trẻ nán lại, im lặng. Vũ trao đồng bạc cho Côn. Hai đứa cùng ngượng ngùng sóng đôi bước trên đường về. Vũ mở đầu :

- Tại sao "đăng ấy" cho tớ mượn tiền ?

- Tại tớ ghét con nhà Quý.

- Tại sao "đăng ấy" ghét con nhà Quý ?

- Tại nó đánh đáo gạo.

- Nhỡ tớ thua "đăng ấy" có đòi tớ không ?

- Không.

Vũ mỉm cười. Nó định nói "Đăng ấy nói phét" vì nó nghĩ rằng một đồng chứ đâu phải một xu, một hào mà thằng Côn không đòi. Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt thằng Côn khiến thằng Côn bẽn lèn cúi xuống.

- Chắc nhà "đăng ấy" giàu nhỉ ?

Côn thành thực :

- Ủ, mỗi ngày ba tớ cho hai đồng. Còn "đăng ấy" mỗi ngày lĩnh mấy đồng ?

- Nhà tớ không giàu cũng không nghèo. Ba tớ đi vắng luôn, dì tớ mỗi sáng năm hào thôi.

- Thế mẹ "đăng ấy" đâu ?

- Mẹ tớ chết rồi !

Côn len lén nhìn Vũ. Nó buồn buồn. Vũ thấy hai đứa cứ sóng đôi về cùng đường, nó hỏi :

- Nhà "đăng ấy" ở phố nào ?

- Phố Lý Thường Kiệt.

- "Đăng ấy" ở cùng phố tớ, nào sang nhà tớ chơi nhé !

- Ủ.

- Này !

- Gì ?

- Tớ hỏi thật, nhỡ tớ thua "đăng ấy" tính sao ?

- "Đăng ấy" có thua đâu mà tính.

- Nhưng nhỡ cơ mà ?

- Nhỡ sao được, "đằng ấy" chơi đáo "mả" khét tiếng.

Hai đứa bé lại nhìn nhau, cười rúc rích. Từ hôm ấy, Vũ chơi thân với Côn. Càng thân nhau, càng mến nhau. Cho nên hễ Vũ muốn gì là Côn chiều ngay. Vũ toan rủ Côn rời gốc cây bàng thì thằng Vọng đã khúm núm từ ngoài cổng lững thững bước chân vào sân trường, hai tay vẫn thủ trong áo dài như thường lệ. Tội nghiệp thằng Vọng, con nhà nghèo lại ghê, Vọng sợ bạn bè ghê tởm nó nên nó cứ dấu diếm.

Trong lớp học, dù cái ghê đào hào khơi sông trên bàn tay nó, ngứa đến mấy chẳng nỡ, nó cu!ng chỉ cần rãnh chịu đựng, không dám gãi, tuy gãi thì sưng lấm, hủ hê lấm. Luôn luôn nó rút tay trong áo dài. Giờ ra chơi nó lên vào cầu tiêu hay thâm thụt gần bờ đậu rs^m bụi gãi bằng thích, gãi sứt cả máu, gãi đỏ bằng đôi bàn tay.

Bọn học trò lớp nhì hai có đứa đọc truyện "Ghê đặc biệt" của Tô Hoài đăng ở "Phổ thông bán nguyệt san", nó bỗng thấy thằng Vọng giống nhân vật Hoa trong truyện từng ly từng tí. Cũng bần thủ, cũng bị ghê, cũng dấu tay, cũng gãi nơi vắng vẻ. Thế là chúng nó đồn nhau, chúng nó xúi dục nhau làm sống lại thằng Hoa của Tô Hoài trong trường tiểu học công lập thị xã Thái Bình.

Truyện "Ghê đặc biệt" được truyền tay đọc. Chúng nó xúm quanh nhau nghe một thằng đọc rồi cười như nắc nẻ. Chúng nó thộc mọi hành động củ thằng Hoa, thuộc mọi thủ đoạn củ bạn nó trên nó để áp dụng vào thằng Vọng. Chúng nó theo rồi thằng Vọng khắp sân trường, bảo thằng Vọng có phép vì chúng nó gặp thằng Vọng đan hai tay lại "bất ần". Rồi y hệt như chuyện củ Tô Hoài, xúng nó ngầu nghiêng đề thằng Vọng xuống xân cỏ, lôi tay thằng Vọng ra ngoài ánh sáng để thấy bí mật củ đôi tay nó chỉ là bệnh ghê kinh niên !!!

Một thằng đứng giữa sân diễn thuyết. Ba bốn lớp vây quanh để cười. bài văn củ Tô Hoài được thay nhân vật Hoa bằng nhân vật Vọng. Đại khái :

- "Thưa các bạn,

Nhân loại có hàng triệu chứng bệnh. Thí dụ thối tai, hôi nách, châu máu cam, đi tuột, táo kiết, chảy rãi, đái dầm, ỉa đùn, nhưng chỉ có một thứ bệnh đáng sợ nhất. Đó là bệnh ghê, thiếng Pháp gọi là "La gale". Ghê lại có nhiều loại. Thí dụ : ghê Ấn Độ, ghê Cao Miên tức Khờ Me, ghê Lào, ghê Miến Điện, ghê Ý Đại Lợi, ghê Nhật Bản, ghê Thổ Nhĩ Kỳ, ghê Nga Sô Viết, ghê Nam Dương quần đảo vân vân... Những bệnh ghê tôi vừa kể trên đều là bệnh kinh khủng cả.

Còn một loại bệnh ghê kinh khủng hơn những bệnh ghê kinh khủng nhất trên đời này là ghê... tàu. Tại sao ghê tàu lại vĩ đại thế ? Thưa, nó có từ đời nhà Hán mà kẻ đem "cái ghê" sang xứ ta chính là Mã Viện. Sử ký Trần Trọng Kim trang... giòng... quyển... có ghi chuyện này. Muốn biết đúng hơn, xin quý bạn hỏi thằng Vọng vì nó làm tổng đại lý cái ghê nhãn hiệu Mã Viện

tức ghẻ tàu..."

Bài diễn văn của anh học trò lớp nhất tung ra như trái bom ngạt. Cả trường biết thằng Vọng ghẻ tàu. Bọn con gái nhìn nó lắc đầu, nhéo mắt khینگ bị khiến nhiều bạn nó phát khóc. Thằng Vũ cũng khoái trò này lắm. Song nó giống mấy thằng đầu tiêu là chỉ trêu thằng Vọng một lần thôi. Cái thằng trêu thằng Vọng khổ suốt ngày này sang ngày khác là thằng Hách con ông tham Lân. Nó cứ gọi thằng vọng là thằng Hoa. Vọng biết thân phận mình con nhà nghèo, ghẻ lở, đành im lặng chịu nhục.

Thấy Vọng ủ rũ đi, Vũ bỗng thương hại nó. Vũ chợt quên rằng nó đang chờ thằng Vọng để gạ nó vào đội bóng của nó chứ không phải để thương thằng học trò nghèo, ghẻ lở, cô thế. Vũ hỏi Côn :

- Nói với thằng Vọng thế nào hử mày ?

- Sao mày bảo đã có cách ?

Vũ ngẫm nghĩ giây lát. Nó nói :

- Chúng mình đã "a dua" bọn lớp nhất chế nhạo nó, chả biết nó có ghét chúng mình không ?

Côn bần khoản :

- Tao đang lo thế.

Vọng tới gần bậc hiên trường. Vũ chưa hiểu tình thế nào thì một quả ổi xanh đã ném bộp trúng mũ của thằng Vọng. và thằng Hách toét miệng cười từ trên bước xuống. Như thường lệ, thằng Hách bi bô :

- Ê, Hoa, đưa tay mày ra xem cái ghẻ Mã viện to bằng con bò chưa ?

Vọng nhìn lên, nín thinh.

- Hoa, bố mày hỏi mày mà không trả lời à ?

Vọng vẫn nín. Nó đã quen nhin nhục. Hách tới gần đập mạnh vai nó, hất hàm hỏi :

- Mày câm hả con ?

Đôi mắt đỏ ngầu vì bị áp bức. Vọng đau khổ nói :

- Anh để tôi yên thân...

Hách cười gằn :

- Muốn yên thân thì bố mày hỏi mày phải thưa chứ ?

Giọng thằng Vọng chìm đi, lặc lợng :

- Nhưng anh hỏi tôi tử tế. Tên tôi là Vọng...

Hách đưa ngón tay chỉ vào quần :

- Tử tế cái con củ c... ông đây này ! Ông cứ gọi mày là Hoa. Ê Hoa, mẹ mày hôm nay có bán xôi chè không ?

Vũ và Côn theo rồi cảnh bắt nạt này từ đầu. Vũ nghiêng răng ken két trong khi hai nắm tay Côn bóp chặt lại. Côn bảo Vũ :

- Mày chịu ngồi yên à ?

- Khoan đã.

- Khoan cái "đếch" gì nữa, cách làm thằng Vọng nó đã cho hội mình là đánh học máu mồm thằng Hách đi !

- Mày đừng dậy tao, tao chờ con nhà Hách đâm thằng Vọng tao mới ra tay.

Mày ra ngăn thằng Khải thằng Ngọc, hai đứa bè thằng Hách trước đi.

Côn rời khỏi gốc bàng chạy ra phía đang cãi nhau. Lúc này thằng Hách đã xắn tay áo. Nó chỉ nắm đấm trước mặt thằng Vọng, dọa nạt :

- Không trả lời bố, con sẽ ném quả phật thủ này !

-Vọng năn nỉ :

- Tôi xin anh...

Hách xia nói :

- Xin cái củ c... á, xin cái gì ?

- Xin anh đừng nói tới mẹ tôi...

- Tao cứ nói, con mụ xôi chè, mẹ thằng Hoa ghẻ tàu !

Nước mắt Vọng ứa ra. Nó buông cái cặp cũ nát xuống sân trường, chấp tay lạy thằng Hách :

- Anh muốn bắt tôi làm gì thì tôi cũng làm đừng nói tới mẹ tôi...

Hách cười sằng sặc, khoái chí :

- Anh em làm chứng lời con nhà Hoa nhé ! Được tao không thêm nói tới con mụ xôi chè nhưng mày phải quỳ xuống lạy tao đi !

Nói dứt câu, Hách phóng chân đá tung cái cặp sách sách của thằng Vọng.

Đúng dịp đó, Vũ nhảy vào vòng chiến. Nó nghiêm nét mặt, ra lệnh :

- Hách, mày nhặt cái cặp kia lên đưa cho thằng Vọng !

Hách bị cụt hứng :

- Việc gì đến mày ?

- Việc gì hở ? Cặp của tao đấy. Tao nhờ thằng Vọng mang hộ. Nào, mày có nhặt lên không ?

Vọng giảng hòa :

- Thôi để tôi nhặt...

Vũ quát :

- Để thằng Hách nhặt, tao cấm mày đẩy Vọng !

Vọng chết đứng. Nó không ngờ chuyện của nó lại dính vào thằng Vũ, tay "sùng" của lớp nhì một. Thấy Hách đứng trân trân, Vũ dịch :

- Mày có nhặt lên không ?

- Việc gì đến mày ?

- Việc gì hở ? Mày xưng bố với thằng Vọng mày bắt nó lạy mày, bây giờ tao xưng bố với mày, tao bắt mày lạy thằng Vọng. A lê, nhặt cặp lên cho bố

Vọng mày, Hách !

Hách hung tiết :

- Con củ c... ông đây này !

Vũ xông tới đâm thẳng vào mặt thằng Hách. Hách tránh không kịp, trái đấm

trúng mũi, máu cam chảy đầm đìa. Bọn học trò xanh mặt. Hách bị đau lao người vào đám Vũ. Nhưng nó không phải là địch thủ của thằng Vũ nên ăn đám như người. Thằng Ngọc vào can thiệp tiếp đến thằng Khải đều bị thằng Côn giữ kéo lại. Vũ sợ hết giờ, đá thêm một phát trúng bụng thằng Hách. Nó ngã sòng soài. Vũ lao tới đặt chân lên mặt nó :

- Con hết đời rồi con ơi !

Hách đau khổ nhìn Vũ như muốn xin tha tội. Vũ hiểu ý nó, bèn ra lệnh :

- Bò ra nhặt cái cặp trao vào tay thằng Vọng và xin lỗi nó đi !

Hách rấm rập tuân lời. Vũ đe :

- Từ nay, bất cứ ở đâu, ông mà thấy mày bắt nạt thằng Vọng thì ông đánh bỏ mẹ !

Nắm chặt tay thằng Vọng. Vũ dắt nó về phía sân sau khiến bọn học trò kinh ngạc. Vọng cũng kinh ngạc đến run rẩy. Mấy năm nó học ở cái trường tiểu học này là mấy năm bị bạn bè hiếp đáp.

Nó vội muống tượng ngay quang cảnh lớp nhì hai. Nó ngồi bàn cuối cùng. Bạn bè xa lánh, thầy ít chú ý mặc dù Vọng học giỏi. Đôi khi thầy gọi nhưng chỉ gọi để xóa bảng, hay đi giặt khăn lau chùi bảng. Tết nhất mẹ nó nghèo không có tiền mua quà biếu thầy nên thầy tỏ vẻ lãnh đạm. Thằng Vọng sống cô độc, đứa nào cũng muốn bắt nạt nó. Vọng không thể ngờ có hôm nay. Vũ đã nắm chặt bàn tay ghẻ kinh niên của nó, bước sóng đôi với nó.

Vọng ứa nước mắt — thứ nước mắt của kẻ lâu ngày bị áp bức khổ sở — rút nhẹ tay mình khỏi tay thằng bạn mới. Vũ sững sờ hỏi :

- Gì thế mày ?

Vọng rụt rè :

- Tay tôi ghẻ !

- Chân mày có ghẻ không ?

- Không.

- Thế thì tuyệt.

- Tuyệt sao ?

- Tuyệt cú mèo !

Vọng ngớ ngẩn :

- Anh nói tôi chả hiểu gì cả...

- Tí nữa rồi mày hiểu. Ra gốc bàng kia chúng mình nói chuyện. Mà đừng gọi tao bằng anh, xưng tôi nữa. Tao ít tuổi hơn mày lại học dưới mày. Cứ mày tao cho thân. Mày ăn sáng chưa ?

- Ăn rồi, sáng nào tôi cũng ăn xôi chè.

Vọng vẫn ngượng chưa dám xưng "tao". Vũ móc túi lấy thanh kẹo sô cô la dúm vào tay Vọng.

- Chén đi, quà Hà Nội của ba tao đấy !

Vọng cứ nhìn thằng Vũ mãi. Biết nó ngượng, Vũ nói :

- Kẹo này ngon lắm. Mày đá bóng cừ thế, sao không vào hội tao ?

Vọng tròn xoa đôi mắt.

- Sao "cậu" biết "tớ" đá bóng cừ ?

Vũ vỗ vai thằng Vọng ghẻ tàu :

- Mày còn cậu cậu tớ tớ nữa tao đánh mày à ! mày đầu tài y như hắc y hiệp sĩ trong truyện kiếm hiệp ấy. Thằng Côn nó bảo mày đi trung phong cho hội Kỳ Bá, mày sút lọt gôn Bồ Xuyên hai phát, đoạt giải "Cam tích tán". Thôi mày đừng chối nữa...

Một nỗi khoan khoái vừa lọt vào tâm hồn Vọng. Mắt nó sáng rực lên :

- Côn nó xem trận đó hử ?

- Ừ.

Giọng nó trả lời buồn buồn :

- Mày có biết tại sao tao không vào hội mày không ?

- Không. Tại sao ? Mày nói nhanh lên ?

- Tại thằng Vịnh nó chê tao.

- Nó chê mày thế nào ?

- Hôm tui mày thua bọn trường Tàu ở "tăng" đầu, tao muốn vào đá cho mày thay chân thằng Vịnh. Nó chửi tao, nó bảo tao về đá với cái ghẻ. Tao xấu hổ quá nên thôi.

Vũ câu tiết, văng tục :

- Thằng Vịnh đá như củ "thiêu biu". A lê hấp, có mày tao cho nó ra rìa. Nó coi tui An Tập hơn bố nó. Bóng vào chân "đét" dăm sút, sợ lọt gôn bọn An Tập nó "cộp" gãy chân. Mày vào hội tao nhé ?

Vọng ngẩn ngại :

- Nhớ thằng Vịnh nó trả thù tao ?

Vũ quả quyết :

- Thằng Hách ông còn cho ốm đòn nữa là thằng oắt Vịnh. Mày đá cho hội tao đi, rồi mày xem chúng nó sẽ coi mày như thánh !

Nghe Vũ hứa hẹn bảo vệ, Vọng gật đầu. Nó biết thằng Vũ là thằng "ngò" nhất trong trường. Vũ nghịch tinh và đánh nhau như gà chọi, không kiêng thằng nào dù lớn hơn nó một hai tuổi. Vọng được nhập phe thằng Vũ lấy làm hả hê lắm. Còn thằng Vũ "bóc" được câu thủ "cừ" của hội Kỳ Bá thì hơn hử ra mặt.

Vũ dúm vào tay thằng Vọng thanh kẹo sô cô la nữa. Ngay lúc đó, kèng trường điểm chào cờ. Côn cũng vừa rào cảng tới nhập bọn với Vũ và Vọng. Thằng Vọng tách hai đứa bạn mới, xếp hàng cùng lớp nhì hai. Vũ và Côn đứng trong hàng lớp nhì một. Vũ dơ tay bảo Côn :

- Mắt mày tinh, trông dùm tao xem có con cái ghẻ Mã Viện nào không ?

Côn nhìn sang thằng Vọng nhảy mắt, cười...

Thằng Vũ

Chương 3

Vũ nằm ngửa trên võng. Mắt nó mở thao láo nhìn lũ thạch sùng đuổi nhau trên trần nhà. Chán rồi nó khép mắt nằm im.

Mấy hôm nay Vũ buồn lắm. Thằng em khác mẹ của nó bị sốt. Con sốt lên đến gần bốn mươi độ. Ba nó lại đi rồi. Chuyến này ba nó lên mạn ngược. Ba Vũ buôn hàng chuyến, mỗi lần đi ít ra cũng mất một tháng. Di nó cuốn cả lên, không biết làm gì hơn là ôm con khóc. Vũ thích chạy nhảy nhưng những bận em ốm, nó không biết đi đâu cả.

Suốt ngày, Vũ ngồi trong giường canh giấc ngủ cho em hoặc kể chuyện vui lúc em tỉnh. Mẹ Vũ chết năm nó ba tuổi. Qua năm sau, ba nó lấy vợ khác. Năm sau nữa, di nó sinh Khoa rồi lần lượt em Tú, em Mai. Vũ yêu Khoa nhất. Con thường hỏi nó :

- Tại sao mày yêu thằng Khoa thế ?

Vũ trả lời :

- Tại nó là con trai. Con trai mới biết đá bóng và đánh nhau. Con gái nhất như cáy, chỉ được cái nước hơi tí mách mẹ nên tao ghét.

Thằng Khoa cũng yêu anh lắm. Nó hay theo Vũ dự vào những cuộc chơi nghịch. Những lần có Khoa, Vũ đều giao hẹn cấm không đưa nào được đánh Khoa đau. Đánh khe khẽ thôi. Một hôm, giàn trận ở bờ sông, vô tình thằng Toán lớp ba quên mất lời cấm đó, thoi thằng Khoa một thoi trúng mắt. Khoa nằm lăn ra khóc dẫy đành đập. Thế là Vũ chồm tới, đấm đá thằng Toán toi bời, không kịp nghe thằng này phân trần hay xin lỗi. Đánh sung vù mặt thằng lỗi. Vũ vẫn chưa nguôi giận. Nó còn nhào xuống sông bốc bùn trát kín đầu thằng Toán. Lát sau, thằng Côn bảo nó :

- Thằng Khoa đấm vào mũi thằng Toán trước mày đánh nó đau quá.

Vũ chẳng thèm đếm xỉa chuyện đó, nó nói :

- Ai bảo nó thoi em tao, tao đã giao hẹn rồi. Em tao có đấm nó đau nó cũng không được đấm lại. Đứa nào đấm lại, là tao cho ồm đòn. Mày có bênh em mày không ?

Thấy thằng bạn thân của mình lý luận thế. Côn đành gật đầu :

- Có chứ.

- Thế tao bênh em tao, việc gì mày phải thương con nhà Toán ?

Côn ngẩn người im lặng. Vũ không cần biết nó phải hay trái. Hề đứa nào

đụng chạm vào em nó là nó đánh, lớn nó không từ bé nó không tha. Nó yêu em nó từ thuở thằng Khoa vừa lọt lòng. Tình yêu đó lớn dần theo tuổi nó. Dì nó thương nó như nó thương em nó nên nếu mỗi năm không có ngày giỗ mẹ thì nó quên rằng mẹ nó đã chết.

Còn thằng Khoa, dù đã chín tuổi, nó vẫn tưởng thằng Vũ là anh ruột nó.

Thằng Vũ làm bất cứ việc gì nó đều khen rồi rít. Đá bóng, chỉ anh Vũ nó là hay. Đánh đáo, chỉ anh Vũ nó đánh cừ. Bắt chim, chỉ anh Vũ nó bắt tài.

Đám nhau chỉ anh Vũ nó đám chiến. Đi xe đạp, chỉ anh Vũ nó biết xăng đơ .

Thôi ác mô ni ca, chỉ anh Vũ nó biết đánh tông . Đứa nào chê anh nó dở, nó gây sự ngay lập tức. Đối với nó, thằng Vũ là thần tượng. Trận đá bóng nào mà đội của thằng Vũ thắng, nó hò hét khan cả cổ, trận nào thua nó khóc sụt mướt. Ba chúng nó thường mắng yêu :

- Hai đứa cùng hồn như nhau.

Dì nó bảo :

- Hai anh em giống nhau như đúc.

Có tiếng cựa quậy trong giường. Vũ giật mình rời võng. Nó vén màn chui đầu vào. Thằng Khoa mở mắt thao láo nhìn anh. Nó vẫy tay ra hiệu cho Vũ ngồi cạnh nó. Vũ sờ tay lên trán em. Nó sung sướng :

- Em bớt nóng rồi.

Khoa khe khẽ nói :

- Bao giờ em mới khỏi hử anh ?

- Vài hôm nữa.

- Vài hôm lâu không ?

- Lâu gì mà lâu.

Khoa nghĩ đến những chú chim sẻ chưa vỡ bọng cắt, còn nhắm mắt quanh cái viền vàng dây, nó tiếc rẻ :

- Vài hôm nữa tụi chim sẻ nó mọc hết lông cánh, nó bay mất thì em bắt thế nào được ?

Vũ vỗ về em :

- Mọc lông gì mà chóng thế em, còn lâu tụi nó mới biết bay. Anh thăm rồi, bọng cắt còn to tướng !

Khoa nói :

- Thật hử anh ? Thích ghê ! Anh cho em ngậm nước.

Vũ rót nước. Nó nâng thằng em và để tách nước kê miệng em nó. Khoa tọt một hơi hết liền. Nó đòi uống thêm. Vũ rót nữa. Uống xong thằng bé bỗng tỉnh táo :

- Mai em đã khỏi chưa ?

- Chưa.

- Nhỡ em khỏi thì sao ?

- Khỏi còn phải ăn giả bữa mới mạnh.

- Ăn giả bữa là gì hử anh ?

- Ăn giả bữa là...

Vũ vỗ trán suy nghĩ :

- Ăn giả bữa là... À, nhớ rồi. Mấy hôm ốm không ăn gì, hôm nào khỏi em phải ăn giả nợ những bữa đó.

Khoa hỏi :

- Em ốm mấy bữa rồi anh ?

Vũ xoa bàn tay đếm lia lịa :

- Thứ hai, thứ ba... Một, hai, ba, bốn. Em ốm bốn hôm rồi.

- Bốn hôm ăn mấy bữa ?

Vũ làm tính nhẩm :

- Bốn bữa quà sáng, tám bữa cơm, bốn bát canh bún buổi trưa, bốn bát chè đỗ đen buổi tối. Cộng tất cả hai mươi bữa.

Khoa lè lưỡi :

- Eo ôi ! Hai mươi bữa cơ à ?

- Ừ, hai mươi bữa.

- Ăn giả bữa làm gì hử anh ?

- Ăn cho chóng khỏe.

- Ăn mấy ngày mới hết ?

Vũ bối rối. Nó đã ăn giả bữa bao giờ đâu. Chỉ nghe nói thôi. Nó trả lời bừa :

- Ăn một ngày.

Khoa méo xệt cái mồm :

- Một ngày ăn làm sao hết được ?

- Cố ăn chứ.

- Anh đã ăn giả bữa chưa anh Vũ ?

Vũ lúng túng. Nó sắp bí rồi. Nó lờ đi, chuyển sang chuyện đá bóng :

- Tuần sau đội bóng của anh trả thù tụi An Tập.

- Thế à !

- Ừ.

- Hạ tụi nó 5-0 nhé !

- Ừ.

Khoa tung chăn muốn vung dậy. Vũ bắt nó nằm yên. Thằng bé này nghe chuyện đá bóng thì thích lắm. Nhất là đá bóng có anh nó đi hữu nội. Niên học này, đội bóng của anh nó bị tụi An Tập đè bẹp, bị cộp xung vù chân. Anh nó đêm ngày lo chuyện trả thù. Càng trả thù càng thua, anh nó càng cáu tiết. Khoa ước ao lớn ngay để tập đá cho đội bóng của anh nó, thay chân anh Vịnh. Anh Vũ nó luôn mồm chê anh Vịnh đá tồi, sợ tụi An Tập. Anh nó muốn đuổi anh Vịnh mà chưa tìm được người. Nay thấy anh tính chuyện trả thù, Khoa tin rằng anh nó đã có người đá giúp. Nó vỗ tay :

- Bravo, bravo anh Vũ, thứ mấy tuần sau đá hử anh ?

- Thứ năm.

- Nó mời mình hay mình mời nó hờ anh ?

- Minh.

- Ai thay anh Vĩnh ?

- Thăng Vọng.

Khoa há hốc mồm :

- Cái thằng Vọng ghẻ tàu hờ ?

Vũ cười, vỗ nhẹ vào người em :

- Đừng gọi nó là thằng nữa. Nó cừ lắm đá cho hội Kỳ Bá tranh giải Cam tích tán đậy. Mắt thằng Côn trông thấy, nó đi trung phong, sút hai trái lọt gôn Bồ Xuyên. Giờ nó đá cho hội của anh.

Khoa lại vỗ tay :

- Bravo, bravo Vọng ! Cho em đi xem nhé !

Vũ nói :

- Em có khoẻ mới được đi.

- Em khoẻ mà...

Vũ trộ :

- Phải ăn giả nợ hai mươi bữa một ngày cơ !

Khoa gật đầu :

- Em ăn hai mươi bữa mạnh thủy tinh !

Hai anh em Vũ cười như nắc nẻ. Thấy em còn mệt. Vũ dục em ngủ. Khoa vâng lời anh. Nó nằm nhắm mắt mừng tượng trận đá bóng tới. Vũ cũng vậy, nó tin chắc đội bóng của nó sẽ thắng. Vũ đặt mình lên võng, mơ màng... Ngay lúc ấy, bên ngoài nhà nó, nấp sau cây bàng, thằng Côn mắt la mắt lém, ngó trước ngó sau, đoạn thông thả đọc một câu tiếng lóng cơ hồ con chim chích chòe gọi bạn giữa trưa mùa hạ :

- Lũ vãi loi a, li đa lập lạp lá đi lóng bí (Vũ ơi ! đi tập đá bóng.)

Đó là thứ tiếng lóng do Vũ và Côn đặt ra, chỉ dùng vào những lúc gia đình cấm đoán không cho đi chơi. Lũ vãi là Vũ, bỏ chữ u ở tiếng lũ, chữ ã ở tiếng vãi và chắp lại thành Vũ. Cứ thế muốn nói bao nhiêu câu cũng được.

Côn gọi bạn hai ba lần rồi, song vì mãi mơ mộng, thằng Vũ chưa kịp nhận ra. Lúc nó giật mình là lúc em nó đòi nước. Nó đã bị tên tò. Giữa trưa hè im phăng phắc, thằng Khoa đang thiêm thiếp ngủ. Côn chờ mãi đâm sốt ruột. Nó lại cây bàng cách nhà thằng Vũ độ mười thước rẻo to :

- Lũ vãi loi a, lầy mà lâm ca lờ hi ? (Vũ ơi, mày cầm hờ ?)

Vũ đâu có cầm. Đánh hơi thấy thằng Côn, nó bèn rón rén mở cửa sau rồi leo lên trên sân thượng. Nó đặt bàn tay vào miệng tựa cái loa, trả lời :

- Ló cá lao ta lầy đa ! (Có tao đây !)

Côn rủa rới bạn :

- Lường tả lầy mà liếc đá. Hàm là lúng chá lao ta lợi dạ hâu la lóa quấy.

(Tuồng mày điếc làm chúng tao đợi lâu quá.)

- Lò đà ốc ngá, lao ta lang đa hằm là lơ ma. Liếc đá lái cá lủ cả liu thà liu ba lầy đa hày nề. (Đồ ngốc tao đang nằm mơ. Điếc cái củ thùi biu đây này.)

- Có đi không ? Hai đứa tiếp tục đàm thoại bằng tiếng lóng.

- Đi đâu ?

- Đi tập đá bóng. Đồng đủ, cả thằng Vọng nữa.

Vũ ngập ngừng nửa muốn đi, nửa muốn từ chối. Thứ năm tuần sau gặp tụi An Tập, không tập cho ăn giờ thì lại thua mất và không bao giờ hông trả thù được. Nhưng đi tập, ở nhà em nó gọi nước thì ai rót. Dì nó xuống Cổng Đậu hốt thuốc, ba giờ mới về. Vũ đang suy nghĩ thì Côn hét lớn :

- Có đi không ?

- Để tao xem sao đã.

- Xem gì ?

- Em tao ốm.

- Không tập thì thua là chắc.

- Đợi tao tí nhe !

- Ủ, mau lên, bãi giờ vắng. Chốc nữa chúng nó tranh mất chỗ.

Vũ trở vào nhà. Nó coi đồng hồ. Mới có một giờ. Vén màn nhìn em. Nó thấy mồ hôi thẳng Khoa đổ tằm tã, thấm ướt cả áo. Vũ xanh mặt. Nó trở ra, leo vọt lên sân thượng, trả lời bạn :

- Chúng mày đi tập đi, hôm nay tao không đi được.

- Sao thế ?

- Em tao sốt nặng.

- Mày không đi chúng nó đêch chịu tập.

- Đêch tập thì thôi !

- Thôi trả thù tụi An Tập à ?

- Ủ, em tao ốm nặng.

Dứt lời, Vũ tụt xuống, chạy vào giường ngồi bên em. Nó quên đá bóng, quên đánh nhau, quên hết. Trước mắt nó, một sự lo ngại to tát quá. Nó sợ em thức nên không dám gọi chị ở. Vũ chỉ sợ thằng Khoa chết. Nước mắt nó ứa ra...

Thằng Vũ

Chương 4

Hôm nay là thứ tư. Chiều mai đội bóng của Vũ gặp lại tụi An Tập. Trận phục thù này đánh dấu một niên học và luôn thể đánh dấu một mùa bóng đầy thảm bại của Vũ. Nếu đội Vũ hạ được tụi An Tập thì niên học tới mới hông

đá cho cho đội tuyển của trường và ngôi sao của Vũ mới khỏi bị lu mờ. Chứ thua tại An Tập thì ê cả Lũ.

Vũ vẫn tin tưởng ở nó, ở thằng Côn, nhất là bây giờ có thêm thằng Vọng. Một ngày tập dượt chung đủ chứng tỏ đội bóng của Vũ rất nhiều hy vọng. Từ những thằng đá ban bó dây chuối, đá ban bông, đá ban "ten nít", chúng nó đã trở thành đội đá ban da cỡ nhỏ. Như thế, tài nghệ của chúng đã tiến bộ vượt bậc. Đấu với các lớp trong trường, bọn Vũ hạ hết, được ông Đốc ban cho năm quả bóng và một giấy ban khen. Nhưng xui xẻo làm sao, hể đụng trường Tàu là hoà và đụng trường An Tập thì thua đậm.

Vũ cay cú tại An Tập lắm. Trận này mà hạ tại An Tập 2 — 0, chắc nó lon thêm ba tuổi. Vũ sắp đặt thành phần đội bóng của nó như sau : Thủ môn Thằng Luyến biệt hiệu Luyến "mít sơ lạnh", hữu vệ thằng Long, tả vệ thằng Lộc, trung ứng thằng Hổ, hữu ứng thằng Hải, tả ứng thằng Dục, trung phong thằng Vọng, tả nội thằng Côn, hữu nội là nó, tả biên thằng Trăn, hữu biên thằng Trình. Toàn những thằng chiến cả, nhất định lần này nó phải hạ tại An Tập.

Men chiến thắng tưởng tượng ngấm vào tâm hồn nó. Vũ khoái chí rút kèn ác mô ni ca trong túi. Nó đặt lên môi lướt đi lướt lại hai ba lần. Âm thanh phát ra nghe như gió bão thổi nhanh. Nó lấy gót chân phải nện mạnh xuống đất một cái rồi lại nện nhẹ năm đầu ngón hai cái tiếp theo nhưng nhẹ hơn. Đoạn nó bắt đầu thổi kèn. Nốt nhạc thứ nhất của bài hát ăn đúng với gót chân nện xuống đất của thằng Vũ. Bài nhạc vui nhanh, hùng hồn, kích động lòng nó một cách mãnh liệt.

Vũ đang trổ tài thì Côn dẫn Vọng tới. Thấy Vũ chơi kèn, Côn dục :

- Thôi bài "Chiều quê" đi mày !

Vũ nói :

- Bàn chuyện trả thù tại An Tập đã.

Côn xua tay :

- Mày thổi bài "Chiều quê" rồi bàn chuyện bóng sau.

Vỗ vai Vọng, Côn hỏi :

- Phải không hở Vọng ?

Vọng gật đầu. Vũ chiều Côn, đưa kèn lên môi. Trước khi thổi nó nói :

- Bài này buồn lắm !

- Tao thích buồn vì tao nhớ quê nội nhà tao.

Hơi thằng Vũ lừa vào kèn, âm thanh thoát ra. Tiếng nhạc tha thiết, êm đềm giống hết lời ca. Nỗi buồn man mác, bàng bạc vây quanh ba đứa trẻ. Côn rơm rớm nước mắt. Trong lúc Vũ đánh "tông" phù phép phép phù phép sau mỗi câu nhạc mà nếu hát thì phải ngân dài. Vọng cảm hứng ca theo :

- "Quê nhà tôi chiều khi nắng êm đềm chạy dài trên khóm cây, đàn chim riu

rít ca..."

Vũ ngưng thôi, ra hiệu cho Vọng dừng hát nữa. Nó giảng giải :

- Bài này điệu "bột tông", mày hát chậm chậm mới đúng nhịp. Nào hát lại.

Một, hai, ba...

Vọng cao giọng :

- "... Bao người ra ngồi hay đứng bên thềm, đợi chồng con, mắt trông về phía trời xa..."

Vũ lại ngừng thôi :

- Mày hát cao quá, chốc nữa đến đoạn giữa lên giọng sao được ? Hát thấp hơn mới hay.

- Tao sợ hát thấp đến nốt trầm xuống không nổi.

- Cứ thử xem. Nào, một, hai, ba...

Vọng cất tiếng, Côn hoà theo :

- "... Sáo diều êm nào khác lời thơ. Lúa vàng reo ngàn muôn sóng nhấp nhô... Bao người ra ngồi hay đứng bên thềm, chuyện trò vui với nhau, đời sống thần tiên..."

Nó nhìn lên bầu trời xanh và mây trắng trưa mùa hạ. Đôi mắt nó say sưa và như vương âm nhạc, say sưa cơ hồ những lần nó dẫn ban trước thành tại An Tập. Thôi xong, nó vẫy mạnh kèn, dứt vào túi, ngồi cạnh bạn. Nó nói :

- Không ngờ thằng Vọng hát hay thế. Mày hát không kém gì anh Vũ Hồ ở hướng đạo. Hè này ba thằng mình lên sân khấu hôm bãi trường nhé !

Vọng cúi đầu để tránh sự sung sướng biểu lộ trên khuôn mặt nó. Nó nói lảng :

- Bây giờ bàn chuyện đá bóng đi.

Vũ nhún vai :

- Thì "tăng" đầu Luyện, Long, Lộc, Hải, Hồ, Dục, Trần Trình và ba thằng mình. "Tăng" sau không thay đổi thằng nào cả. Nếu bị tui An Tập "cộp" đau chân hãy thay. Mày coi tui An Tập có thằng nào đáng sợ không ?

Vọng trả lời :

- Chẳng có thằng nào đáng sợ cả trừ con nhà Quýnh đứng hũu vệ hay đánh khuỷu tay. tao tính nên mời ông Định làm trọng tài, ông này ghét tui hay "cộp" có lợi cho tui mình mày ạ !

Côn vỗ tay :

- "Bravo" Vọng, mày khôn quá !

Vũ hòa theo :

- Cầu thủ Kỳ Bá có khác !

Vọng ngượng đỏ mặt. Từ những nỗi hát hủi tới những sự ca ngợi đến với nó nhanh quá khiến thằng học trò nhà nghèo này luôn luôn xúc động. Nó bấm chặt ngón chân xuống nền đất.

Vũ nói :

- Tao định xin dì tao mấy đồng nhưng nhiều quá tao không dám xin.

Côn hỏi :

- Xin tiền làm gì ?

- Tiền để chúng mình ăn phở, ăn kem nếu mình thắng tại an Tập.

- Tao có hai đồng.

- Hai đồng không đủ đâu.

- Thế bao nhiêu mới đủ ?

- Tao không biết.

Hai đứa nhìn nhau thất vọng. Bỗng Vũ chợt nhớ ra một điều hứng thú.

Thằng Tom Sawyer Việt Nam, cũng ở tỉnh lỵ nhưng tỉnh lỵ bé nhỏ của một nước bé nhỏ lại bị nô lệ nên nó không có phương tiện tựa bạn nó là thằng Huckleberry Finn Côn chẳng hạn, phiêu lưu trên sông Hồng Hà hay sông Cửu Long. Nó tinh nghịch, nghịch hơn Tom Sawyer. Và thú thật rằng, nếu đem thằng Tom Sawyer của ông Mark Twain thả dù xuống mảnh đất này thì sợ Tom Sawyer chung số phận với thằng Hách mất. Chứ không thể nào qua mặt được thằng Triều Dương Hiệp cứu khốn phò nguy đâu.

Vũ nhếch mép cười, mắt nhấp nha nhấp nháy và đầu nó rối loạn nguồn vui sắp tới. Nó dang đôi tay rộng ra xoè hai bàn tay rồi tằm đôi tay vừa với ngực, nó hạ thấp xuống quá bụng giống hệt người diễn thuyết trong cơn rối loạn khuyển thánh giả hầy bình tĩnh. Nó ba hoa :

- Yên trí, yên trí, tao "cóp" được tiền ăn phở luôn.

Côn hỏi :

- Tiền đâu ?

Vũ thần nhiên đáp :

- Ở đền Mẫu.

Bây giờ đến lượt hai thằng bạn nó tròn xoe đôi mắt, Côn nghĩ tới chuyện Tàu chôn của, nó đùa :

- Mà chôn tiền hử ?

- Không.

- Thế tiền nào, lại nói phét !

- Nói phét làm "đét" gì.

- Thế tiền của ai ?

Vũ cáu :

- Mà làm gì mà hỏi nhặng lên thế ? Tiền của bác cả Hồng. Chiều nay bác ấy lên đền ở đền Mẫu. Tao "cóp" hết tiền lộc cho chúng mày xem.

Vọng suýt soa :

- Phải tội chết.

- Tội cái củ "thù biu" đây này !

Vọng toét miệng cười. Côn nghi ngờ :

- Sao mà biết bác ấy lên đền chiều nay ?

- Khó "đét" gì, Thúy...

Vũ buột mồm. Trót lỡ rồi, nó nói đủ để thằng Côn nghe :

-... Thúy nó rủ tao chiều nay đi xem bác cả Hồng lên đồng.

Vũ hơi ngượng khi phải nhắc đến tên con bạn gái của nó là con Thúy trước mặt tụi bạn trai. Mẹ Vũ hồi còn sống là bạn thân của bà Thụy. Bà Thụy là mẹ con Thúy. Bà Thụy thương Vũ lắm, năm bữa nữa tháng bà lại tới nhà Vũ thăm Vũ. Lần nào bà cũng dắt con Thúy theo.

Chủ nhật, ngày lễ, bà Thụy hay kéo Vũ tới nhà bà chơi suốt ngày với con cái bà. Vũ ghét con gái nhất hạng. Thế mà nó lại ưa con Thúy. Hai đứa chơi với nhau qua tình hai nhà thân nhau. Nhưng tâm hồn thằng Vũ là thứ tâm hồn "hiệp sĩ" nên nó không chịu được những trò chơi bán hàng, thổi cơm của con Thúy. Nó thích đánh nhau cơ. Thành thử, chỉ lúc nào thằng Côn đi vắng nó mới chịu vác xác tới nhà bà Thụy.

Bà Thụy coi Vũ như con. Khi vắng vẻ, bà thường hỏi nó :

- Dì con có đánh con không ?

Vũ liền rầu rầu nét mặt, mếu máo :

- Có ạ !

Thực ra thì dì Vũ chiều chuộng Vũ, họa huân mới mắng mỗ đôi câu. Nhưng tính thằng Vũ láu cá. Nó biết hể cứ mếu máo, nhận bừa là bị đòn, thế nào bà Thụy cũng dúi vào tay nó năm hào hay gói kẹo bánh. Về nhà, nó thuật lại chuyện với dì nó, nó làm nũng :

- Bác Thụy hỏi dì có đánh con không, đồ dì biết con trả lời làm sao ?

- Con bảo sao ?

- Con đọc bài Mẫn Tử Khiên dì ạ !

Dì Vũ không hiểu Mẫn Tử Khiên là gì, hỏi Vũ :

- Tại sao con đọc bài Mẫn Tử Khiên ?

Vũ bèn liền thoáng kể chuyện Mẫn Tử Khiên mẹ mất sớm, cha lấy người vợ kế. Người vợ kế này ngược đãi Tử Khiên. Mùa đông con mình mặc áo bông còn Tử Khiên chỉ chỉ phong phanh manh áo vải mỏng. Một hôm cha sai đi đẩy xe, Tử Khiên rét quá ngã nhào. Người cha gọi vào mắng, thấy Tử Khiên mặc áo mỏng đứng run cầm cập, giận lắm, đuổi người vợ kế đi. Tử Khiên khóc lóc thưa : "Dì con ở lại thì chỉ có một mình con khổ chứ dì con mà đi thì cả anh em con cùng khổ". Người dì ghẻ cảm động về tấm lòng tốt của Tử Khiên. Từ đấy đối xử với Tử Khiên như con ruột.

Kể xong, Vũ nói tiếp :

- Con bảo bác Thụy là con không phải là Mẫn Tử Khiên vì dì không bắt con ở nhà, dì cho con đi chơi cả ngày.

Dì nó cũng cảm động như dì Mẫn Tử Khiên, mắng yêu :

- Mày láu tôm láu cá quá Vũ ạ !

Vũ vờ gãi tai. Dì nó móc túi cho nó đồng bạc.

Vũ hay bịa chuyện để những người bạn của mẹ nó thuở xưa thương nó. Song đứng trước con Thúy. Vũ ta thường tịt họng. Nó lại sợ bạn bè chế riếu "chơi với con gái" nên buột mồm nhắc đến tên con Thúy trước mặt thẳng nào là nó ngượng.

Cô không chú ý chuyện này. Nó hỏi :

- Mày có chắc không ?

- Chắc chứ. Tao chỉ sợ có bác Thụy với con Thúy thôi.

Vọng xen vào :

- Con Thúy nào ?

Vũ lần giọng :

- Mày "đét" biết đâu Vọng ạ, đừng hỏi nữa.

Cô nói :

- Có bác Thụy mày thì "hóc xẹt" hờ ?

Tự nhiên nghe hai tiếng "hóc xẹt" có vẻ chạm tự ái của "hiệp sĩ" quá, Vũ bộc liều :

- Ai bảo mày "hóc xẹt" ? A lê, chúng mày đi gọi thêm mấy đứa nữa rồi đợi tao ở đèn Mẫu "Moa phú" bác Thụy, nhanh lên !

Thằng Vũ

Chương 5

Đền Mẫu những hôm không phải ngày rằm, mừng một, vắng vẻ lắm. Ngày rằm, mùng một, khách thập phương tấp nập lui tới vừa để lễ bái vù để nức nở khen quần áo của các bà đồng giàu sang trong thị xã. Bởi vậy, lên đồng ở đền Mẫu cũng có thời khóa biểu và phân biệt giàu nghèo. Các bà đồng nghèo không dám hầu thánh trùng với ngày các bà đồng giàu vì sợ khách thập phương so sánh ; vì sợ châu văn hát cho xong chuyện.

Bà cả Hồng thuộc vào loại trung bình nhưng hay xấu hổ. Thành ra, cứ nhắm ngày vắng mới dám dở trò mức may, nhảy cốn. Khi bọn thằng Vũ lần mò vào thì bà cả Hồng đang hầu giá cô.

Vũ len lén nhìn xem có bà Thụy con Thúy ở đây không. Tim Vũ đánh thình thịch. Nó sợ bà Thụy ? Không, nó sợ con Thúy. Hiệp sĩ Vũ, chúa đảng trong các đám đánh nhau, kẻ có cái bụng rắn như tường, chưa từng biết hải ai, tại sao có thể sợ con Thúy được. Vũ không hiểu tại sao. Chỉ biết mỗi lần trông thấy con Thúy là tai nó nóng bừng.

Nó còn bé, mới có 13 tuổi. Một lần vớ được quyển tiểu thuyết "Nắng chỉ là người em gái thôi" của Vũ Trọng Can, tò mò Vũ dở ra đọc và đắm say mê.

Đọc xong nó gật gù cái đầu ra chiều suy nghĩ. Nó thương hại nhân vật nhà văn nghiên đã có vợ con mà còn được cô gái sâu mộng, em gái của bạn mình yêu tha thiết. Nó không hiểu yêu là thế nào nhưng cứ thấy ông Vũ Trọng Can bắt cô Tần buồn khổ rồi xui cô yêu vụng nhớ thắm. Trang nào cũng có chữ yêu nên thằng Vũ đoán yêu đương khó nhọc như phu xe bò chở gạo leo dốc cầu Bo. Nó nhất định sẽ không yêu, đánh nhau dễ hơn và thích hơn. Nghĩ vậy, song mỗi lần bà Thụy nhìn nó chằm chằm rồi nhìn con Thúy, tâm hồn nó xao xuyến làm sao ấy. Vũ có cảm tưởng như nó bị say gió khi đi xe hàng. Nhất là những lần bà Thụy và dì nó thắm thì với nhau chuyện gì cố ý cho hai đứa trông thấy. Vũ nhìn Thúy, Thúy nhìn nó. Con bé ôm mặt, sà vào lòng mẹ khóc bắt đền. Còn thằng Vũ kiêu có đá nhẹ em gái nó một cái rồi chạy biến. Và rồi gặp nhau, ngưng ngừng câu chuyện cũ, Vũ không biết nên mở đầu với con Thúy chuyện gì.

Mỗi lần gặp Vũ, con Thúy bai cái mồm chê thằng Vũ là "tây đen" vì thằng Vũ lông nhông cả ngày ở ngoài nắng. Vũ sợ con Thúy nói móc nó lắm. Lúc này hăng máu. Vũ ba hoa "moa phú". Giờ nó mới biết mình lỡ mồm. "Moa phú" bác Thụy thì được chứ "moa phú" con Thúy, khó quá.

Vũ hồi hộp. Mắt nó căng lên. May ghê. Không có con Thúy, cũng không có bác Thụy. Hôm nào tới nhà, Vũ phải trách con Thúy cho nó biết tay. Con bé hện nó đi xem lên đồng mà để nó tên tò. Vũ lẩm bẩm : "Chắc nó sẽ xin lỗi mình đây. Nào, ta chơi kiếm hiệp đoạn Triều Dương Hiệp nhập Tây An tự đánh sư hổ mang cướp oản chuối và thịt chó ăn đỡ dạ trên bước đường hồ hải".

Vũ đảo mắt trông trước trông sau. Ba thằng bạn của nó đang há hốc mồm cười chỉ chỗ anh châu vắn ròn tay về cây đàn nguyệt. Chị vợ anh ta vừa gõ xuống cái gì như cái nắp cối trầu bằng đồng vừa hát lớn :

- "Gió thổi rung cây trên ngàn mà gió thổi rung cây trên ngàn. Dưới khe con cá nó lội, chim bay về rừng..."

Tiếng đàn khi gảy một giây nghe lạnh tanh tanh, khi gảy cả hai giây thì kêu phảnh phảnh phảnh. Hai thanh gỗ buộc gần đồ lên giây chạm nhau lạch cạch mỗi lúc anh châu vắn cao hứng rún rẩy thân hình. Tiếng các thứ nhạc cụ khác như nã bạt, thanh la y hệt điệu "rum ba". Mấy thằng quỷ sứ muốn cười cho hả dạ song chúng nó sợ thằng Vũ trách. Chúng nó cố nhịn.

Thằng Vũ đã phân chia công việc cho chúng nó. Vũ bảo Côn đứng phía ngoài. Thằng Vọng, thằng Long, thằng Luyện được theo nó vào gian đèn bên trong thám thính. Chừng Vũ thấy bà cả Hồng đem tiền phát lộc, nó bèn ra dặn thằng Côn :

- Hề tao thò tay vấy vấy thì mày đốt đồng giấy tiền dưới cái tam quan kia nhé ! Đốt xong mày vờ kêu ầm làng nước "cháy, cháy".

- Tại sao buồn cười thế ? Vô cớ đốt lửa !

- Mày nghe tao, đừng hỏi nữa, mày quên trò "Hoả thiêu Tây An tự" tìm oản chuối rồi ư ?

- À, tao nhớ rồi nhưng "đếch" có diêm mày ạ !

Vũ đập mạnh vai bạn.

- Ngu ghê, lấy nền thấp dưới chân thằng con nhà hộ pháp kia kìa, nhớ đừng để ai trông thấy.

Côn trả lời, giọng đầy... kiêu hiệp :

- Đại ca yên chí tao sẽ giúp đại ca hỏa thiêu đền Mẫu !

Vũ quay vào. Nó rí tai thằng Vọng :

- Nghe thằng Côn kêu cháy bên ngoài, mày bảo chúng nó hét loạn xạ lên nhé ! mày phải xô ngã bà cả Hồng, tao ra tay múa "liên hoa quyền" rồi rút ngay.

Chúng mày đừng đợi tao. "Chầu" hết về phía nhà ngang, mở cửa mà chạy. Lão từ có hỏi thì cứ vờ kêu đèn cháy, đèn cháy...

Vọng sợ sệt :

- Tao không dám xô bà đồng đâu !

Vũ nạt nộ :

- Mày sợ bà ấy à ?

- Tao sợ phải tội !

- Lúc nào mày cũng sợ phải tội. Sợ cái củ "thiêu biu" ! Xô bà đồng thánh không vật đâu.

- Nhưng nhờ bà ấy biết mặt tao thì chết ?

- Chết thế "đét" nào được. Mày tung "bửu bối" cho cái ghê nó chạy ra nó đốt bỏ mẹ bà ấy đi chứ.

Vọng hứng chí :

- Gặp mày ở đâu ?

- Ở bãi bóng, vác bóng ra tập nhé !

- Còn thằng Côn ?

- Nó "chầu" với tụi mày.

Vọng thôi hỏi. Nó thăm thì bên cạnh thằng Long, thằng Luyến. Ba đứa ngấm bà cả Hồng cầm đôi bơi chèo chở con thuyền tượng tượng trên giòng sông tượng tượng. Vũ sán lại gần cái khay đựng tiền. Nó bắt chước mọi người tấu lạy bà cả Hồng. Bà cả Hồng ngừng tay chèo nhìn nọ mỉm cười. Được thể, Vũ nịnh hót bà đủ điều. Nó khen bà cả Hồng chèo giỏi, bơi chèo của bà đẹp, quần áo của bà mới toanh.

Anh châu vẫn bây giờ về đàn dòn đập ý chừng sắp hết giá. Vũ sợ phải chờ đợi lâu, nó bèn thò tay sau lưng vẩy hiệu. Côn được lệnh, nhổ cây nển, đốt đồng giấy tiền. Chị vợ anh châu vẫn vừa cất giọng :

- ... "thánh giá hồi cung..."

Thì thằng Vũ dậm chân kêu rum beng :

- Cháy ! Cháy ! Ôi làng nước ôi ! Cháy ! Cháy !

Bọn thằng Vọng đứng hết lên. Ba cái mồm biến thành ba cái loa phóng thanh :

- Cháy đèn, cháy đèn trước bà đồng ơi !

Anh châu văn hốt hoảng ôm đàn, dắt vợ con chạy trước. Mấy bà ngồi ốp thánh cũng ba chân bốn cẳng chạy. Thằng Vũ phóng mìn lẳng xô bà cả Hồng. Bà cả ngã xong xoài bên đôi bờ chèo. Thằng Vũ quơ sạch mâm tiền lộ. Tiện tay nó cuồn luôn chùm vải.

Bà cả Hồng lồm cồm bò tới nắm chặt tay thằng Vũ. Nó cựa thoát, đẩy bà thêm cái nữa. Bà cả Hồng sức nhớ ra thằng ranh con này, bà hét :

- Thằng ôn vật này giỏi nhỉ ? Mày chết đòn con ạ !

Vũ xòe năm đầu ngón tay, để ngón cái vào lỗ mũi bên phải, quay bốn ngón hai ba lần, trêu tức bà cả Hồng :

- Ê, thánh đâu có bắt nạt trẻ con ?

Bà cả Hồng điên ruột :

- Tao mách dì mày, cứ gọi là như đòn !

Vũ nheo mắt :

- Bác cứ mách cái thằng Triều Dương Hiệp ấy. Cháu là Vũ, cháu chỉ "cốp" có chùm vải thôi, cháu không làm gì cả. Chúng nó chơi "Hỏa thiêu Tây An tự" đấy bác ạ !

Rồi nó co cẳng chạy.

Thằng Vũ

Chương 6

Đội bóng trường tiểu học An Tập mặc áo may ô trắng, quần đùi xanh lơ, thủ môn mặc áo pun ô vơ đỏ. Đội bóng lớp nhì một của thằng Vũ sơ mi trắng cụt tay, quần đùi đen. Thằng Luyện giữ gôn mặc áo pun ô vơ xanh lá cây. Dưới sự hướng dẫn của ông Định, hai đội bóng chạy một vòng quanh sân. Đến trước khán đài danh dự, nơi có các thầy dự khán, ông Định ra lệnh quay mặt về phía khán đài. Các cầu thủ học trò dơ tay chào quan khách. Những tràng pháo tay vỗ đồm độp.

Ông Đốc dặn dò hai đội bóng không được "cốp" nhau. Dứt lời, ông Định cho thủ quân đôi bên rút thăm. Ngay sau đó, hồi còi dài rít vang. Đội nào chạy về bên sân đội ấy.

Thằng Khoa mới khỏi bệnh mà nhất định không bỏ qua trận trả thù này.

Khoa chạy sang phía anh, gọi ơi ới :

- Anh Vũ ơi ! Đơ dzê rô nhé !

Những ai ái mộ Vũ góp lời khuyến khích :

- Đánh đầu cho đẹp Vũ nhé !

- "Ngả bàn đèn" nhiều vào !

- "Rót dầu" thùng gôn tụi An Tập đi !

Vũ dơ tay chào tất cả. Nó ghé tai thằng Vọng :

- Coi chừng con nhà Quýnh.

Vọng gật đầu. Sáng nay, nó đi mượn áo sơ mi, thằng nào cũng từ chối vì bạn bè vẫn còn khinh thằng Vọng và chê nó gẻ tầu. Cuối cùng, Vọng đành mặc cái áo mới may của thằng Vũ. Dì thằng Vũ sợ con mau lớn nên cứ may áo-hòng-lớn. Vọng ái ngại được mặc áo mới toanh. Nó từ chối nhưng thằng Vũ bắt nó phải mặc. Và Vọng có cái áo mới nhất trong các cầu thủ.

Sân cỏ ồn ào tiếng bàn tán. Thằng Khoa và bọn cùng lớp thằng Vũ theo rồi quả ban như muốn dán mắt vào đấy. Tim chúng nó đập thành thịch. Thoạt đầu, chúng nó còn ngồi gần nhau. Khoảnh khắc, đưa ngời xôm, đưa đứng. Đứng ngồi không yên, chúng nó nhấp nhộm và cách xa dần nhau.

Tiếng còi mở đầu trận đấu rít lên the thé. An Tập được giao ban trước.

Thằng Sơn đưa ban cho thằng Tâm. Thằng này sút xuống góc trái. Con nhà Minh chạy chậm bị thằng Dục mớm nhẹ lên cho thằng Vũ. Vũ giao ngắn cho Vọng. Vọng lừa đảo trên phần đất của An Tập, qua mặt ba thằng rồi chuyển cho thằng Côn. Côn phóng xuống góc trái cho Trân. Trân chạy sát bóng, tạt chân trái vào giữa. Vũ nhảy lên đánh đầu. Nhưng con nhà Mai đã bắt được bóng.

Tụi An Tập reo hò :

- Hoan hô Mai, Mai nhựa đường !

Mai đá bổng. Con nhà Cừ chặn bóng chiến quá. Quả ban nằm chặt dưới chân nó. Cừ đá ban. Hải ra chèn. Cừ chuyển cho Sơn. Sơn trả lại cho Cừ, thọc mạnh xuống góc phải. Phúc dẫn sâu thêm, đưa vào giữa cho Sơn. Con nhà nạt sút như búa bổ. Thằng Luyện được dịp trở tài.

Giờ đến lượt trường thị xã cổ võ hội nhà :

- Luyện "mít sơ lạnh" !

- Hoan hô Luyện !

- "Mít sơ lạnh" dính hơn nhựa đường.

Hai đội bóng nhãi con chơi cùng ngang ngửa. Ông Định chúa ghét những thằng "lỏi tì" mà đã học nghề "cộp". Ông thôi phạt tời bời và béo tai cầu thủ Quýnh nên tụi An Tập hết dờ món sở trường.

Thằng Vọng nổi nhất trên sân cỏ. Nó át giọng tụi An Tập. Trừ thằng Vũ, còn thì bị lu mờ hết với nó. Nó ít khi để mất ban, lừa gạt khéo léo, chạy nhanh, cướp ban giỏi, đá mạnh, sút trúng. Nó và thằng Vũ có hy vọng nhập hội thiếu niên. Con nhà Hách ngày thường khinh bỉ thằng Vọng, bỗng nhiên khố cổ vì hoan hô nó.

Vọng được anh em bạn học thúc dục làm bàn, nó hăng tiết vọt. Còn năm phút nữa thì dứt hiệp đầu. Vọng nhận bàn, một mình dẫn đi, chuyển cho Côn. Côn đưa cho Vũ, Vũ phóng tà tà cho Trình. Trình tạt giữa vùng cấm địa. Vọng chồm tới sút thẳng. Con nhà Mai bay lên. Nhưng quả ban đã chui thẳng giữa hai cột gôn.

Tiếng hò hét van đội. Thằng Khoa nhảy chồm lên, tung mũ, tung mù xoa. Vọng lững thững chạy về phần đất nhà. Anh em đồng đội của nó xúm lại ôm chặt lấy nó. Thằng nào thẳng ấy hả hê cồi lòng.

Quả bóng đặt giữa sân. Thằng Sơn đưa cho thằng Tâm. Tâm vừa đá ban đi thì còi mãn hiệp. Bọn học sinh thị xã bu chặt đội bóng lớp nhì một. Chúng nó đem nước, đem cam cho những kẻ chiến thắng hưởng. Thằng Khoa len vào gặp anh. Nó chỉ nói được hai tiếng "khoái quá".

Năm phút sau, trận đấu tái diễn. Tụi An Tập lòng lộn san bằng tỷ số. Nhưng đội bóng của Vũ chơi hay hơn cả bao giờ. Thằng Luyến bắt dính, thằng Lộc đá móc cứu nguy như làm xiếc, thằng Long đá phá như máy. Tụi An Tập giận điên người. Bộ năm Sơn, Cử, Tâm, Minh, Phúc ào ào tiến lên để ào ào rút về chặn "ngũ hổ binh tây" Vọng, Vũ, Côn, Trân, Trình.

Trận đấu căng thẳng, hồi hộp, nín thở. Rồi vỡ tung lòng phổi gào thét vì Vọng tứ Vọng ghề tàu lại vừa dẫn bóng vừa ngã người sút vào gôn An Tập. Cú "ngả bàn đèn" này tuyệt tác làm lé mắt học sinh toàn tỉnh. Men chiến thắng bốc mạnh. Mười phút sau cú "ngả bàn đèn", thằng Vũ biểu diễn đánh đầu tặng thêm An Tập trái nữa.

Và mãn cuộc, đội bóng của Vũ đè bẹp An Tập 3 — 0. Tụi An Tập thua đau đớn, thua không một bàn gỡ. Vũ sung sướng quá, nước mắt chảy đầm đìa. Còn thằng Vọng khi được bạn học công khênh, nó khóc oà lên, khóc cơ hồ con khóc cha chết. Trong cuộc đời nghèo khổ của nó hiện tại, Vọng có bao giờ dám nghĩ tới giấc mơ vĩ đại này. Nó khăng khăng đòi tụt xuống. Bạn bè cứ tiếp tục công khênh. Thằng Vọng dẫn đầu, kể đến thằng Vũ... Mười một cái kiệu người hoan hô, cổ võ âm ỹ. Những anh hùng tí hon đã đem thắng lợi về cho trường nhà cảm động thật sự. Mồm chúng nó méo xệch đi, trông thương lắm.

Ngồi trên kiệu tay, chúa đảng Vũ nhìn đám tàn quân An Tập một cách kiêu hãnh cho bõ những trận thua tan tành mấy tháng trước. Vũ nài nỉ bạn bè hạ chúng nó xuống. Hách là thằng đầu tiên chạy tới nắm chặt lấy tay thằng Vọng dắt xa ra một quãng. Nét mặt nó mất hẳn vẻ khả ố cũ. Nó ngập ngừng không dám nói điều nó muốn nói.

Vọng tưởng nó gây sự, đứng thủ thế. Từ lúc được anh em công khênh, Vọng thấy nó khoẻ lên, nó bớt hèn và coi thằng Hách thường quá. Biết Vọng hiểu nhầm mình, Hách vội nói:

- Vọng ơi, tớ xin lỗi đảng ấy nhé !

- Xin lỗi cái gì ?

Hách nuốt nước bọt :

- Tớ đã trót đại bắt nạt đảng ấy, tớ biết đảng ấy nhường tớ chứ không phải đảng ấy sợ tớ. Đảng ấy tha lỗi cho tớ nhé !

Vọng vờ ve mép áo :

- Tớ quên rồi !

- Đảng ấy quên thật hử ?

- Ủ, tớ quên thật rồi...

Hách ngượng nghịu nói :

- Sao đảng ấy tử tế thế ?

Vọng im lặng không trả lời. Hách chìa bàn tay Vọng nắm. Vọng nhìn Hách, mắt nó chớp mau. Nó đưa tay nắm chặt bàn tay Hách. Ngay lúc ấy thằng Khoa hót hơ hót hải kiếm ra Vọng. Nó níu thằng Vọng dắt đi :

- Anh Vũ bảo em gọi anh, anh đá chiến quá !

- Lớn lên em cũng đá chiến.

- Em thích anh lừa ghê. Anh dạy em cái môn lừa ban nha anh ! À, chúng nó gọi anh là ghê tàu Mã Viện đó anh có ghét chúng nó không ?

- Không.

- Em mà đá ban giời, đũa nào nói lão em đánh liền.

Khoa thôi nói. Hai đứa đã nhập bọn thằng Vũ. Chúng nó chờ cho sân vắng người. Khi còn lại bọn mình, Vũ nói với Vọng rằng chúng nó không muốn ăn phở nữa. Tiền "cốp" ở đền Mẫu cả bọn bằng lòng tặng thằng Vọng.

Nhưng thằng Vọng khăng khăng từ chối. Nó bảo không đi ăn phở thì nó không đá cho thằng Vũ. Thế là tụi nhãi sợ, đành xuống hồ tắm rồi đi ăn phở như chương trình đã định.

Nhà nhem tối chúng nó mới giải tán. Vũ đưa Vọng về. Trên đường về nhà Vọng, Vũ tâm sự :

- Không có mày tụi tao thua bết tĩ.

- Vọng nói :

- Không có mày làm sao tao được đá ?

- Thì mày đá cho hội Kỳ Bá.

- Nhunuh tao thích đá cho trường cơ !

Vũ bỏ lơ câu chuyện "bốc" Vọng, nó đập mạnh Vọng :

- Mày thấy chưa ? Chúng nó coi mày như thánh ! Con nhà Hách hết khinh mày rồi.

Vọng gật gù cái đầu :

- Cũng nhờ thằng Côn.

Vũ không phản đối. Gần tới con ngõ vào nhà mình, Vọng toan cởi áo trả bạn, Vũ đã xua tay :

- Tao cho mày đây. Vọng lắc đầu :

- Chúng nó cười tao chết.

Vũ dẫn giọng :

- Thằng nào cười mày tao đánh bỏ mẹ !

- Vọng ngần ngại :

- Nhỡ dì mày mắng thì sao ?

Vũ cười :

- Mắng tao chứ mắng mày à !

Và để cho thằng bạn hay hỏi vớ vẩn này yên lòng, Vũ tung cái đòn dọa của nó ra :

- Mày không lấy áo của tao, tao đánh mày !

Quả nhiên Vọng hết từ chối lòng tốt của Vũ. Tâm hồn nó mát rượi dưới cái bóng râm của thằng bạn nhỏ hay dọa đánh nhưng chứa chan hào hiệp. Vũ hệ Vọng tới tập hát. Chúng nó chia tay nhau.

Đèn phố bắt đầu lên.

Thằng Vũ

Chương 7

Cái gì trong túi Vũ đấy ?

Vũ chối dài :

- Cái gì đâu ?

Thúy cười ranh mãnh :

- Thế tại sao Vũ cứ rút tay trong túi quần ?

- Tại Vũ thích.

Thúy vẫn không chịu :

- Chắc Vũ giấu cái gì rồi ?

Vũ bắt đầu thấy nóng ở tai :

- Giấu gì đâu !

Thúy không hỏi nữa, con bé nhìn chăm chăm vào cái túi quần soóc của thằng Vũ. Một phút sau, như khám phá ra sự bí mật, nó nói :

- Nhất định có cái gì Vũ ạ ! Thúy thấy nó động đậy.

Biết rằng không chối được. Vũ thú thật :

- Con chim !

Thúy trách móc :

- Chim à ? Lấy ra đi kéo nó chết ngạt. Vũ ác quá.

Vũ không ác đâu. Nó cũng thừa hiểu nhốt con chim trong túi quần nửa giờ nữa nó sẽ chết. Nhưng thằng bé này lạ lắm. Hề trước mặt con Thúy là nó

quên biến những điều nó muốn nói hay ngại ngần những điều nó định làm. Trưa qau, Vũ tha thân đi chơi một mình. Qua nhà ông Đốc, nó thấy cái lồng bẫy chim khuyen treo lơ lửng trên cây sấu gần tường. Cái lồng kết đầy hoa và bên trong có năm sáu con chim khuyen sa bẫy đang tung tăng tìm lối thoát. Chim khuyen nhỏ và đẹp làm sao ! Vũ nghĩ giá nó có một chú vành khuyen đem cho con Thúy, chắc con Thúy thích "ba chê".

Nghĩ là làm liền. Vũ chạy vội về rủ thằng Khoa đến nhà ông Đốc. Nó bắt thằng Khoa đứng gác để nó leo lên tường, níu cành sấu trèo lên ăn cắp cái lồng chim. Thằng Khoa giống anh như hệt. Di thằng Vũ vì thế mà đứng. Nó ưa "mạo hiểm" chẳng khác gì thằng Vũ.

Như con vượn, hiệp sĩ Vũ mất la mảy lét, dùng thuật phi hành nhảy véo một cái suýt ngã. May mà tay nó đã kịp níu lấy cành sấu. Chứ không, rơi bộp xuống đất, đánh thức con chó của ông Đốc dậy thì hiệp sĩ Vũ bị tên bếp "tung lưới", bắt đánh như đòn rồi.

Vũ vừa trèo vừa run. Cuối cùng, nó tóm được cái lồng bẫy chim của cậu con yêu của ông Đốc. Nó huýt sáo ra hiệu, Khoa chạy tới. Vũ thả cái lồng.

Thằng nhãi Khoa bắt dính cơ hồ gön Luyên bắt ban. Vũ tụt từ từ. Nó chỉ sợ chó sủa. Con chó khôn nạn ngủ mê mết. Tới gốc cây, Vũ leo lên tường, nhảy vọt xuống đất. Chân tay Vũ run bần bật. Mặt mày xanh lét, tim muốn nhảy ra ngoài ngực. Nó vẫn còn thích nghịch.

Vũ sai thằng Khoa bê cái lồng chạy trước. Khoa chạy khá xa. Vũ nhặt hòn đá ném con chó. Không trúng. Nó toan "chầu". Nghĩ sạo nó mon men tới chuông điện bấm mạnh một cái. Chuông kêu reng reng. Bây giờ con chó mới vụt thức sủa ầm ỹ. Khi tên bếp mở cổng bước ra thì con nhà Vũ đã chạy tới gần cuối phố. Giữa trưa nắng, không ai biết chuyện gì. Hiệp sĩ Vũ ngó lại thấy tên bếp lười đuổi, bèn đứng lại xỉ vả :

- Súc sinh, hãy về động bảo sư phụ mày truyền nghề phi hành đã rồi mới hòng đuổi ta !

Vũ "cớp" được cái lồng và năm chú chim khuyen ngon ơ. Nó chọn một con đẹp nhất mang cho Thúy. Nhưng gặp con Thúy, Vũ ta đành để chim khuyen cựa quậy trong túi quần, không dám nói năng gì. Nó đoán trước thế nào Thúy cũng hỏi tại sao nó có chim khuyen nên nó đã lựa những câu nói dối. Lồng hào hiệp của hiệp sĩ Vũ sẽ chết theo chú vành khuyen nếu con Thúy không soi mới.

- Chim gì thế hở Vũ ?

- Chim khuyen.

Thúy reo :

- A, chim khuyen ! Thúy thích chim khuyen lắm.

Vũ hí hửng :

- Thật hở ?

- Ủ, Thúy thích lắm. Vũ cho Thúy nhá ! Lấy ra đi kéo nó chết.
Vũ chỉ đợi có thể. Nó móc con chim khuyên ra, nét mặt hân hoan :

- Ủ, cho Thúy. Thúy giữ đi kéo nó bay mất.

Thúy ngúng nguẩy :

- Phải nhốt nó vào cái gì chứ ?

Vũ hỏi :

- Nhà Thúy có cái lồng không ?

- Không.

- Có cái giỏ không ?

- Không.

- Có cái làn mây nhỏ mắt dầy không ?

- Không.

- Thế lấy chỉ buộc chân nó vậy.

Thúy nhăn mặt :

- Eo ời, đau nó chết !

Thúy nhìn chú vành khuyên nhỏ bé. Đôi mắt chim ngơ ngác trông dễ thương tột. Thúy bảo :

- Nhốt nó vào cái ống bơ sữa bò được không ?

- Ống bơ sữa bò bé tí, ngạt hơi nó chết. Mấy lại, nhớ mèo nó tha đi mất.

- Thế nhốt vào cái gì ?

Vũ nghĩ ngợi một lát :

- Nhà Thúy có cái ấm tích sứ vôi bỏ đi không ?

- Có.

- Nhốt tạm nó vào đấy, lấy nắp đậy lại. Nó thở bằng cái vôi.

Vũ hứa hẹn :

- Rồi mai Vũ cho Thúy cái lồng bầy.

Thúy hỏi :

- Lồng bầy là lồng gì ?

- Là lồng có năm cái cửa, bốn cái trên mặt dương bầy mở ngỏ. Lồng kết đầy hoa, chim khuyên tham ăn sà xuống bị bầy sập lại.

- Vũ có biết đánh bầy không ?

- Có chứ.

- Con chim Vũ cho Thúy Vũ đánh bầy được hở ?

- Ủ.

- Vũ đan được lồng à ?

- Ủ.

Thúy khen :

- Vũ giỏi nhỉ.

Và con bé hỏi thêm !

- Bạn Vũ có đưa nào đan được không ?

Vũ ba hoa :

- Đạn khó lắm, chả đứa nào đạn nổi đâu, Vũ học mãi mới đạn được. Thôi, Thúy đi lấy cái ầm tích nhốt chim đi kéo hơi tay nó chết mất.

Thúy chạy xuống bếp. Một mình Vũ ngồi chờ. Tai nó tự nhiên hết nóng. Vũ nhủ thầm rằng con Thúy không có gì đáng sợ. Từ nay, gặp con Thúy nó sẽ không rút rút nữa. Rồi lan man nó nghĩ lắm cảm chẳng hiểu tại sao ông trời lại sinh ra con trai, con gái. Giá trời sinh ra con trai tuốt, nhất định con Thúy phải sợ thằng Vũ.

- Ầm tích đây Vũ ơi !

Con Thúy cắt đứt những ý tưởng vớ vẩn của thằng Vũ. Vũ tỉnh ngay và nó lại thấy nó cứ rút rút. Thúy hỏi :

- Cho nó ăn gì ?

Vũ trả lời bừa :

- Cho nó ăn hoa.

Vũ không biết chim khuyên ăn gì. Xem người ta đánh bầy bằng hoa thì nó đoán chim khuyên ăn hoa.

- Cho nó ăn chuối được không ?

- Được.

- Nó có hót không ?

- Hót hay lắm.

- Con chim khuyên này là chim "con trai" hay chim "con gái" hở Vũ ?

- Vũ phá ra cười. Thúy ngạc nhiên :

- Vũ cười gì đấy ?

- Cười Thúy.

- Cười Thúy sao ?

- Thúy nói sai. Người ta gọi chim là con trống, con mái chứ ai gọi là chim "con trai", chim "con gái" ?

Thúy im lặng tỏ vẻ phục tài Vũ. Nhưng nó vẫn thích hỏi :

- Thế con chim Vũ cho Thúy trống hay mái ?

Vũ bí. Nó ngẫm nghĩ con chim khuyên giẫy lát rồi trả lời :

- Chắc con mái.

- Sao Vũ biết ?

- Nó hiền, nó ít nhảy nhót, lông nó mượt.

- Thế con lông sù hay nhảy nhót là con trống à ?

- Ừ.

- Sao Vũ biết ?

- Thì chim cũng như người. Đứa nào biết chơi kiếm hiệp, biết đá bóng là con trai, đứa nào thích chơi đồ hàng, thổi cơm, làm cỗ là con gái.

Thúy khoái chuyện của Vũ quá. Nó hỏi :

- Chim cũng biết chơi kiếm hiệp à ?

- Ủ.
 - Sao Vũ biết ?
 - Thúy có nhìn chim sẻ đánh nhau chí choé không ?
 - Có.
 - Nó chơi kiếm hiệp đấy.
 - Thích nhỉ !
 - Ủ.
 - Nào Vũ cho Thúy con lông sù nữa nhá !
 - Ủ.
 - Có con trống Thúy cho hai đứa chơi "vợ chồng" !
- Bây giờ đến lượt thằng Vũ hỏi:
- Chơi "vợ chồng" là gì hở Thúy ?
 - Chơi "vợ chồng" là giả vờ làm người lớn lấy nhau, có con, gọi nhau bằng cậu cậu, mợ mợ.
 - Đứa nào giả vờ làm con ?
 - Đứa nào cũng được, bé bé một tí.
 - Lạ nhỉ ?
 - Lạ gì mà lạ. Vũ đã chơi "vợ chồng" chưa ?
- Vũ lắc đầu. Nó cũng biết cái trò này. Người lớn lấy nhau mới là vợ chồng như ba nó lấy dì nó. Chứ, nhãi con, ai lại lấy nhau. Vũ ngây ngô nói :
- Chưa Thúy ạ ! Chơi có thích không ?
 - Vui lắm.
- Ruột thằng Vũ bắt đầu cồn cào. Nó không hiểu tại sao lại cồn cào thế. Mặt nó nóng ran, chân tay nó rã rời. Vũ hỏi :
- Thúy đã chơi chưa ?
 - Chơi rồi !
- Hai bàn tay Vũ nắm chặt. Nó nghiêng rằng muốn sái quai hàm. Mắt nó long lên như đã từng long lên khi nó nhìn trái bóng sút mạnh mà con nhà Mai An Tập cứ bắt dính. Vũ nhìn Thúy :
- Chơi với ai ?
 - Chơi với thằng Đạo.
 - Nhà thằng Đạo ở đâu ?
 - Vũ hỏi làm gì ?
 - Hỏi để cho nó ôm đòn.
 - Sao lại cho nó ôm đòn ?
 - Tại nó không dám chơi kiếm hiệp. Nhà nó ở đâu ?
- Thúy cười khanh khách :
- Nhà nó ở nhà quê cơ ! Thúy chơi với nó dạo hè năm ngoái.
- Vũ cụt hứng. Nó vờ vĩnh đánh trống lảng :
- Chơi "vợ chồng" vui không ?

- Vui chứ ! Vũ có muốn chơi "vợ chồng" với Thúy không ?
 - Vũ đang ngần ngừ, nửa muốn chơi cái trò lạ lùng này nửa muốn từ chối vì không biết chơi ra sao thì có tiếng léo nhéo bên ngoài.
- Thúy ra mở cửa. Bà Thụy lễ mễ bung gói hàng vào, theo sau là bà cả Hồng. Vũ ta chợt dạ. Nó len lén lủi dần, định chuồn. Vô phúc cho hiệp sĩ Vũ, run rẩy thế nào lại đụng phải tay bà cả Hồng khiến bà làm rơi gói hàng. Bà cả Hồng nhận ra Vũ, bà ta gầm lên :
- Lại thằng ôn vật này, hôm nay thì mày hết trốn !
- Bà cả Hồng toan tóm Vũ. Nhưng, như con sóc, Vũ né kịp và co cẳng vù một mạch. Con Thúy níu bà cả Hồng hỏi rồi rít :
- Chuyện gì thế bác ?
- Bà cả Hồng vuốt lại mớ tóc mai, hỏn hển nói :
- Vào đây bác kể cho mà nghe...

Thằng Vũ

Chương 8

Vũ đi học muộn. Nó đang sợ bị phạt. Cổng trường đã khóa nhưng bạn học cùng lớp của nó hãy còn tùm năm tùm ba ở sân. Tung cái cặp vào trước, Vũ trở tài leo qua cổng vào sau. Thấy bóng dáng nó, thằng Côn hót hơ hót hải báo tin :

- Thầy mình bị bắt rồi...

Vũ rụng rời tay chân. Cặp sách của nó rơi xuống đất. Nó không thém nhặt. Vũ trăn trăn nhìn Côn. Mặt nó cắt không còn giọt máu. Đôi môi nó mấp máy, muốn nói mà chưa nói được. Mãi thằng Vũ mới mở miệng, run run :

- Thầy... mình... bị... bắt... rồi... à ?

Côn nghẹn ngào :

- Ủ !

- Bị bắt bao giờ hờ này ?

- Sáng nay.

- Ai bắt thầy mình ?

- Lính sen đầm tây với bố thằng Huấn học lớp nhì hai. Họ làm nhục thầy mình mày ạ !

- Họ làm nhục thế nào ?

- Bố thằng Huấn kéo tay thầy mình về đằng sau, lính sen đầm lấy khóa khóa chặt tay thầy lại. Bố thành Huấn đẩy thầy, dẫn đi. Lính sen đầm "sà lú" thầy. Thầy thất thủ bước khỏi cổng. Tao thương thầy quá. Bố thằng Huấn chửi

thầy "Tiên sư chúng mày, cách mạng với cách mệnh làm các ông mệt xác". Thầy hiền thế thì tội gì mày nhỉ ? Mà cách mạng với cách mệnh là gì hở mày ?

Vũ không biết trả lời bạn thế nào. Nó cúi nhặt cái cặp sách, lưng thưng đi vào lớp. Côn theo chân bạn. Ngồi vào chỗ mình. Vũ nhìn lên bảng đen, bàn giấy, bản đồ, hình bộ xương người, tủ học cụ. Tất cả vẫn còn đó, không thiếu một thứ gì quen thuộc trừ thầy Đàn, tiếng nói êm ái của thầy và tiếng ồn ào của bạn học giờ chấm bài.

Giẻ lau bàn vừa giặt, vắt không kỹ, nước nhỏ giọt như nước mắt thằng học trò thương thầy nhỏ giọt trên mặt bàn lim. Vũ ngắm nghía cái thước kẻ, cái roi mây – hai tên đao phủ của học trò lười và học trò nghịch – Cái roi mây mốc thối, mấy tháng thầy mới dùng một lần. Cái thước kẻ dài, sắc cạnh tưởng bị kẻ lên mu bàn tay thì đau lắm nhưng thầy dơ cao và đánh rất khế. Thầy chỉ dọa thôi. Tám tháng học lớp nhì một, Vũ chưa thấy thầy đánh đứa nào đến phải khóc.

Vũ đưa tay bưng mặt. Nó nhớ những kỷ niệm trong cái xã hội lớp nhì một của nó từ ngày thầy Đàn dạy chúng nó. Thầy Đàn chưa có vợ, thầy trọ nhà bà Bảo. Thầy yêu nhất thằng Ban vì nhà nó nghèo. Tháng nào thầy cũng cho Ban tiền mua xách vở. Một hôm thấy tóc thằng Ban rậm quá, thầy đuổi nó ra khỏi lớp, dúm vào tay nó mấy hào, bắt nó đi hót tóc ngay. Buổi chiều con nhà Ban mang cái đầu trọc lóc vào lớp, thầy lấy thước gỗ như sư cụ gõ mõ lên đầu nó khiến cả lớp cười rúc rích.

Thầy vui vẻ nên cả lớp mến thầy. Riêng Vũ, thầy đã ban cho Vũ nhiều ân huệ. Vũ được viết bảng dùm thầy. Thầy đọc bài cho trò chép, Vũ được nhắc lại hai lần và hỏi "xong chưa" trước khi thầy đọc tiếp. Bữa nào bận, thầy giao cho Vũ đọc ám tả và bữa ấy Vũ hưởng mười điểm ngon ơ.

Những ân huệ đó là niềm kiên hãnh của Vũ, là sự thèm thuồng của các bạn nó. Vũ còn được thầy nhờ bưng chõng vỡ luận lễ mễ theo thầy về tận nhà. Vũ không sợ nặng. Càng nặng càng thích. Có đứa đã đổi cho Vũ nhiều thứ để Vũ nhường cho nó công việc bưng vỡ luận theo thầy. Song con nhà Vũ từ chối. Nó cho rằng được gần gũi thầy phải là học trò "cừ". Đời nào nó nhường tiếng "cừ" cho thằng khác. Thỉnh thoảng nó mới cho thằng Côn hưởng chung cái ân huệ ấy.

Thầy Đàn thích Vũ đá ban. Đội bóng của Vũ sở dĩ có cam, quít giải khát là nhờ thầy cho tiền. Sau mỗi trận đá, thầy thường rời khán đài, xuống xoa đầu khen ngợi từng thằng một dù thua hay thắng. Thầy tốt thế mà thầy bị bắt... Vũ bỗng ngẩn ngơ như vừa mất một cái quý nhất trên đời. Như thằng Côn, nó cũng không biết cách mạng với cách mệnh là tội gì. Thầy nó có tội cách mạng, tội lạ quá !

Tiếng những con chim sẽ cãi nhau chi choé trên cây soan tây gần cửa sổ làm

Vũ sực tỉnh. Nó đưa cánh tay quạt nước mắt. Bàn dưới, thằng Côn đang gục đầu buồn rũ rượi. Lớp bên cạnh, tiếng thước gõ lạch cạch trên bàn càng làm thằng Vũ nhớ thầy. Nó rùng mình. Lớp học sao hôm nay lạnh lẽo thế ! Vũ đâm sợ sệt. Nó khoác thằng Côn ra ngoài.

- Ông Đốc bảo sao hử Côn ?
- Ông Đốc bảo hôm nay nghỉ, mai thay thầy khác.
- Nếu chưa có thầy khác thì sao ?
- Thì cứ nghỉ !

Hai thằng bạn bước xuống sân trường. Bọn học trò lớp nhì một, lác đác, đã có thằng leo công bỏ về.

Những thằng còn lại kê cặp sách làm gối nằm ngửa mặt lên trời nói chuyện lảm nhảm. Vũ dắt Côn đến nằm dưới gốc cây bàng đợi thằng Vọng. Cả tụi cầu thủ trong đội bóng của Vũ sà tới. Thằng Long nói :

- Tiên sư thằng Huấn, lúc thầy mình bị bố nó đẩy, nó nhe răng cười hô hô Vũ ạ !

Vũ ngồi nhồm dậy :

- Nó cười thật ả ?
- Nó còn nhìn tụi tao, chỉ trỏ có vẻ khoái chí.

Vũ xoè bàn tay trái, đấm thay phải vào khuỷu cái bốp, hằn học :

- Sao tụi mày không "tấn" bố mẹ nó đi ?

Côn rụt rè :

- Đừng gây sự với nó, nó hay chơi com pa nhỡ nó đâm vào mắt, mù thì chết.

Vũ nghiêng răng ken két. Nó chưa choảng nhau với con nhà Huấn mà chỉ chứng kiến những trận con nhà Huấn choảng nhau với thằng khác. Huấn là tay "sùng" của lớp nhì hai, ngang sức thằng Vũ. Thằng này đánh nhau, hề gần thua, là móc com pa dẫu sẵn trong túi ra đâm. Nhiều thằng gờm nó vì sợ nó liều đâm vào mắt. Vũ không thể gờm thằng Huấn được. Nó dám cười thầy Vũ thì Vũ phải cho nó biết tay. Vũ trách móc :

- Chúng mày để nó cười thầy mà "đét" dám làm gì ! Tao "moa phú" com pa... Tí nữa, giờ ra chơi, tao "tấn" con nhà Huấn như đòn !

Côn can bạn :

- Thôi đi mày ! Bố nó làm đội xếp...

Vũ cáu :

- Đội xếp bắt ăn cắp chứ bắt học trò ả ? Sợ cái gì ? Sợ cái củ "thiu biu" ông đây này !

Long về hòa Côn, khuyên Vũ :

- Đừng đánh nhau với con nhà Huấn nữa mày ạ ! Tụi tao có tiền, sáng nay thứ năm, rạp "Odéon" chiếu phim cao bồi mới toanh, Roi Rôgiê, Vũ ơi !

Chúng mình đi xem rồi chiều đi tắm. Mày bằng lòng không ?

- Không !

- Thế mày nhất định đánh thằng Huấn à ?

- Liệu mày ăn nó không ?

- Mặc kệ tao, đứa nào hèn thì cút về đi !

Thấy Vũ nhất định chơi thằng Huấn, bọn nhãi con hồi hộp ngòai chờ. Chúng nó thừa hiểu pha đầu này còn sôi nổi hơn cả cao bồi đâm mọi da đỏ trên màn ảnh. Tuy tin tưởng thằng Vũ, Côn vẫn lo ngại thằng khốn nạn Huấn sẽ tung cái "bửu bối: com pa. Côn muốn dặn Vũ cái gì nhưng nó nghĩ không ra. Vũ nín thinh chẳng thèm nói năng nữa. Nó đang vẽ trận đồ trong đầu óc.

Kể trường điểm ba tiếng khô khan. Học trò ào ào thoát khỏi lớp. Chớp mắt, cái đàn ong ấy vo ve khắp chỗ. Mắt Vũ long lên tìm thằng Huấn.

- Vọng, Vọng ơi !

Vọng ngơ ngác. Nhận ra Vũ, nó chạy tới mừng rỡ :

- Tưởng thầy mày bị bắt, mày về rồi !

- Mày biết thằng Huấn chạy đâu không ?

- Nó ra sân sau.

Vũ hô :

- A lê hấp ! Tụi mình ra hết sân sau.

Vọng hỏi :

- Làm gì thế Vũ.

Côn đáp :

- Choảng thằng Huấn.

- Sao lại choảng nó ?

- Tí nữa mày biết ?

Bọn trẻ đã kéo hết về phía sân sau. Con nhà Huấn vừa ở cầu tiêu ra, bị Vũ gọi giật.

- Huấn, Huấn !

Huấn lầm lũi tới :

- Mày gọi tao hả ?

- Ừ.

- Gọi tao có việc gì ? Thầy mày bị bố tao khóa dẫn đi rồi, sao chưa về nhà còn ở đây ?

Như bị đổ dầu vào tâm hồn bốc cháy, hiệp sĩ Vũ nhổ một bãi nước miếng to tướng vào thằng Huấn, thách thức :

- Dám đánh nhau với tao không ?

Huấn không phải tay vừa, nó gườm gườm nhìn Vũ :

- Lấy khăn lau sạch cho tao đi mày !

- Vũ cười khinh bỉ :

- Vào lớp lấy giẻ lau bảng mà lau !

Và để thằng Huấn phải đánh nhau, Vũ kẹp cái cặp sách của nó vào đùi, dơ tay chỉ trỏ như đội xếp chỉ đường ở ngã tư. Nó huýt còi miệng "toét" rồi

nháy mắt khiến tụi trẻ cười vỡ cả bụng. Vũ hỏi Huấn :

- Mà biết ai chỉ đường đây không Huấn ? Bỏ mà chứ còn ai, đội xếp !

Huấn chửi lại :

- Lái buôn !

- Đội xếp !

Huấn đỏ mặt. Nó xắn tay áo đứng thủ thế. Vũ quăng cái cặp sách cho Côn giữ. Khán giả kéo về sân sau mỗi lúc một đông. Bọn lớp nhì hai thân với thằng Huấn, cổ võ :

- Hạ nó đi Huấn !

- Cho nó miếng đòn "bát bảo lường sà" !

Huấn đâm một trái không khí dò đường.

- Hay, cú "địa rếch" ấy hay tuyệt !

Vũ đá một cái hụt.

- Trừ danh, cú "song phi" ấy trừ danh !

Không khí hò la vang dội :

- Cho nó xoi "phật thủ" đi Vũ !

- Thường nó miếng "mai hoa quyền" đi Huấn !

- Tặng nó đòn "lục tàu xá" đi Vũ !

Hai con gà chọi hằm hè tìm nước. Khán giả xúi dục hăng quá. Chợt Vũ lao đầu vào bụng Huấn. Sau tiếng "hự", Huấn lao đao nhún nhảy. Nó đuổi theo thằng Vũ đá một phát sượng ngang sườn. Huấn tiến sát Vũ, chịu đòn. Nó tặng Vũ những cú đâm đau điếng người. Vũ gạt tay Huấn, né sang bên phải, tiện thể đâm móc Huấn một cú khá nặng. Huấn ôm bụng chửi bới. Nó rút tay vào túi. Côn hét lên :

- Coi chừng nó tung "bửu bối" !

Huấn tung "bửu bối" thật. Tay phải nó nắm cái com pa nhọn. Nó dòn Vũ. Vũ lùi, lùi dần. Tới đồng cây. Vũ đứng lại. Nhanh như cắt, nó bốc nắm cát ném đầy mặt Huấn. Đang lúc con nhà Huấn đưa tay dụi mắt, Vũ phóng người đá nó liên tiếp hai ba cú. Chưa hả giận, Vũ đánh một trái thật mạnh vào cánh tay phải Huấn khiến "bửu bối" của nó văng ra. Côn chồm lại lượm cái com pa.

Huấn và chưa nhìn thấy gì. Vũ toan xoi nó mấy "chùy" nữa thì Luyến đã lao vào đứng giữa, gạt hai đứa sang hai bên. Luyến nói :

- Thằng Vũ thắng rồi.

- Hoan hô Vũ !

- Vũ "ba chê" !

Bọn học trò reo ầm ỹ. Thằng nọ hỏi :

- Tại sao thằng Vũ đánh thằng Huấn ?

Thằng kia trả lời :

- Tao không biết.

Bọn thằng Côn dìu Vũ về. Huấn chớp mắt nhìn theo. Uất ức. Nó cũng không hiểu tại sao con nhà Vũ đánh nó.

Thằng Vũ

Chương 9

Bờ sông Trà Lý vào những buổi chiều mùa hạ tấp nập người tắm giặt. Một nửa thị xã dồn ra đây. Từ cầu Bo xuôi xuống Cống Đâu, cứ cách vài chục thước lại có một bến tắm.

Bọn thằng Vũ đông đủ mặt. Chúng nó hết buồn rồi. Thầy chúng nó đã được tha. Chúng nó lại quấy nhộn. Năm thằng trần truồng như nhộng, đang bốc bùn dưới lòng sông trát đầy mình mẩy, xong nằm dài trên bờ đê phơi nắng. Nằm im thế đấy, nhưng vô phúc thằng nhãi nào ngứa mắt liếc chúng nó la lập tức bị ăn đòn no nê.

Năm thằng chưa đả động chuyện gì. Vũ nhìn sang bên kia sông. Năng chiều khoác lên những lùm cây xanh ngắt một thứ áo màu tươi đẹp. Tiếng con thú chìm sâu trong không gian vắng vắng vọng tới bên này sông. Tâm hồn Vũ bị loài tu hú quyến rũ và nó dồn hết ý nghĩ vào những chùm vải chữu nặng đầy cánh. Vũ rủ bạn :

- Bơi sang sông ăn cắp vải đi ?

Côn nói :

- Vải họ canh chừng ghê lắm mày ạ !

Vũ chê Côn :

- Mày lúc nào cũng sợ. Tao "cóp" cả cái lồng chim của thằng Hội con ông Đốc tao còn "đét" sợ nữa là ăn cắp vải.

Bốn thằng nhìn nhau chưa nói gì. Vũ cũng không thèm dục thêm. Nó bỗng nhớ tới cái lồng bấy hứa hẹn cho con Thúy. Chẳng hiểu chú vành khuyên "con gái" nuôi trong cái âm tích còn sống không. Lạ lùng quá, dạo này Vũ cứ hay nghĩ tới Thúy. Nó muốn đến nhà con Thúy nhưng cái con mẹ cả Hồng chắc không tha gì nó mà Không kể tội "cóp" tiền ở đền Mậu. Bác Thụy mắng đã đành, con Thúy chê nữa thì ngượng chết.

Ngượng thì hết yêu. Yêu là gì nhỉ ? Vũ vẫn không tài nào hiểu yêu là gì. Chiều chiều, bọn chúng nó thường lai vãng trên cầu Bo. Vũ luôn luôn gặp đôi trai gái dắt tay nhau chuyện trò vui vẻ. Họ ăn kem, uống nước dừa. Rồi anh con trai móc tiền trả người bán hàng.

Vũ mơ ước lớn hơn, nó sẽ nắm tay con Thúy tha thân trên cầu Bo nhìn những chiếc thuyền căn buồm no gió trôi xuống mạng Cống Đâu. Nó sẽ mua

kem cho con Thúy ăn, mua nước dừa mời con Thúy uống. Mai mốt, nó sẽ tả cho con Thúy nghe chuyện đánh thắng Huân đoạt "bửu bối" của nó. Chắc con Thúy thích Vũ lắm. Tưởng lượng thế. Vũ phấn khởi quá. Nó xoay mình gọi bạn:

- Côn ơi ! Trỏ tài "chơi lịch sử" cho chúng nó lác mắt đi mày.

Cả bọn lồm cồm trở dậy. Bùn đóng từng mảnh khô trên thân thể chúng nó nứt rạn theo những cử động mạnh. Vũ nháy Côn. Lập tức. Côn nhảy xuống nước lặn thật lâu. Ngạc nhiên về "kiểu chơi" đó, ba thằng Luyến, Lộc, Long thúc thẳng Vũ :

- Nó chơi trò gì thế mày ?

- Nó làm anh hùng Việt Nam. Chúng mày mở mắt ra mà trông. Kia kia, cái bến đàn bà Tàu đang tắm cho con chúng nó kia kia.

Theo tay Vũ chỉ, ba thằng nhãi nhìn về phía bên trái cách bến chúng nó chừng mười thước. Bỗng chúng nó nghe tiếng một ả sấm thét lên rồi đầu thẳng nhãi con, con của ả cũng nhô lên. Vũ nói :

- Chúng mày hỏi xem thằng Côn làm gì đi !

Ngay đó, Côn nhô đầu khỏi mặt nước, nó bơi vào bờ, thở hổn hển, dang tay như một kiện tướng. Lộc hỏi :

- Mày là gì ?

Côn vỗ ngực :

- Tao là Yết Kiêu, tao vừa rút chân thẳng nhãi Mông Cổ.

Ba thằng bạn nó lè lưỡi khiếp phục. Chúng nó đương bắn khoăn thì Vũ hét lớn :

- Yết Kiêu là tướng của Trần Hưng Đạo lặn dưới sông Bạch Đằng đục thuyền quân Mông Cổ giết chúng nó như ngoé. Còn tao, tao là Dã Tượng.

Vũ "bông bông" liền. Nó lặn tới chỗ cái thuyền đánh cá thả neo nấu cơm.

Vũ đã ngấm trước quả đu đủ nằm ở mũi thuyền. Nó nhô đầu quờ tay, thủ quả đu đủ.

Bọn trên bờ kể cả thằng Côn chẳng biết nó lặn đi đâu. Lát sau, Vũ nhô lên, ôm quả đu đủ vào bụng, đoạn nó cười ha hả :

- Dã Tượng là bạn Yết Kiêu, coi tụi Mông Cổ như kiến gió. Ha ha ha... Đu đủ của Mông Cổ đây, chén đi !

Năm thằng lại nằm dài trên bờ đê, lấy dao bổ đu đủ. Chúng nó nhồm nhoàm ăn. Thằng khen ngọt, thằng tiếc trái đu đủ bé. Mồm chúng nó dính đầy bùn và chất vàng trái cây. Ăn xong Vũ gạ gẫm :

- Bơi sang sông ăn cỏ vài nhé !

- Nếu họ canh chừng thì sao ?

- Thì tụi mình chặt chuối, đóng bè xuống Cống Đâu vào nhà bác lang Tặng tao chén canh bánh đa. Nước giờ cạn, bơi một tí là qua sông.

Không thằng nào hỏi thêm. Chúng nó đều bằng lòng. Vũ lấy quần đùi trùm

lên đầu. Cả bọn bắt chước. Chúng nó đi tắm chỉ mặc trần sì có mỗi chiếc quần đùi. Khoảng khắc, bốn thằng nhãi đã theo chúa đảng Vũ vùng vẫy giữa giòng sông. Vũ ngậm con dao vào miệng y như Tác Giăng sắp sửa huyết chiến với cá sấu. Không đầy năm phút, chúng nó đã tới bờ bên kia.

Vừa trườn lên dốc đá thoải mái, Vũ vừa mơ mộng. Nó cứ thầm ước con Thúy trông thấy nó làm chúa đảng tụi nhãi lớp nhì một. Ôi ! Sướng ghê. Con Thúy sẽ lác mắt và quên đứ chuyện "hoả thiêu đèn Mầu". Mai mình phải đến nhà bác Thụy mới được. Vũ lăm bằm khiến bạn nó ngỡ rằng nó đọc thần chú cầu may trước giờ xuất phát... ăn cắp vải.

Xuống khỏi bờ đê, bọn thằng Vũ đã trông thấy mấy cây vải chũu đầy quá. Chúng nó say sưa nhìn cơ hồ thối nhiên cho những quả vải mọng nước ngọt ngọt, chua chua kia rơi trúng mồm chúng nó. Thằng nào thằng nấy nước nước bọt ừng ực. Chúng nó tiến gần. Vũ hỏi :

- Thằng Luyến có mang súng cao su đi không ?

- Có, tao có mang, tổ sư bắn chim sẽ non đây, tụi mày nhất đạn đi...

Vũ nháy mắt tỏ ý hài lòng. Con nhà Luyến quàng súng vào cổ. Cái nạng gỗ hình chữ Y lủng lẳng trước ngực nó y hệt người ta đeo cái thánh giá. Nó tưởng thằng Vũ muốn nó bắt nạt tụi chim sẽ mới ra ràng. - Bắn sẽ hay bắn chào nào hờ mày ?

- Không bắn chim, đợi tao ra lệnh bắn gì hãy hay.

Luyến vâng lời "chúa đảng" theo sát chân thằng Vũ. Vườn vải rào cao và kín quá, khó lòng mà trèo lên hái cả được. Chẳng lẽ mất công bơi sang lại về không. Vũ phân chia công việc. Côn, Lộc và Long đi chặt chuối đóng bè.

Luyến và nó tính chuyện "cóp" vải.

Bọn thằng Côn bắt tay vào việc ngay. chúng nó hạ sáu cây chuối hột trở buồng và đã trở thành đồ vô dụng mọc hoang bên con ngõ mòn, không ai thèm giữ nữa. Chặt chuối ngon ơ, chúng nó thay phiên nhau vác lên đê, liệng xuống bãi sông. Đẵn tre, vót nhọn làm cọc, chia mỗi cây chuối làm hai, chúng nó ghép thành hai cái bè lớn. Côn vớ được hai cây tre khô khá dài, nó cũng liệng luôn xuống bãi làm hai cây sào đẩy bè. Xong đâu đấy, chúng nó đi tìm thằng Vũ.

Nép mình dưới hàng rào, Luyến khom lưng bước từ từ như một tay thiện xạ chắc mẩm sắp hạ con mồi. Súng đã nạp đạn, Luyến đưa lên. Hai sợi giây cao su kéo mạnh. Véo. Viên đạn vù bay. Con quạ khoang đậu trên ngọn tre kêu mấy tiếng rồi vỗ cánh bay mất. Tiếc quá, con nhà Luyến vỗ đùi :

- Suýt tao bắn rơi con quạ !

Vũ cau :

- Tao bảo mày bắn vải chứ ai bảo mày bắn quạ ?

Luyến vẫn còn liếc :

- Nhưng nó đậu ngon quá mày ạ !

Vũ diên ruột :

- Ngon cái củ "thìu biu", bắn vải đi, nhanh lên !

Luyến nghe Vũ. Nó nạp đạn, dương súng lên. Hai sợi giây cao su không cần kéo mạnh. Viên đạn đi rất khế. Hàng chục quả vải rụng lộp bộp. Vũ mãi miết nhất, nhét vào cái quần đùi mà nó đã khôn khéo túm chặt ống. Luyến bắn liên tiếp. Vũ nhất không xuể. May quá, bọn thằng Côn đã tới. Năm thằng cời truồng tòng ngồng. Chúng nó đội quần đùi, giây thun quấn quanh đầu – trừ thằng Vũ dùng quần đựng vải – giống những tên cướp trong truyện cổ tích.

- Thôi đừng bắn !

Nhà thiện xạ Luyến ngừng tay. Vũ nghĩ rằng nó thử mạo hiểm treo rào với một chùm vải thấp nhất đem về tặng con Thúy thì tuyệt.

- Tuyệt "cú mèo", Vũ nói. Côn ôm vải đi, tao lên xem sao...

Và nó leo lên. Khi tay nó đang cố rướn với thì vô phúc bọn canh vườn thấy. Chúng nó tri hô ầm ỹ. Vũ liền nhảy vèo xuống. Chân nó chạm phải hòn đất khô, ê ầm. Năm thằng thực mạng chạy. Hai thằng canh vườn đuổi theo. Bọn thằng Vũ đã treo hết lên đề.

Chánh đảng Vũ ra lệnh :

- Bắn vào chân thằng chạy đầu đi Luyến !

Luyến kéo căng hai sợi giây cao su. Phát đạn đất sét khô trúng đích. Thằng canh vườn kêu ới ới...

- Bắn vào bụng thằng kia !

Vèo, viên đạn đất bay. Thằng canh vườn thứ hai chửi om xòm.

- Xuống bãi mau lên !

Bốn tên "tướng cướp cời truồng" cùng chủ tướng lẫn mình từ dốc đề cao xuống bãi. Trong nháy mắt, chúng nó đã đứng hiên ngang trên hai cái bè. Côn và Lộc chống sào đẩy mạnh. Bè rời khỏi bãi. Vừa lúc ấy, hai thằng canh vườn xuất hiện ở mặt đề. Chúng nó cay cú nhìn. Bọn thằng Vũ bóc vải ăn trên tức.

Chánh đảng Vũ hỏi lớn :

- Vải ngon quá hử ?

Đứng trên bè chuối bên đây, phó đảng Côn vỗ bụng :

- Ủ, ngon quá !

Hai thằng canh vườn nhất đá ném. Tiếng đá rơi xuống nước lồm bồm chen lẫn những tiếng cười khanh khách của bọn "hiệp sĩ ăn cắp vải". Nước trôi, đưa bè của chúng nó xuôi về phía Cống Đâu.

Thằng Vũ

Chương 10

Vũ ngồi đợi một lát thì Thúy trong buồng bước ra. Con bé mặc chiếc áo đầm màu tím lốm đốm tròn trắng. Hôm nay mẹ nó rẽ ngôi lệch hộ nó. Mái tóc ngắn đen mượt lại cặp thêm con bướm bằng bạc bóng loáng khiến con Thúy khác hẳn mọi ngày. Mùi thơm của nước hoa phảng phất quanh nhà.

Vũ nhìn trộm Thúy. Sao con Thúy đẹp thế ! Lòng Vũ ta hớn hở hơn cả những lần rình mò ăn cắp vải. Tim nó đập mạnh hơn cả những lần theo rồi trái bóng lớn vồn trước thành tại An Tập. Vũ đưa ngón tay lên mồm gặm nhấm. Tai nó tự nhiên nóng bừng. Vũ im lặng mãi đến lúc mẹ con Thúy dục, nó mới dám nhúc nhích.

Trong khoảnh khắc, nó quên thằng Côn, quên đội bóng, quên tất cả. Nó tưởng trên đời chỉ có nó và con Thúy. Vũ then thùng đứng vậy, cúi đầu, lí nhí chào bà Thụy.

Nhìn cặp đùi cháy nắng đen thui đen thui của mình, nó tự trách nó đã không mặc quần dài. Đúng là “thằng tây đen”. Ngu thật, dắt con Thúy đi chơi mà diện quần soóc với áo sơ mi cụt tay. Mặt nó ngây ra đến dễ ghét. Thế này thì có trời mới bảo nó tỉnh nghich.

Bà Thụy xoa đầu Vũ, gọi nó bằng con. Tiếng “con” hôm nay nghe êm ái quá. Vũ hết cả ngượng ngập. Nó nắm tay con Thúy phăng phăng bước khỏi cửa.

Vũ định rủ Thúy cuốc bộ để dành tiền ăn nhiều kem. Nhưng nó nghĩ cuốc bộ mỗi chân lấm, lượn cầu Bo sẽ chán ngắt. Mà túi Vũ có mười đồng, tha hồ tiêu, cần gì cuốc bộ. Nó gọi xe tay. Hai đứa ngất nghển ngồi, đáng điệu phong lưu như người lớn.

Tới đầu cầu, việc đầu tiên của Vũ là bắt Thúy ngắm phong cảnh. Nắng chiều chỉ còn đọng lại từng mảng trên những lùm cây xa tắp bên kia sông. Trời mát mẻ. Gió từ dưới sông thổi lên làm phất phơ mái tóc hai đứa bé. Vũ kéo con Thúy sát gần mình. Nó hỏi :

- Thúy có biết kia là đâu không ?

- Không.

- Chỗ ấy Vũ hay bơi sang ăn cắp vải.

Thúy lè lưỡi :

- Eo ơi ! Ăn cắp à ?

Vũ trót lời, nó ngượng nghịu chống chế :

- Ăn cắp vải ấy mà !

- Ăn cắp vải cũng là ăn cắp, cô giáo của Thúy dạy, thoát đầu ăn cắp quả trứng, sau ăn cắp con bò. Ta không nên ăn cắp.

Vũ ta lúng túng chưa biết ăn nói ra sao thì hàng kem cóc gánh qua. Nó mời Thúy ăn kem. Thúy bằng lòng.

Rồi kem lạnh làm nó quên chuyện ăn cắp vải. Vũ mừng thầm. Nó tự nhủ sẽ chẳng bao giờ nói hớ hênh những chuyện nghịch ngợm của chúng nó cho con Thúy nghe nữa. Ăn xong hai cốc kem, Thúy gạ chuyện :

- Kem ngon nhỉ ?

- Ừ.

- Ba Thúy thỉnh thoảng mang ở đâu về cái cốc nhỏ như thế này.

Vũ buột miệng :

- Lấy trộm của người hàng kem đấy.

Thúy phá ra cười. Tưởng nó thích chí, Vũ kể tiếp :

- Vũ lấy cả chục cái rồi.

Thúy nhăn mặt :

- Eo ơi ! Vũ ăn cắp ghê quá !

Vũ ngượng đỏ mặt. Nguồn vui của nó bị cắt đứt. Nó mắng nó ngu đần, dạt đột. Ăn cắp thì hay hơn gì mà cũng mang ra khoe. May mắn cho nó là con Thúy hay bỏ dờ chuyện. Trông thấy hàng nước dừa, Thúy bảo Vũ :

- Uống nước dừa nhá !

Vũ tươi nét mặt :

- Ủ, nước dừa ngọt lịm.

Ăn uống gì Vũ cũng móc tiền trả. Kẹo, bánh, ổi, nhãn vân vân ... Đến khi không còn thức ăn uống nữa. Vũ ta hết chuyện nói. Nó toan thoái chuyện đánh thẳng Huân đoạt bữa bồi compa, song nó sợ con Thúy chê bai nên Vũ nín thinh.

Hai đứa đã lượn được một vòng ven cầu Bo, đã ăn hết bốn đồng quà và đã đếm đủ những chộc thanh sắt cắm dọc hai bên lối đi dành riêng cho khách bộ hành. Vũ nghĩ rằng cứ đi mà không nói thì buồn lắm.

Mà nói thì nói chuyện gì cho con Thúy thích bây giờ. Vũ liền hỏi :

- Thúy có đọc tiểu thuyết không ?

Thúy ngây thơ :

- Tiểu thuyết là gì ?

- Là sách của mấy ông Vũ Trọng Can. Tô Hoài ấy.

- Có.

- Thúy đó Vũ đi.

- Đó sao ?

- Thúy đọc tên sách, Vũ sẽ nói tên tác giả.

- Tác giả là gì ?

- Là người viết sách, là ông Tô Hoài.

Suy nghĩ giây lát, Thúy nói :

- Đố để làm gì ?

Vũ cắt hứng. Nó chẳng biết để làm gì. Ở trường, nó và bọn thằng Côn hay đố nhau. Thằng Côn cậy mình đọc tiểu thuyết nhiều, thích đố. Vũ muốn được Thúy khen mình giỏi, nó gọi trò này. Vũ đành nói thật :

- Để xem ai giỏi :

Thúy bướng bỉnh :

- Giỏi để làm gì ?

- Để được cuộc.

- Cuộc cái gì ?

- Không cuộc cái gì cả, hể ai được là giỏi.

Thúy giật mạnh tay Vũ :

- Thật hử ?

- Thật.

- Được rồi, Thúy đố nhá !

- Ủ, đố đi.

- “Con đế mèn” của ai ?

- Tô Hoài.

- “Đế mèn phiêu lưu ký” của ai ?

- Cũng Tô Hoài.

- “Anh em thằng Việt” của ai ?

- Lê Văn Trương.

- “Người anh cả” của ai ?

- Cũng Lê Văn Trương.

- “Vết tay trên trần” của ai ?

- Phạm Cao Cung.

Thúy ước Vũ ghê lắm. Nó chỉ đọc mấy quyển, quyển nào Vũ cũng rõ vanh vách. Ước gì nó đọc trăm quyển thì Vũ ta hết khoe khoang. Thế là Vũ được cuộc. Vũ giỏi. Mũi thẳng Vũ to bằng quả cà chua. Nhưng con Thúy không chịu lép, nó nói :

- Được rồi, Thúy đổ Vũ tên các bài hát, nói hết mới giỏi.

Vũ hí hửng. Hỏi tên các bài hát tức là gãi đúng chỗ ngứa của thằng Vũ. Thúy quên nó còn tài thổi kèn ác mô ni ca đánh “tông” như chớp. Vũ nghĩ lại. Thôi, nên nhường con Thúy. Dì nó, khi bênh con Tú, con Mai vẫn xin nó “Anh tha các em đi, chúng nó là con gái, nhường nhịn em đi, Vũ”. Vũ bảo :

- Thúy hỏi đi.

- “Chiều quê” của ai ?

Vũ chơi bài “Chiều quê” hàng trăm lần, nhắm mắt thổi cũng được, lạ gì bài “Chiều quê chiều tha thiết êm đềm” của “me su” Hoàng Quý. Vũ giả vờ :

- Chịu.

Thúy reo to :

- Hòa nhá !

- Hòa sao ?

- Vũ biết tên các “ông tiểu thuyết”, Thúy biết tên các “ông nhạc”, hai đứa cùng giỏi.

Vũ chiều Thúy :

- Ủ, hai chúng mình cùng giỏi ...

Hai đứa lại dắt tay nhau tha thân lượn. Lần này, đến giữa cầu, con Thúy ngược mắt ngắm cái vòng cao nhất xây vắt giữa hai nhịp như thể hình chiếc cầu vòng in hình trên nền mây trắng sau mỗi trận mưa bất thành linh. Nó tưởng tượng người nào leo lên đấy sẽ là người có tội dưới âm phủ và nơi Thúy và Vũ đang đứng chắc có vô số chó ngao chờ đợi rình vồ. Như vừa nghĩ ra điều vì thích thú, Thúy giật mạnh tay mình khỏi tay Vũ. Nó không nói gì mà chỉ tỉnh quái chỗ ngón tay lên chiếc cầu vòng tưởng tượng.

Vũ đoán ngay con Thúy thách thức nó. Máu “hiệp sĩ” réo sôi, nhất là khi “hiệp sĩ” Vũ muốn trở tài với công chúa Thúy. Vũ đút hai tay vào hai túi quần soóc, dang chân ra một chút. Nó trừng trừng nhìn cái vòng cầu vô tri giác. Đoạn Vũ tụt giếp rồi xăm xăm nhảy lên.

Thúy hồi hộp. Nó thấy cái vòng cầu cao quá. Vũ cũng thấy vậy. Trên đầu nó trời xanh bao la. Dưới chân nó, sông nước cuộn cuộn chảy. Vũ ta ngần ngại. Nó cầu mong con Thúy bảo nó đừng leo nữa. Chứ leo nhờ ngã què chân thì chết, thì phải chống nạng, thì lấy ai đưa con Thúy đi chơi.

Nhưng con Thúy chẳng thêm bảo nó nữa lời khiến Vũ vừa tức vừa hãi. Nhất định nó leo cho con Thúy biết tay. Khối người đã leo vòng cầu này, có ai chết đâu. Có đứa còn can đảm “bông hồng” xuống sông nữa thì sao ? Vũ quả quyết leo, mặc dù chân nó bủn rủn. Hai lòng bàn chân nó buồn buồn, nhột nhột như có mấy trăm con kiến bò đi bò lại.

Nó cúi nhìn con Thúy. Con Thúy tai ác vẫn nín thinh. Nó nghĩ rằng cứ leo đi, nếu bị ngã, con Thúy sẽ thương hại nó, sẽ mang quà tới nhà thương thăm nó.

Quên nguy hiểm, Vũ bình tĩnh bước. Được một đoạn ngắn, khi vòng cầu dốc dần, chân nó càng bủn rủn. Ngực nó đập như trống vỡ đê. Bây giờ dễ có đến hàng triệu con kiến bò dưới lòng bàn chân nó.

Vũ muốn khóc. Nó sắp chết rồi. Nó chết hẳn tại An Tập thích lắm đây. Nó chết thì thườ nào mới gặp thằng Côn, thằng Vọng; thì thườ nào mới dạy thằng Khoa “chơi kiếm hiệp” được. Nhưng chết hãi hùng làm sao ! Thần

chết là lão già gầy còm cả khăng cả kheo, cao bẩy tám thước, mặc mảy tối tằm như đêm ba mươi tết, không lẽ lờ mờ chút ánh sáng và chỉ hắt vào lòng thẳng Vũ mưa buốt giá lạnh. Đôi tay của thần chết lạnh hơn đá uống nước chanh, lại cầm lưỡi hái sắc hơn dao chặt thịt của lão Tàu già bán thịt quay. Hơi thở của thần chết thối hơn nước cống. Chao ôi ! Lão ta mà đến gần thì thẳng Vũ những sợ cũng đủ chết chứ không cần đợi lão ta chặt cổ.

Chết hải hùng làm sao ! Vũ muốn sống để nghịch hết quãng đời thơ ấu của nó với bạn bè nó, để lớn lên dắt tay cô con gái tha thân trên cầu Bo. Nghĩ vậy, nó nhìn con Thúy bằng đôi mắt cầu khẩn. Song cái con bé đánh ác như con mẹ phù thủy rừng rậm Châu Phi này toét miệng cười chế nhạo. Vũ đảo lòng quá. Nó thề sẽ leo qua vòng cầu.

Leo xong, nó sẽ về một mình, bỏ mặc con Thúy trên cầu Bo. Nó sẽ tìm đứa con gái khác hiền lành, đẹp để cho con Thúy tiếc nó. Phải bỏ rơi con Thúy. Thế rồi, nó hăng hái bước mạnh. Thêm được đoạn nữa, thêm được đoạn nữa, nó lên tới đỉnh vòng cầu. Vũ khoái chí nhìn xuống. Nó thấy giòng sông Trà Lý bé nhỏ cơ hồ con đường hẹp. Nó thấy con Thúy nhỏ hơn con nhặng.

Vũ vốn sợ nhặng. Nó cuống cuống, chân đứng không vững. Vũ sắp ngã. Nó hét lên. Thôi chết rồi. Thằng Vũ chết rồi. Ôi trời ơi ! Con nhà Vũ chết rồi. Vũ rơi tòm xuống sông. Nó chết thật.

Nhưng Vũ chết thật trong giấc mơ.

Thằng Vũ

Chương 11

Thấy Vũ hét lớn, dì nó lay nó tỉnh dậy. Vũ mở bừng mắt, ngơ ngác nhìn chung quanh. Thì ra, lúc này mới có hai giờ trưa và con Thúy vẫn là con Thúy, chưa biến thành con nhặng, chưa biến thành mẹ phù thủy rừng rậm Phi Châu. Vũ mỉm cười. Dì nó hỏi nằm mê thấy ma hay sao mà kêu ầm lên. Vũ chối dài. Nó có mê gì đâu, mơ đấy chứ.

Nhớ được phần đầu giấc chiêm bao, Vũ sung sướng quá. Ngó trên bàn có hai tấm giấy năm đồng, Vũ “cuốn” liền đút vào túi. Rửa mặt xong, trước khi đi đến nhà con Thúy, Vũ cẩn thận xem mục lục các tiểu thuyết đã xuất bản

mà người ta quảng cáo ở tấm bìa sau cuốn “Muru cóc tía”.

Vũ bước tung tăng. Miệng huýt sáo phớn phở lắm. Nó đem theo cả kèn ác mô ni ca. Trong cơn mơ, con Thúy không nhắc chuyện bà cả Hồng, chắc nó đã quên rồi. Vậy thì nghĩ ngợi chi nữa. Vũ cầm đầu chạy một mạch. Đến nhà con Thúy, sự hăng hái của nó bỗng co ngắn như thể sợi giây cao su buông chùng. Nó hồi hộp. Lại hồi hộp hơn cả mọi lần.

Vũ phân vân mãi mới dám đẩy cửa bước vào. Người đầu tiên nó gặp là con Thúy. Không phải con Thúy trong giấc mơ. Con Thúy mới gọi đầu, bộp cái lược trông gớm ghiếc. Thúy mặc quần dài đen, áo cánh ngắn. Vũ ta thất vọng. Tuy nhiên, một cảm giác lạ đã len lỏi vào tâm hồn nó. Nó nhìn con Thúy. Con Thúy nhìn nó. Thế là đủ làm Vũ xấu hổ nói chẳng nên lời. Thúy hỏi trống không :

- Đến làm gì đấy ?

Vũ lắp bắp :

- Đến xem con chim khuyên còn sống không ?

Thúy mĩa mai :

- Chim chết rồi, cái con chim tử tiệt gần chết mới đem cho người ta !

Vũ phân trần :

- Tại Vũ bỏ nó trong túi, nó ngạt đấy.

Thúy bỏ chuyện chim khuyên, con bé “truy” Vũ :

- Hôm nọ bỏ tiền của bác cả Hồng hở ?

Vũ chối lia lịa :

- Vô bao giờ mà vô, ai bảo Vũ vô tiền ?

- Bác cả Hồng chứ ai !

- Bác ấy nói điêu.

- Thế tại sao hôm nọ gặp bác ấy lại co căng chạy ?

Vũ cần phải trở tài “phiệu” mới được. Con Thúy giận nó hai ba chuyện một lượt thì phải “phiệu” gấp đôi gấp ba. Vũ liền thoáng :

- Thúy có nhớ Thúy hẹn Vũ đi xem bác cả lên đồng không ?

- Có.

- Sao hôm ấy Thúy không đi ?

- Mẹ Thúy bị cảm.

- Thảo nào Thúy nghi ngờ Vũ vô tiền. Để Vũ kể từ đầu chí cuối cho Thúy nghe. Vũ đến chờ Thúy. Mãi Thúy chả đến. Bọn thằng Nghi cầu Kiến Xương tập trận “hỏa thiêu chùa Hồng Liên” ở đền Mẫu. Chúng nó “chơi kiếm hiệp” ấy mà, chúng nó đốt vàng mã rồi kêu cháy. Đám lên đồng bỏ chạy tán loạn. Thằng chúa đảng Nghi xô bác cả Hồng ngã. Nó “cuỗm” hết tiền lộc. Vũ nắm tay nó giằng tiền. Nó xô Vũ đè lên bác cả. Bác cả tưởng Vũ vô tiền, mắng Vũ. Vũ cáu quá lấy chùm vải trả thù. Thúy có tin Vũ không ?

- Không tin.

Thúy trả lời hai tiếng cộc lốc rồi bỏ xuống nhà dưới. Vũ sợ Thúy không ra nữa, gọi giật lại :

- Thúy ơi !

Thúy bấu môi :

- Đừng gọi tên người ta !

Vũ đoán con Thúy vừa cáu ai chưa kịp nguôi nên mới gây sự với nó. Chính nó thường hay mắc bệnh này thành thử cu cậu bốt tức. Vũ không hiểu tại sao hôm nay con Thúy dở chứng xưng “người ta” với nó.

- Thúy giận hờ ?

Thúy ngúng nguẩy :

- Người ta không thèm giận đũa vô tiền thánh.

Vũ câm họng. Con Thúy mắng nó đúng ghê. Nó tiếc không có cách nào làm con bé bớt giận. Vũ muốn về. Về đi tắm, đi ăn cắp vải, đi đánh nhau để quên hình ảnh con Thúy đánh đá. Nhưng con Thúy đã ngồi xuống ghế, hất hàm hỏi Vũ, vẫn hỏi trống không :

- Thật không vô tiền hờ ?

- Thật.

- Thề đi.

- Thề gì ?

- Đũa nào vô tiền thánh vật chết nhá !

Vũ coi thánh như mỡ tép, nó đã từng bảo thằng Vọng rằng thánh-lên-đồng thì sợ cái củ “thiu biu” cơ mà. Vũ thề to.

- Ủ, đũa nào vô tiền thì thánh vật chết tươi đành đạch. Thúy gọi tên Vũ đi.

- Gọi làm gì ?

- Gọi ...

Vũ chẳng biết gọi làm gì. Trời ơi ! Nó dốt ghê dốt góm. Trêu thằng bếp nhà ông Đốc, ngâm dao bơi qua sông, đánh thằng Huấn, thằng Hách, Vũ coi là trò chơi. Vậy mà nói chuyện với con Thúy nó cảm thấy khó khăn tẻ. Khó khăn hơn cả ông lão đẩy cái xe lợn lên đốc trong cuốn “Quốc văn giáo khoa thư” lớp dự bị. Nó tìm mãi, kiếm mãi chữ nghĩa, lời lẽ. Rót cuộc, cứ bị con Thúy đưa vào ngõ bí. Vũ ta còn mỗi nước đánh trống lảng. Nó nói vu vơ :

- Trời nắng nhỉ ?

Liếc nhìn Thúy, khuôn mặt xinh xắn kia đã dịu vẻ đánh đá. Và mắt con Thúy đẹp thật. Vũ hỏi :

- Thúy còn giận không ?

- Giận ai ?

- Thế lúc này ... À quên, Thúy còn giận Vũ không ?

Thúy dần giọng :

- Đã bảo đừng ...

Con bé định nói “Đã bảo đừng gọi tên người ta” song nó có thể đọc rõ nỗi buồn của thằng Vũ sau khi nghe hết câu nên nó bỏ lửng. Con gái chúa khôn. Nhất là cái con ranh Thúy. Vũ cuống quýt :

- Đừng gì ?

- Đừng hỏi chuyện giận nữa.

Vũ thở phào, nhẹ nhõm cả người. Nó nói :

- Thế hỏi chuyện gì ?

- Chuyện gì thì chuyện.

Nghĩ một lát, nuốt nước bọt một cái, Vũ ta gọi khẽ :

- Này !

- Gì ?

- Trời nắng nhỉ ?

Thúy gắt :

- Nói mãi trời nắng.

Vũ đưa tay gãi gáy, nuốt nước bọt hai ba cái nữa. Đoạn nó nhìn ngang nhìn dọc, nhìn trên nhìn dưới, nhìn lung tung. Nhìn đến lúc hết đồ vật để nhìn nó mới ấp úng :

- Thế nói chuyện gì ?

- Chuyện gì thì chuyện.
- À con chim chết lâu chưa ?
- Chết rồi xác rồi.
- Thúy chôn nó hay nướng cho mèo ?
- Vắt vào thùng rác.

Lại nghĩ ngợi, Vũ ta cố can đảm vào chuyện chính. Nó nắm bàn tay thật chặt. Cấn môi cho đủ đau. Cầu thêm đùi năm cái, Vũ rụt rè nói một câu ngoắt :
ngắt :

- Thúy có thích không ?

Thúy trợn mắt :

- Thích cái gì ?
- Thích ... thích ... ăn kem ?
- Không thích.
- Thúy có thích hóng mát ở cầu Bo không ?
- Không thích.
- Thúy có thích uống nước dừa không ?
- Không thích.

Thôi, hy vọng của Vũ vỡ tan tành. Cái gì con Thúy cũng không thích. Vũ hỏi hệt hỏi câu cuối cùng :

- Thúy có thích đồ tên sách không ?

Vũ run run chờ câu trả lời.

- Thích.

- Thật hờ ?

- Ủ, ai hỏi ?

- Vũ.

- Thúy cơ.

Vũ được Thúy xưng tên sướng rên. Nó gật đầu lia lịa. Máu nó bốc mạnh, quên hết thẹn thùng. Thúy giao hẹn :

- Thúy được cuộc Vũ mất cái gì ?

- Mất cái lòng bầy với bốn chú chim khuyên.

- Sao hôm nọ Vũ bảo cho Thúy cái lòng.

Vũ láu cá :

- Hôm nọ khác, hôm nay khác. Được cuộc thích hơn được cho chứ ...

Thúy gật đầu.

- Ủ nhỉ ! Nhờ Thúy thua thì sao ?

- Thì phải đi ăn kem với Vũ ở cầu Bo.

Vũ chắc mẫm thắng cuộc, dục rồi rít :

- Hỏi đi, nhanh lên !

Thúy cười :

- Vũ nghe kỹ kéo lại quên.

- Quên thế nào được.

- “Hạt ngọc” của ai ?

- Thạch Lam.

- “Ông Đồ Bể” của ai ?

- Thái Hưng.

- Thằng bé mô côi bán báo của ai ?

Vũ hãnh diện đáp :

- Lê Văn Trương.

Thúy cười khanh khách :

- Sai rồi làm gì có cuốn này, người ta bịa ra. Thế mà cũng đòi đồ. Thua cuộc nhá ! Mất cái lòng bầy với bốn con chim khuyen nhá ! Vũ chỉ giỏi vô tiền của bác cả Hồng thôi ...

Vũ xấu hổ, lẳng lặng bỏ về. Con Thúy “đểu” thật. Vũ chửi thầm bà cả Hồng. Cái con mụ đồng bóng này chuyên môn mách lẻo. Vũ chẳng thèm chào Thúy. Nó đi tìm bọn thằng Côn, rủ nhau ăn tiêu hết mười đồng bạc. Bọn nhãi con tha thẩn cả buổi chiều trên cầu Bo, chén quà no bụng, còn thừa tiền cho ăn mỳ.

Vũ buồn bã vô chừng. Nó dấu diếm bạn bè giấc mơ của nó. Nó ghét con Thúy thậm tệ. Vũ thề sẽ ghét tất cả con gái trên đời này. Thì ra, mộng mơ không bao giờ giống sự thực cả. Vũ ước ao mộng mơ chỉ cần giống sự thực một tí thôi. Để đêm nay nó nằm mộng thấy con Thúy biến thành con nhặng.

Thằng Vũ

Chương 12

- Vũ, Vũ !

-

- Vũ !

-

- Vũ !

-

- Vũ ! Tại sao dì gọi ba bốn lần mà con cứ giả vờ ngủ thế ?

-

- Dậy dì hỏi cái này . Chết đòn bây giờ Vũ !

Vũ vẫn nằm im . Nó quay mặt sát tường . Mặc kệ dì dọa nạt . Vũ biết thừa dì nó dọa chứ chẳng đánh, nhất là những hôm ba Vũ đi vắng, dì nó lại càng không dám đánh nó, sợ mang tiếng dì ghẻ ác nghiệt . Vũ được thể, nhất định ăn vạ .

Tối qua, bà Thụy với bà cả Hồng đến nhà nó . Bà Thụy xúi dì Vũ đánh nó mấy roi kéo nó nhón . Còn bà cả Hồng thù dai, khăng khăng bắt nọc Vũ ra lấy rồi mây quất vãi máu dít rồi lấy muối sát cho Vũ chừa tội nghịch trước cửa thánh . Vũ ta mò mẫn về, nghe tiếng “con mẹ đồng bóng”, vội vàng cắt mắt . Nó tới nhà thằng Côn ngủ nhờ, sáng hôm sau vù sớm, lén vào giường, vờ mê man .

- Vũ !

-

- Thằng ranh con này giỏi thật . Khoa tìm cho mẹ cái phát trần .

Khoa lắc đầu :

- Con chịu thôi .

Mẹ nó mắng :

- Mày “a dua” thằng Vũ hử ?

Khoa khôn ngoan lên tránh . Dì Vũ đi lục lạo một lúc . Vớ được cái sào màn, bà thọc nhẹ trúng lưng Vũ, dục nó :

- Mày đã chịu dậy chưa, thằng gan lì ?

Tưởng anh sắp bị đòn đau, Khoa bù lu bù loa :

- Mẹ đừng đánh chân anh Vũ, đánh chân anh Vũ đau hết đá ban mẹ ơi !

Mẹ nó cáu tiết :

- Tao đánh què chân mày nữa thằng ôn con kia ạ, xéo đi !

Và bà nện thằng Vũ một cái khe khẽ vào mông khiến Vũ ta bắt đầu nhúc nhích .

- Đồ hư thân mất nết, dám xô ngã bà cả Hồng vô tiền thánh chia nhau ăn quà . Thánh vật mày chết Vũ ạ ! Mày còn tội lấy mười đồng làm gì ? À, chiều mày quá mày nhờn hả Vũ ! Thánh vật mày chết tươi, dám hỗn với thánh !

Vũ toét miệng cười .

- Mày còn cười à ? Để tao xem mày cười thế nào ! Nằm sấp xuống thằng ôn con !

Bà buông cái sào, cuộn màn lên rồi nắm chặt cái sào phết Vũ liền hai ba cái .

Vũ hét cười . Mắt nó mở trừng trừng kinh ngạc . Dì nó đánh đau thật . Lần đầu tiên dì nó đánh đau thế . Nó là Mẫn Tử Khiên rồi . Bố Mẫn Tử Khiên đi vắng, dì ghẻ bắt nạt Mẫn Tử Khiên . Vũ cảm thấy cô độc và đau khổ quá . Nó không kêu la nhưng nước mắt nó ứa ra . Tủi thân . Những giọt nước mắt của Vũ làm tay dì nó chùn lại . Dì nó hối hận .

- Vũ !

.....

- Vũ !

.....

- Vũ !

.....

- Thôi, di tha cho, lần sau đừng nghịch đại đột, thánh vật chết . Dậy rửa mặt rồi di cho tiền xem xi nê .

Vũ úp mặt xuống gối khóc rung rức . Đồ ngon đồ ngọt chán, thằng Vũ cứ cầm họng, di nó bỏ đi chợ . Con nhà Khoa “chầu” biệt tích . Nằm một mình, Vũ ta chửi “con mẹ đồng bóng” thậm tệ . Nó thù bà cả Hồng, thù luôn con Thúy . Tại bà cả Hồng, con Thúy mới đỡ chứng trêu tức nó, gọi nó là “đưa vô tiền” . Tại bà cả Hồng mà bà Thụy vốn yêu thương nó mới xúi di nó đánh nó . Mai một ba nó sẽ mắng nó nữa . Vũ ức ghê . Phải tỏ cho mọi người, nhất là cô con “nhặng” Thúy, biết nó oan uổng . Vũ nghĩ ngợi liên miên . Nó sắp đặt trong đầu óc một cuộc trả thù xứng đáng .

Chỉ có cách “khăn gói quả mướp” bỏ nhà ra đi . Vũ sẽ xuống Cống Đâu ba hoa rằng di nó ghét nó chắc bác lang Tăng sẽ chứa chấp nó . Mai chủ nhật, ngày kia lễ, được nghỉ hai ngày tội gì chả trốn nhà làm kẻ giang hồ . Nó chơi cái trò này nhất định mọi người phải khóc, con Thúy sẽ khóc hết nước mắt .

Nói là làm ngay, Vũ ta vùng dậy . Mắt nó đã ráo hoảnh . Con nhà Vũ hiện nguyên hình một hiệp sĩ đang bày mưu kế “cứu khốn phò nguy” . Nó bước tới bàn, lục cặp sách, xé tờ giấy trắng, viết đề lại cho di nó những giòng chữ sắc mùi tiểu thuyết kiếm hiệp sau đây :

- “Thưa di,

Di đừng tìm con vô ích . Con đã tung cánh bay đến một chân trời vô định đáp theo tiếng gọi của sông hồ . Con không bao giờ trở về nữa vì di và bác Thụy đã bảo con vô tiền của “con mẹ đồng bóng” . Di còn bảo con ăn cắp mური đồng của di . Thưa di, có hiệp sĩ nào đi vô tiền đâu . Con có vô tiền của “con mẹ đồng bóng” thì con cũng cho ăn mày hoặc đội bóng của con ăn phở cho sướng mồm, chứ con đâu có ăn quả một mình con . Thôi con không nói nữa, cánh bướm máu đã trương, lưỡi kiếm diệt trừ tham quan vô lại đã rút khỏi bao . Con đi đây di ạ ! Con cười can đảm chứ không thềm khóc . Ha ha ha ! Trời rộng, sông dài, bể mênh mông, hiệp sĩ vùng vẫy cho thỏa chí tang bồng .

Lạy dì .

Con

Vũ tức Triều Dương Hiệp tức Dã Tượng

Tái bút : Dì đừng đánh em Khoa dì nhá ! Em Khoa, em mang cái lồng bẫy chim và bốn chú vành khuyên cho chị Thúy . Anh thua cuộc đau quá em ạ !”

Viết xong thư, Vũ không quên vẽ hình người bị treo cổ rồi ký ngòong ngoèo mấy nét đề lên . Nó lấy con dao nhọn phóng chặt ghim bức thư trên bàn cho có vẻ rùng rợn . Đoạn nó mở tủ vợ vội bộ quần áo nhét vào bị côi . Thế là “hiệp sĩ” Vũ với cái kèn ác mô ni ca lên đường .

Nhưng nó chưa lên đường gió bụi . Vũ chạy lại nhà thằng Côn báo cho thằng bạn của nó biết . Côn bỗng lay chắt giang hồ vật, nó ca ngợi thằng Vũ :

- Mày cừ quá, cho tao đi với .

Vũ phồng mũi, đắc chí :

- Mày không đi được .

- Không có mày ở nhà tao buồn lắm, cho tao đi giang hồ với nhá !

- Mày đi tao khó “tuých” dì tao .

- “Tuých” cái gì ?

- Tao nói mày đừng hé răng với thằng nào nhé !

- Ủ .

Vũ ghé tai Côn thầm thì một lúc . Côn khoái chí :

- Tao đóng vai “Kỳ Phát” hờ mày ?

- Ủ .

Vũ từ giã bạn :

- Thôi tao đi, nhớ nhá !

Côn nítu Vũ :

- Mang vài cái bánh gai đi mà chén . Cái nhà ăn canh bánh đa mọi bận hờ Vũ ?

- Ủ, tao đi đây ...

Vũ nháy Côn . Hai đứa rúc rích cười . Bây giờ trong bị của “hiệp sĩ” Vũ có thêm bốn cái bánh gai .

Vũ co chân chạy một mạch ra đê . Nó leo lên, đi xuôi về Cống Đậu . Giòng Trà Lý êm êm không gợn sóng . Chiếc thuyền nhỏ thuận gió, ngại chèo căng mạnh chiều thay buồm, trôi từ từ . Cô gái trên thuyền ngân nga điệu ru thương nhớ xa xôi . Bên kia sông, nắng trải xuống bờ tre hàng chuối xanh muốt, tươi ngon . Cảnh tượng tĩnh mịch và nên thơ quá .

Tâm hồn thẳng Vũ nao nao ...

Thằng Vũ

Chương 13

Vũ bỏ đi chưa đầy hai tiếng đồng hồ thì ba nó ở Hà Nội về. Ba Vũ về chuyển xe khuya. Dì Vũ đình ninh rằng Vũ giận dì nó, chuồn lại nhà mấy đứa bạn chơi rồi trưa về ăn cơm. Nhưng quá trưa thằng Vũ vẫn biệt dạng. Dì nó bắt đầu chột dạ. Ba Vũ hỏi rồi rít và dục đầy tớ tìm Vũ. Đầy tớ đi khắp chỗ mà không gặp Vũ. Mỗi lúc thằng Khoa rút con dao, đem bức thư run rẩy đưa cho ba nó, ba nó đọc xong quẳng cho dì nó đọc, dì thằng Vũ mới vỡ lẽ nó đã trốn nhà đi giang hồ.

Ba Vũ thoát tiên cần nhằn dì nó. Dần dần thương Vũ, ông to tiếng với vợ. Ông kể lể lời thôi những là tại công việc buôn bán nên để con vất vưởng, tại vợ ông hát hủi đứa con riêng của ông nên nó tủi phận, tại nghe "con mẹ đồng bóng" xui bẩy, đánh đập con ông, nên nó khổ sở, tại tiếc con ông mười đồng, rìa rói nên nó xấu hổ...

Dì Vũ im lặng không cãi. Ba nó được thể mắng dì nó nặng lời hơn khiến dì nó phân trần này nọ. Thế là hai vợ chồng cãi nhau. Đàn con chờ quá bố bị thiệt. Com nước dọn sẵn sàng, không ai thiết ăn uống. Dì Vũ ngồi khóc âm ức.

Trách vợ chán chê, ba Vũ mới sực nhớ ra điều quan trọng là kiếm ngay thằng Vũ. Dì nó cũng nghĩ vậy. Hai ông bà cùng đưa đầy tớ tất tuổi, một mặt đến các nhà quen thuộc, một mặt đi hỏi thăm xem có ai biết Vũ đi ngả nào.

Ba Vũ tới nhà thằng Côn. Mẹ nó bảo nó ăn cơm xong chưa kịp xĩa răng uống nước đã cút mất. Ngỡ rằng con mình rủ thằng Côn đi chơi như mọi bận. Ba Vũ về nhà đợi. Dì Vũ chẳng nhận được tin tức gì. Hai người lại tiếp tục trách móc nhau.

Trong khi ấy, thằng Côn chui vào rạp "Odéon" xem Tác Giảng đâm hổ. Đúng ba giờ hết phim. Côn mò mẫm lại nhà Vũ. Gặp ba nó, mặt Côn tái mét, chân tay run rẩy. Ba Vũ hỏi nó thằng Vũ đâu, Côn nhớ những lời Vũ dặn nó "tuych" dì thằng Vũ song ba thằng Vũ về không lẽ "tuych" luôn ba nó. Mà không "tuych" con nhà Vũ sẽ giận chết. Có thể nó không thèm chơi với thằng Côn nữa. Côn vẫn coi thằng Vũ là chúa đảng. Thiếu thằng Vũ, đời hết vui nhộn. Nên cuối cùng Côn đành "tuych" ba Vũ. Nó nói thằng Vũ theo thằng Coóng sang Nam Định học nghề hầu sáng. Theo đúng lời Vũ dặn, Côn bảo chính mắt nó trông thấy thằng Vũ lên xe con Voi của ông Lê Văn Định. Nó tả thằng Vũ đeo cái bị, mắt đỏ ngầu, mồm méo xệch tang thương lắm.

Côn vừa nói dối vừa run lên ba thằng Vũ tưởng thật. Ông hồi hả thay quần áo, chạy nhanh ra bến xe sang Nam Định tìm Vũ. Dì thằng Vũ khóc thành tiếng. Con nhà Khoa mặt ỉu như bánh đa nhúng nước. Côn sợ đứng lâu dì thằng Vũ đổ tội nó để thằng Vũ đi mà không mách dì nó nên Côn ta từ từ rút êm.

Ra đường nó mới hoàn hồn. Và Côn nghĩ rằng con nhà Vũ nghe chuyện này chắc thế nào cũng khen "tuyệt cú mèo".

Thằng Vũ

Chương 14

Ông lang Tăng lấy cô thằng Vũ. Cô Vũ là chị ruột ba nó. Vũ gọi ông lang Tăng bằng bác. Bác Vũ có ba đứa con, đứa lớn nhất mới lên năm. Bọn thằng Vũ hễ hôm nào kéo nhau xuống Cống Đậu phá phách là thường ghé thăm bác nó và được cô nó cho ăn canh bánh đa nấu với cua đồng. Canh bánh đa nấu với cua đồng ngon "bá chê". Gạch cua đóng từng mảng trên bát canh giống những hòn đảo nhỏ vẽ trên bản đồ. Nước màu phi hành mỡ, vàng ngậy, thơm phức, quyến rũ. Chỉ tưởng tượng đã thèm nhỏ rãi rồi chứ đừng nói chuyện trông thấy người ta bê bát canh và vào mâm, húp sùm sụp.

Vũ yên chí thế nào nó cũng được tiếp đón niềm nở và ăn canh bánh đa thỏa thuê. Tung tăng cái bị cỏi. Vũ rảo bước mong chóng tới nơi. Vũ xuống cái dốc đê thoải thoải, quen thuộc. Nhà bác nó ở ngay chân đê bên cạnh cái cống lớn. Cống này thông sang sông Trà Lý. Đến mùa cây cấy, người ta mở cửa cống để nước theo con sông đào ủa vào đồng ruộng. Chỗ bác nó lập nghiệp là làng Đậu nên cái cống đó mang luôn tên làng : Cống Đậu.

Vũ rất ngạc nhiên. Hiệu thuốc của bác nó đóng cửa im ỉm. Nguy to. Bác nó đi vắng thì "hiệp sĩ" Vũ đành "khăn gói quả mướp" hồi hương mất. Hiệp sĩ hồi hương với cái bị cỏi ê mặt chết. Bọn "lâu la" và "phó đảng" Côn sẽ coi nó ra cái "thờ" gì nữa. Vũ không thể lằm lũi về một cách "hèn nhát" được. Di nó phải xuống đây, vuốt ve nó, nịnh nọt nó, dúi vào túi nó mười đồng nó mới về. Phải về "vinh quang". Vũ nghĩ thế. Nó lẩm nhẩm "lạy trời bác Tăng có nhà" và hăng hái gõ cửa.

Bác nó đẩy tám liếp, ló đầu ra. Vũ mừng quỳnh. Nó lách mình chui tọt vào nhà. Chưa kịp ném cái bị xuống, Vũ đã méo xệch cái mồm, cố tình tui thân cho nước mắt ứa ra vài giọt rồi tả oán khiến bác nó mũi lòng. Vũ nhìn quanh quẩn. Trên cái sập gỗ, ba đứa nhãi mình trần trùng trực đang nằm ngửa tênh hênh. Rải nhót đã khô từ lúc nào, đóng vệt trắng hai bên mép chúng nó. Mấy con muỗi ngày đốt no căng bụng, vỗ cánh không nổi, bám chặt ăn vạ thân thể mấy đứa bé Vũ ngán ngẩm. Sống với bọn "chết dấp" này hai ngày chắc nó sủi mất.

Bác Vũ bảo cô nó bị đau mắt nặng, mấy hôm rày không nhìn thấy gì. Com nước không ai thổi nấu, ăn uống thất thường, mấy con lợn đói kêu eng éc điếc cả tai. Vũ thất vọng. Nó an ủi rằng nó "giang hồ" có hai ngày, hai ngày thôi, thế nào di nó cũng xuống đây đón nó về. Hiệp sĩ Vũ cắn răng chịu đựng vậy.

Vũ vào buồng thăm cô nó. Cô nó che khăn kín mít nên Vũ khỏi méo xệch cái mồm và trở tài nhỏ nước mắt cá sấu. Nó chỉ cần kể lể câu chuyện thật bí thăm. Cô nó nghe xong, kéo nó sát gần, nắm tay nó, rờ rờ đầu giường một lúc rồi an ủi nó một đồng bạc. Vũ dứt vôi vào túi quần. Cô nó hỏi :

- Dì cháu đánh cháu đau lắm hử ?

- Vâng, dì cháu đánh cháu nổi lươn ở mông. Cháu cho cô xem nhé ?

- Thôi, cô không nhìn thấy.

Vũ cười, nó bịa thêm :

- Dì cháu đuổi cháu, dì cháu bảo giỏi đi đâu mà sống thì đi !

Cô nó dễ tin. "Đi hỏi già, về nhà hỏi trẻ". Trẻ con không biết nói dối. Nhưng thằng Vũ biết nói dối, nói dối hết mọi người. Nói dối là thói xấu. Hồi học lớp ba, thầy giáo cho tập đọc bài ngụ ngôn trong cuốn "Luân lý giáo khoa thư". Bài này kể chuyện thằng nhãi thích nói dối. Cả làng đi làm lụng ngoài đồng, nó ra hô ầm lên "cháy nhà !" khiến mọi người vớt cả cày cuốc tất tả chạy về. Đến nơi, chẳng thấy cháy thiêu gì hết. Thằng nhãi đánh lừa được người lớn, hả hê cười. Ít lâu sau, nhà nó cháy, nó ra đồng tri hô song người lớn sợ mắc mưu nó, không ai thêm về. Kết quả, vì thích nói dối, nhà nó cháy ra tro. Vũ không thích nói dối để cười. Nó thích nói dối để người ta thương nó. Nó nói dối cô nó để cô nó thương nó, nói dối dì nó để dì nó thương nó, nói dối bà Thụy để bà Thụy thương nó, nói dối bọn "lâu la" để bọn "lâu la" phục nó. Xấu gì mà xấu. Vũ lý luận vậy. Và nó cứ tiếp tục nói dối. Cô Vũ bảo :

- Dì cháu đuổi đi thì cháu ở với cô. Cháu có bằng lòng ở với cô không ?

Vũ khe khẽ đáp :

- Có ạ !

- À, tại sao dì cháu đánh đuổi cháu ?

- Tại cháu nhận cháu là Mẫn Tử Khiên.

- Mẫn Tử Khiên là làm sao ?

- "Mẫn Tử Khiên vốn đường hiếu nghĩa, Xót nhà huyền quạnh quẽ từ lâu" cô ạ ! Mẫn Tử Khiên không ăn cắp mà dì ông ta cứ bảo ông ta ăn cắp. Ông ta tức quá bỏ nhà đi như cháu ấy.

Cô thằng Vũ chẳng hiểu mô tê gì, gật gù cái đầu tỏ ý thương cảm. Vũ xin phép cô nó ra nhà ngoài. Bác nó đục nó treo bị, cởi áo cho đỡ nực. Vũ rần rắp tuân lời. Bác nó hỏi :

- Cháu có biết thổi cơm không ?

Vũ tần ngần một lúc. Biết nó trả lời "không", bác nó khuyến khích :

- Thổi cơm dễ lắm, bác dạy một lần là cháu thổi được. Con trai tập thổi cơm cho quen đi chứ !

Nó đơ người tựa hiệp sĩ hạng bét bị vây kín bốn phía. Bác nó nói tiếp :

- Rồi bác dạy cháu nấu cháo, sắc thuốc, nấu cám lợn. Cháu giúp bác vài hôm thôi. Cô cháu khỏi bệnh, cháu sẽ ngồi chơi. Ở với bác sướng như tiên. Về nhà, dì cháu đánh chết.

Bác thằng Vũ không để cho nó mở mồm. Ông vớ tay lên tủ bung cái liễn sứ, mở nắp rón năm quả táo tàu cho Vũ. Vũ chìa tay nhận như mắt dán chặt lấy cái liễn táo tàu xem đếm từ ngoài vào trong nó đứng thừ mảy.

Ngay trưa hôm ấy, bác Vũ dạy Vũ bài học thổi cơm. Trời mùa hè, ngồi trong bếp, nóng chảy toát mồ hôi. Một tay cầm que đun, một tay trải rơm cho đều, Vũ loay hoay làm bời. Nó thấy nó giống thằng nhỏ ở nhà nó quá.

Thổi cơm chẳng khó khăn gì. Chúng nó đi cắm trại vẫn thổi cơm lấy mà ăn. Vũ còn biết rán đậu, kho thịt, tráng trứng, nấu canh cà chua nữa. Nhưng đây là công việc hứng thú, vui vẻ. Đằng này bác nó sai nó thổi cơm. Vũ có cảm tưởng như mình xuống đây hầu hạ gia đình bác. Giang hồ kiểu này giang hồ... bếp, không thấy "trời rộng, sông dài, bể mênh mông, cánh buồm máu" đâu mà chỉ thấy sáu ông đồ rau tròn trĩnh, cầm như... đất sét. Chả lẽ, lưỡi kiếm "diệt trừ tham quan ô lại" lại đem chọc tiết mấy con lợn dúi ? Hiệp sĩ Vũ tức Triều Dương Hiệp, tức Dã Tượng đành... nuốt nước bọt tiêu sàu.

Bác nó chỉ dặn qua loa cách thức ghê cơm, vùi cơm rồi ra quán vác về cái

đuôi lợn luộc sẵn lỏm chớm lông đen và béo phát ón. Hiệp sĩ Vũ "treo kiếm", lau bát đĩa, rót nước mắt. Bác nó ngồi thái thịt, thỉnh thoảng nhón một miếng đút vào mồm nhai ngấu nghiến. Vũ ta lắc đầu.

Mâm cơm dọn xong, bác Vũ đánh thức ba đứa con dậy. Không khác gì mấy con lợn đói, không cần rửa mặt, súc miệng, ba đứa nhãi xông vào ăn hùng hục. Đũa của chúng nó chĩa xuống đĩa thịt mỡ cơ hồ kiếm của các hiệp sĩ chum lại bên đầu bạo chúa.

Vũ nhìn đĩa thịt. Nó muốn mửa. Vũ cố ăn nhạt hai bát để cầm cự. Bác nó khen nó thổi cơm dẻo, ngon. Ba đứa nhãi tranh nhau gặm cái đuôi. Chúng nó giành giệt làm bắn tung cả nước mắt vào người Vũ.

Hiệp sĩ Vũ thở dài. Than ôi ! Nó đã "tung cánh bay đến một chân trời vô định". Vũ có ngờ đâu, giờ phút này, di nó đang lo cuống cuống và ba nó ngồi trên chuyến xe con Voi máy thở phò phò trên con đường sang Nam Định.

Thằng Vũ

Chương 15

Đến chiều, Vũ bế thằng nhãi ba tuổi lên đê chơi. Trước khi rời nhà, Vũ đã béo mạnh vào đùi thằng nhãi mấy cái khiến nó khóc thét rồi giả vờ nói thằng nhãi không chịu nó bế. Bác nó mãi hốt thuốc cho bệnh nhân, dục Vũ cứ mang thằng nhãi đi. Vũ cáu tiết. Nó trả thù thằng nhãi bằng những cái búng muốn rách tai, bằng những sợi tóc dứt muốn lột da đầu nó lên. Thằng nhãi sợ con nhà Vũ quá, nín thín thít.

Bây giờ, nắng gần tắt. Vũ đặt thằng nhãi xuống mặt đê. Nó hướng về thị xã. Những nhịp cầu Bo không nhỏ đi bao nhiêu và những bến tắm trông rõ người lộ nhỏ. Vũ chờ Côn. Nó đã hẹn thằng Côn thế nào chiều nay cũng phải xuống đây tìm nó, kể cho nó nghe chuyện "tuých" ra sao. Còn nó, nó sẽ "phiệu" ra năm ba chuyện ly kỳ của chuyến giang hồ này cho thằng Côn tiếc rẻ.

Mắt Vũ nhìn không chớp. Nó thấy một bóng người in hình trong khung trời chiều tự đằng xa. Bóng người đó không ai ngoài thằng Côn. Côn cầm cổ

chạy nên chẳng mấy đổi con nhà Vũ đã nhận ra nó.

Vũ bỏ thẳng nhai ngồi một mình, nó chạy ngược lên. Hai thằng bạn nhỏ mới xa nhau chưa đầy một ngày mà gặp nhau chúng nó mừng rồi rít như đã xa nhau hàng tháng. Vũ bá vai Côn, xoắn xít. Hai đứa sóng đôi đi tới chỗ thằng nhai, anh họ thằng Vũ. Chúng nó nằm dài trên vệ cỏ. Vũ hỏi :

- Mà làm đúng lời tao dặn hử ?

- Ừ.

- Di tao có khóc không ?

- Có.

- Thằng Khoa có khóc không ?

- Có.

- Khoái quá ! Con Thúy có khóc không ?

- Tao không biết.

Vũ ngớ ngẩn tẹt. Côn nó cần cóc gì biết con Thúy cơ chứ. Ngay Vũ, Vũ cũng cóc cần nữa rồi. Con Thúy đã xỉ xả nó là "đứa vô tiền", đã được cuộc cái lòng bầy chim thì nó còn cần gì con Thúy. Nhưng không hiểu tại sao nó lại hỏi thằng Côn rằng con Thúy có khóc không ? Từ hôm bị con Thúy làm xấu hổ. Vũ ghét con Thúy. Ghét chán nó lại thương. Thương mãi thành nhớ. Vũ ao ước có dịp khác sẽ rủ bằng được con Thúy đi chơi cầu Bo. Nó không thể ghét con Thúy. Nó cần con Thúy. Nó cũng không hiểu nổi tại sao nó không thể ghét con Thúy được. Mãi nghĩ vớ vẩn, Vũ quên khuấy món quà tặng bạn chí thân.

Vũ móc túi lôi ra một gói, trao tay Côn :

- Chén đi !

- Cái gì đấy ?

- Táo tàu, ngon lắm mày ạ !

- Ai cho mày thế ?

- Bác tao.

- Bác mày tốt nhi !

- Ủ, trưa nay tao chén canh bánh đa căng cả bụng.

Vũ lại nói dối. Bác nó cho nó có năm quả nó ăn hết ngay. Lúc bác nó với tay bung cái liễn sứ đựng táo tàu, Vũ đã chú ý cái liễn táo ấy. Và nó biết chắc món ăn hấp dẫn này đúng thứ năm đếm từ ngoài vào trong. Vũ rửa bát đĩa xong, lên nhà thì bác nó và đàn con đã lăn kên trên sập, ngáy khò khò. Vũ bèn "trả thủ" liễn táo. Nó bóc bừa hai ba năm, gói để phần cho thằng Côn mười hai trái, nó thưởng thức thêm năm trái nữa. Vũ nhủ thầm rằng, nó ở đây ba ngày thôi, cái liễn táo tàu sẽ sạch sành sanh, bác nó sẽ hết đồ bóc thuốc.

Lấy lưới đầy hạt táo thò ra môi, Côn thổi mạnh một cái. Nó gọi khẽ bạn :

- Vũ ơi !

- Gì ?

- Tao sợ quá !

- Sợ cái gì ?

- Nhỡ ba mày biết tao "tuých" ba mày thì chết !

Vũ véo lưng bạn :

- Mày sắp giống thằng Vọng rồi. Sợ cái "đét" gì ?

- Sợ ba mày.

Vũ cười hô hô :

- Ba tao chắc giờ đang bán áo cho Thổ ở Bắc Cạn.

Côn chớp mắt lia lịa. Nó nghiêng đầu nhìn thẳng Vũ, do dự mãi mới nói :

- Ba mày về rồi !

Vũ ngồi nhồm dậy :

- Ba tao về rồi à ?

- Ừ.

- Về bao giờ ?

- Sáng nay.

- Ba tao có nói gì không ?

- Ba mày cãi nhau với dì mày. Tao nói mày sang Nam Định. Ba mày vội vàng ra bên xe sang Nam Định ngay lập tức. Tao vừa ghé qua nhà mày. Thằng Khoa có bảo ba mày hãy còn ở bên Nam Định. Nó khóc sưng mắt mày ạ ! Tao phải nói với ba mày thế nào hử Vũ ?

Vũ bỗng hồi hận. Nó tưởng dọa dì nó một tí, ai ngờ ba nó về to chuyện thế. Dầu sao, chiều mai Vũ mới về. Đàng nào cũng bị đòn. Vũ đâm liều. Nó thương ba nó, thương dì nó, thương em nó, nhưng nó trót lỡ. Nấn ná thêm ngày nữa có sao. Vả lại dì nó đánh nó ba bốn cái sào màn cơ mà. Ba nó có đánh nó, nó sẽ đổ riết cho bà cả Hồng vu nó vô tiền khiến nó xấu hổ với bà Thụy, với con Thúy nên nó phải ra đi. Vũ kiếm có vừng chắc quá, nó vỗ vai thằng Côn :

- Đừng sợ mày.

- Ba mày hỏi, tao nói sao ?

- Không nói gì cả.

- Thế chiều mai nói thế nào ?

- Nói như tao đã dặn mày.

- Tao bảo mày nói dối tao, mày leo lên xe đến ngã tư mày xuống đi lối Kỳ

Bá về Cống Đậu hử ?

- Ủ.

- Nhỡ ba mày hỏi tại sao tao gặp mày thì nói sao ?

- Thì mày "phiệu" rằng tụi mày đóng bè xuống Cống Đậu gặp tao tha thân trên bờ đê.

- Ba mày có tin tao không ?

- Tin chứ.

- Nhỡ ba mày không tin thì sao ?

- Mày cứ "nhỡ" mới "ngộ" mãi, chán quá. À, Côn này...

- Gì ?

- Mày có qua nhà bà Thụy không ?

- Không. Gì thế mày ?

- Không có gì cả.

Hai thằng bạn nhìn nhau giây lát rồi toét miệng cười. Côn hỏi :

- Thú không mày ?

- Thú lắm. Vừa đặt chân xuống đất Cống Đậu tao đã choảng ba thằng rồi mày ạ !

- Nó gây sự à ?

- Ủ, nó huých khuỷu tay vào bụng tao. Tao "đét" nói gì. Nó tưởng tao yếu, huých thêm cái nữa. Tao giả vờ sợ nó, nó khoái chí sấn lại gần, tao xoi nó hai quả liên, hộc mẹ nó máu mồm. Hai thằng bạn nó xông vào. Tao hạ cả hai. Mày có biết nó là gì ở đây không ?

- Không.

- Tổ sư ăn cắp đày mày ạ !
- Mày không sợ chúng nó trả thù à ?
- Trả thù cái củ "thìu biu" ấy. Chúng nó bầu tao làm "đại ca" rồi.
- Khoái nhỉ ?
- Tối nay chúng nó khao tao châu chim sẻ rán. Giang hồ phải "cù" mới trị được lũ súc sinh chứ. À, Côn này...
- Gì ?
- Mày có muốn qua nhà bà Thụy không ?
- Không.

Vũ định nhờ Côn qua nhà bà Thụy xem con Thúy Vui hai buồn. Vũ ngượng không dám hỏi thẳng mà chỉ nói băng quơ. Côn không ngại Vũ nhờ việc gì nhưng thẳng Vũ chẳng chịu hỏi rõ ràng. Trông chiều xuống vội vã. Côn bảo bạn :

- Tao về nhà !
- Gượm đã mày.
- Mày có dặn gì thêm không ?
- Không. À, thằng Khoa nó đem cái lồng bẫy chim sang nhà con Thúy chưa mày ?
- Tao không biết.
- Nếu nó chưa đem, mày đem hộ tao nhé !
- Ừ.
- Mày nói với con Thúy rằng nó bảo tao vô tiền tao tức quá tao bỏ nhà nhưng tao không ghét nó mày nhé !

- Ủ.

- Ngày kia chúng mình đi học hờ mày ?

- Ủ.

- Còn nửa tháng nữa hè nhỉ ?

- Ủ, hơn nửa tháng.

- Nhớ chiều mai Côn ạ !

- Ủ, tao về nhà !

- Ủ.

Hai thằng bạn chia tay nhau. Côn sợ tối, co chân chạy miết. Vũ đứng nhìn theo. Nó bế thằng nhãi lên rồi đi xuôi xuống phía dưới. Phía tây, trời nhuộm máu giấy lát rồi xám dần. Nó thấy hai ngày dài quá. Vũ nghĩ tới việc thổi cơm sắp tới. Nó béo mạnh thằng nhãi một cái. Thằng nhãi khóc oe oe...

Thằng Vũ

Chương 16

Số thằng Vũ đen quá. Giang hồ đúng ngày cô nó ốm nặng. Bác nó chùng hiểu rõ tâm sự của kẻ trốn nhà nên bắt bí nó thổi cơm, rửa bát, nấu cámlợn, bẻ em là những việc Vũ chưa hề làm bao giờ. Họ hàng cũng chẳng tốt gì. Chỉ có ba nó, dì nó, em nó tốt thôi. Nếu bác nó tốt đã không sai nó như sai thằng nhỏ. Bác nó cứ xoen xoét cái mồm khen nó khéo, khen nó giỏi để nhờ giúp việc này, giúp việc nọ. Bác nó tưởng nó ở đời với bác nó đấy. Chiều mai ba nó đón nó về, nó sẽ cho bác nó biết tay.

Vũ ăn cơm xong, quẳng bát vào chậu. Nó không thèm rửa vội. Vũ móc bị lấy cái kèn ác mô ni ca, lững thững ra ngoài cổng. Trăng đã lên cao. Ánh sáng bạc trải lên con sông đào đang cuộn cuộn chảy đẹp vô cùng. Gió đêm mát rượi. Nhiều người tụ họp gần cổng hóng mát.

Vũ cảm hứng đưa kèn lên thổi. Lũ trẻ con bu quanh nó thưởng thức âm

nhạc. Vũ chơi bài “Căn nhà êm ấm”. Bài này anh Phú, huynh trưởng hướng đạo dạy nó. Anh Phú bảo tác giả “Căn nhà êm ấm” là một người Anh Cát Lợi, anh Phú quên mất tên. Chỉ biết ông ta là một ông lão hành khất nghèo khổ, gia đình không có, họ hàng cũng không. Ông ta ngày đi ăn mày, đêm về ngủ gậm cầu xó chợ. Ông ta mơ ước một căn nhà êm ấm, có ánh lửa, có tiếng trẻ nô đùa để quên cuộc đời hành khất nằm vĩa hè hết một kiếp người dưới tuyết lạnh mùa đông. Nỗi mơ ước của ông lão hành khất thấm nhập vào tâm hồn ông thành bài hát. Rồi ông hát bài này trước cửa từng nhà thay vì “con lạy ông, lạy bà, lạy cô, lạy cậu hãy bố thí cho con miếng cơm bát gạo ...” Dân Anh Cát Lợi nghe bài này cảm động, khóc sụt sùi.

Đến nốt nhạc cuối cùng, Vũ nhớ nhà quá. Nước mắt nó ứa ra. Nó mừng tượng căn nhà ở phố Lý Thường Kiệt, nơi đó, ba nó, dì nó, em nó đang buồn rầu vì vắng nó. Vũ không nén nổi xúc động, nó nhìn giòng sông bạc cuộn cuộn chảy cất tiếng hát :

- “Nhà tôi bên sườn đồi thênh thang, chiều về gió lay ngàn thông cùng reo ... Từ miền xa ngân nga tiếng sáo điều vi vu hòa bao cung đàn ... Chiều vàng trên mái tranh hoa leo ... Hàng bóng cau ngả nghiêng ngoài hiên Đồi bạt gió như chim lia đàn. Còn vẩn vương nếp tranh bên đồi ...

Vũ hát kém thằng Vọng và thằng Côn nhưng hôm nay nó nhớ nhà, nó lại bị hầu hạ bác nó, bị bế em nên Vũ tưởng chính nó là ông lão ăn mày người Anh Cát Lợi. Giọng nó trầm buồn tha thiết.

Vũ hát xong bài “Căn nhà êm ấm”, bọn trẻ con vỗ tay khen ngợi ầm ỹ.

Chúng nó xúm gần bắt chuyện làm quen với Vũ, Vũ bớt buồn. Chúng nó hỏi Vũ ở đâu. Vũ cho chúng nó biết Vũ ở nhà ông lang Tặng. Bọn trẻ rủ Vũ vào xóm đình chơi. Vũ lắc đầu. Một lát sau chúng nó tản mạn hết, còn lại hai đứa. Một thằng hỏi Vũ :

- Tên đảng “uới” là gì ?

- Tên tớ là Vũ.

- Tên “túra” cũng là Vũ, anh “túra” đây là tên Thân.

Vũ nhìn thằng nhãi nhà quê. Nó toét miệng cười. Ánh trăng sáng đủ để Vũ biết nó bị sún. Vũ nói :

- Vậy bằng ấy là Vũ sún nhé !

- “Ủa”, bố tớ “vưỡn” gọi tớ là thằng sún đảng “uới” ạ ! Anh em tớ con nhà thuyền chài.

Thằng Thân tiếp em :

- Chỉ có hai anh em “túra” thôi, chúng “túra” bơi thuyền câu trên sông đảng “uới” ạ ! Đi gần tới “mười” về, đông lắm, thích lắm “cưa” ...

Vũ phớn chí. Bụng nó mở cờ mừng vui. “Con thuyền, cánh buồm máu, sông dài, bể rộng, tướng cướp biển” hà hà, giang hồ thế mới gọi giang hồ. Vừa có chuyện làm lác mắt bọn thằng Côn, vừa trả thù bác Tặng cho bác ta đi tìm

trối chết, vừa thoát thối com, rửa bát một ngày, Vũ thích rên lên. Nó gọi nhỏ :

- Vũ sún ơi !

- “Ười”.

- Đẳng ấy thích chơi với tớ hờ ?

- “Ừa”, anh “túra” thích “chươi vười” đẳng “ười”. Chúng nó bỏ đi hết, anh em “túra” không bỏ đi. Đẳng “ười” đi câu vui lắm, mang kèn “thủi” cho cá nó nghe đẳng “ười” ạ !

Vũ giả vờ :

- Tớ còn một việc mai không đi được.

Thân hỏi :

- Việc gì hả đẳng “ười” ?

Vũ trả lời :

- Bác tớ bắt tớ rửa bát, quét sân. Tớ lười chưa rửa, quét gì cả. Nếu các đẳng ấy thích tớ mang kèn đi thổi cho cá nghe thì Vũ sún rửa bát, Thân quét sân hộ tớ. Mới lại nhân tiện để tớ xem hai đẳng ấy có thật lòng với tớ không ? Hai anh em thằng Vũ sún khờ khạo, hăng hái nhận việc. Vũ lôi chúng nó về. Vũ sún rửa cả chậu bát lẫn chậu quần áo của bọn nhãi, con ông lang Tạng. Thân khom lưng quét sân, thái bèo cho lợn, còn thằng “hiệp sĩ” Vũ ngồi dựa lưng vào tường thổi bài nhạc vui “Trên lưng ngựa”.

Làm xong việc, anh em Vũ sún về hẹn thằng Vũ sáng mai, lúc mặt trời chưa mọc, anh em nó đợi Vũ “hiệp sĩ” ở ngoài cổng. Vũ vừa lách liếp vào thì bác nó túm lấy, sai việc :

- Bác phải sang thăm bệnh ở bên kia sông, cháu sắc cho cô chén thuốc này nhá ! Đổ ba bát nước để lửa lom rom, canh lấy già nửa bát, gạn ra đưa cô uống.

Rồi bác nó đi luôn. Vũ nghiêng răng, lằm bằm. Nó cáu sườn “cóp” tảo tàu chén. Tỏi mò mò, Vũ mở nhăm liễn thực địa. Thực địa nó cũng ăn. Ăn xong Vũ “cóp” tảo nhưng lại nhăm ô mai. Vũ chửi thảm đũa nào sắp hàng liễn lợn xộn. Ném nắm ô mai vào chuồng lợn. Vũ xuống bếp nhóm hỏa lò. Sắc một chén thuốc, ít nhất cũng mất hai tiếng đồng hồ. Vũ thương cô mới thức chú người khác, bác lang Tạng chẳng hạn, đừng hòng.

Vũ chẻ vài cái củi nhỏ, rưới tí dầu hỏa làm môi, xếp than lên, đoạn châm lửa. Củi cháy vèo hết ngay. Vũ ngồi chồm hồm, phòng mang trợn mắt thổi lửa. Nó nhớ tới bài tập đọc trong cuốn “Quốc văn giáo khoa thư” lớp sơ đẳng học năm ngoái mà phì cười. Nó giống hệt ông Lý Tích thổi than sắc thuốc cho chị cháy cả râu. Khác một điều, nó không làm quan to, chưa có râu và sắc thuốc cho cô nó thổi.

Gạn lần cuối cùng, đúng phân lượng bác đã dặn, Vũ rưới nước tắt bếp rồi bung thuốc lên cho cô nó. Nó vận ngọn đèn sáng hơn, gọi cô nó dậy. Cô Vũ

không ngờ Vũ thức đêm sắc thuốc cho mình. Bà cứ tưởng đây là công việc của ông chồng yêu dấu. Cô Vũ cảm động đỡ bát thuốc, uống ừng ực một hơi hết liền. Một lát, cô nó ngạc nhiên gọi :

- Cháu ơi !

Vũ kinh hãi :

- Dạ.

- Cháu xích gần đây.

Vũ bỗng nghĩ đến chuyện quỷ nhập tràng. Nó sợ run bần bật :

- Cháu đứng đây được rồi cô ạ !

- Cô nhìn thấy rồi cháu ơi !

Vũ thở phào. Nó nói :

- Thuốc của bác hay ghê !

Cô Vũ lắc đầu :

- Không phải đâu, nhờ cháu mà cô mở mắt được. Cháu xích gần đây cô cho cháu một đồng ...

Vũ mon men lại gần. Cô nó nắm tay nó. Nước mắt cô nó rơi nghe rõ từng giọt. Vũ thấy lòng nó se lại. Nó không dám nghĩ xấu về họ hàng nữa. Mai nó sẽ mua kẹo cho mấy đứa nhãi, đền bù những cái béo, những cú đá cáu kỉnh. Chờ cô nằm yên, Vũ trở ra. Nó chui vào màn nằm mơ mộng vờ vẩn. Lạ nhà, lạ chiếu, lạ màn, Vũ không thể ngủ được. Mà ngủ nhờ dậy muộn, mất một dịp may lên đèn trên sông nước cả ngày thì tiếc chết người. Vũ ta chấp chờn từng giấc ngủ ngắn không đầy mười lăm phút.

Vũ muốn chiêm bao. Nó nhớ con Thúy quá. Càng xa càng nhớ. Tại sao những giấc mơ mới không bao giờ giống giấc mơ cũ ? Và tại sao lúc muốn mơ lại không mơ được ? Vũ tự hỏi thế. Lạy trời cho Vũ mơ thấy Thúy.

Vũ nằm nghiêng, quay mặt ra cửa sổ. Bóng con Thúy không chịu tới. Chỉ có bóng cây in hình đen thẫm trên nền sân đất dưới ánh trăng bạc. Và mỗi khi gió thổi, bóng cây lay động.

Thằng Vũ

Chương 17

Họ kéo xuống Cổng Đâu từ lúc tám giờ rưỡi. Hai cái xe tay chở bốn người : ba Vũ, dì Vũ, thằng Khoa và thằng Côn. Tối hôm qua, trong lúc Vũ đợi giấc mơ thì ở nhà, ba nó cần nhằn dì nó suốt đêm.

Ba nó đi kiểm khắp cái thành phố Nam Định, hỏi hết các hiệu ăn Tàu, chẳng ai biết thằng Vũ với thằng Coóng cả. Ba nó chán nản về Thái không thiết ăn

uống gì, cứ nghĩ đến con là điên đầu, điên ruột. Dì nó nằm khóc tằm tức. Bà Thụy xôn xao, thằng Khoa sợ anh tự tử, bà cả Hồng cũng hối hận.

Mãi tám giờ sáng hôm sau, con nhà Côn xách lồng bầy chim đem đến nhà con Thúy và nhấn lại những lời thằng Vũ dặn con Thúy, chuyện giảng hồ của Vũ mới vỡ lẽ. Vô phúc cho thằng Côn, lúc ấy ba thằng Vũ ngồi đằng nhà bà Thụy. Ba nó bắt nọn thằng Côn mấy câu, Côn ta phun ra hết. Thế là ba người theo thằng Côn, thuê xe tay kéo xuống Cống Đậu.

Ông lang Tăng bối rối nhất. Ông không biết trả lời sao vì “hiệp sĩ” Vũ cạy liếp đi câu thuyền với anh em thằng Vũ sún từ sớm tinh mơ. Ba Vũ vặn hỏi, ông lang ảm ú, tắc họng. Ông nhận thằng Vũ có ở nhà ông nhưng ông bịa rằng Vũ bảo dì nó cho phép nó đi thăm vợ chồng ông. Ba Vũ trách ông anh rề đã không săn sóc Vũ cẩn thận. Đôi khi ba Vũ nói nặng lời khiến dì Vũ phải xua tay can khéo.

Bốn người nóng ruột ngồi chờ. Nước mời chẳng ai thèm uống. Côn chỉ cái bị giảng hồ của Vũ cho Khoa xem. Khoa chỉ cho mẹ nó, mẹ nó nhăn mặt ra hiệu bảo Khoa đừng đùa !

Giữa khi mọi người đứng ngồi không yên ấy thì trên giòng sông Trà Lý, xuôi về mạn dưới, Vũ “hiệp sĩ” đang gạ anh em thằng Vũ sún :

- Chơi cướp biển đi, câu buồn bỏ mẹ đi ấy !

Vũ sún hỏi :

- Chơi cướp biển như thế nào ?

Vũ “hiệp sĩ” giảng giải :

- Dễ lắm, chúng mình xông lại thuyền của những thằng khác, xô chúng nó xuống sông.

Thân lắc đầu :

- Anh em “túra” yếu lắm, chúng “túra” không dám chơi cướp biển đâu đằng “uớ” ả !

Vũ “hiệp sĩ” tán tỉnh :

- Các đằng ấy sợ chúng nó à ? Đừng sợ, đã có tớ, một mình tớ đánh được mười thằng. Mà các đằng ấy bơi cừ không ?

Vũ sún lạ lùng :

- “Cừ” là gì hả đằng “uớ” ?

Vũ “hiệp sĩ” trả lời :

- “Cừ” là giỏi, bơi “cừ” là bơi giỏi, dìm không chết đuối.

Vũ sún cười hềnh hênh :

- Tụi “túra” đi thuyền thằng nào bơi cũng “cừ” cả.

- Thế còn chờ gì không chơi cướp biển ?

Vũ sún gạ anh :

- Chơi cướp biển nhá anh nhá ! Thằng Vũ nó sẽ “oánh” hết bọn thằng Ngải, thằng Hợi, thằng Bầy anh ả !

Thân gật đầu bằng lòng, Vũ sung quay nói với Vũ “hiệp sĩ” :

- Đẳng “uời” hỏi chúng nó xem chúng nó có thích không đã.

Vũ “hiệp sĩ” vênh mặt :

- Không cần chúng nó thích, cần các đẳng ấy thích thôi. Chúng mình đánh “cóp” hết cá của chúng nó, về sớm. Tớ làm tướng cướp, hai anh em đẳng ấy làm lính, chịu chưa ?

Vũ sún hỏi lại :

- “Cóp” là gì hả đẳng “uời” ?

- Là ăn cắp hết cá của chúng nó.

Vũ sún vỗ bụng ha hả cười :

- “Túra” chịu.

Thân hòa theo :

- “Túra” cũng chịu.

Vũ “hiệp sĩ” nói :

- Bây giờ anh em đẳng ấy phải nghe tớ. Tớ bảo cái gì anh em đẳng ấy làm cái ấy nhá ! Vũ sún lặn “cù” không ?

- Anh em “túra” cùng “cù” ...

- Tốt, “bravo” !

Vũ sún khen Vũ “hiệp sĩ” :

- Đẳng “uời” nói tiếng Tây giỏi quá “nhả” ?

Vũ cỡi phăng quần soóc, buộc vào khúc cây dài mà nó mang sẵn theo, dựng lên và buộc chặt vào thanh gỗ ngang của chiếc thuyền gỗ. Đó là “cánh buồm máu” tưởng tượng của nó. Vũ “hiệp sĩ” bắt anh em Vũ sún lôi hết mọi câu xếp trong khoang thuyền. Nó dục thẳng Thân chèo nhanh lại chiếc thuyền của anh em thẳng Đường là hai thẳng gấu nhất trong bọn trẻ đi câu. Cách chừng mười thước, Vũ hét :

- Tao là tướng cướp “cánh buồm máu”. Ê, hai tên nhãi ngóe, nộp cá cho tao mau lên !

Thằng Đường nghe tướng cướp “cánh buồm máu” bảo nộp cá, ngựa tai quá, nó đứng lên, hai tay chống hai bên cạnh sườn, trừng trừng nhìn thẳng nhãi mới nhập nghề câu thuyền. Nó thách :

- Tao không nộp, mà làm gì !

Vũ hét lớn hơn :

- Nộp ngay không ông đánh bỏ bố !

Em thẳng Đường là thẳng Lại, buông chèo tụt quần :

- Nộp cái củ c... đây này ...

Vũ ra lệnh :

- Chèo nhanh !

Thân vận hết sức, chèo. Thuyền của tướng cướp “cánh buồm máu” rẽ nước xô mạnh chiếc thuyền địch khiến nó bị đẩy lùi khá xa. Vũ “tướng cướp”

nháy mắt. Vũ sún nhận lệnh nhảy tọt khỏi thuyền mình. Anh em thằng Đường đứng lên khiêu khích. Thân chèo sát gần. Cách ba thước, Vũ phóng sang tóm cổ thằng Đường. Nó vung tay đâm vào bụng Vũ. Vũ trả miếng đập nó ngã. Đường lom còm bò dậy. Chiếc thuyền chòng chành. Nó sấn tới ăn thua với Vũ. Hai thằng ôm nhau nhào xuống nước vật lộn.

Trận đấu tay đôi giữa hai “sùng” lớp nhì một trường tỉnh và tay “anh chị” thuyền chài giữa lòng sông diễn ra hết sức sôi nổi, ngoạn mục mà chỉ có cá thường thức.

Vì cá mới biết mở mắt. Còn người kẻ cả tay tướng cướp “cánh buồm máu” Vũ và tay gàu “sông bến” Đường cùng chẳng nhìn rõ nhau. Chúng nó nhắm mắt vật, túm tóc, cầu bẹo lung tung. Chùng hai thằng cùng thềm thở, chúng nó bèn tự ý buông nhau ngoi lên mặt nước.

Đường gấu thấy em mình là thằng Lại hồn đang loay hoay lật ngửa cái thuyền lên gì thuyền bị Vũ sún bắt thần lập úp. Bao nhiêu cá của anh em con nhà Đường được thả “tự do” hết. Đường gấu mím môi nhìn “tướng cướp” Vũ bằng đôi mắt căm tức. Nó bỏ địch thủ, bơi lại tiếp sức em dìu cái thuyền vào bờ, hất mạnh cho sạch nước rồi chèo về phía bọn thằng Ngải, thằng Hợi. Đánh tan thuyền địch, “tướng cướp” Vũ bắt “lính” Thân bơi thuyền ra giữa sông. Nó bô bô gạ tụi nhãi chia bè đánh nhau. Có mười lăm chiếc thuyền. Năm chiếc theo thằng Vũ thành một phe. Còn mười chiếc kia có tụi thằng Hợi, thằng Bầy, thằng Ngải theo phe con nhà đường quyết trả thù thằng Vũ. Chúng nó chửi nhau ồm tỏi, đánh nhau loạn xạ, lội bì bõm dưới nước không khác gì cuộc thủy chiến của hải tặc thời xưa.

Đánh nhau chí chóe từ chín giờ đến mười hai giờ trưa mới dứt. Bọn thằng Vũ thắng nhờ chủ tướng đã từng xem phim “Thuyền trưởng Bờ Lát” nên giàn trận tuyệt vời. Năm chiếc thuyền chiến thắng, no nê cá của bọn thua trận, men bờ bơi trở về. Bọn chiến bại còn phải câu mò người mới bù được số cá bị cướp giật. Con nhà Vũ sún hỏi chủ tướng :

- Đẳng “uời” là con ở của ông lang Tặng hả ?

Vũ “hiệp sĩ” gật bừa :

- Ủ.

- Con ở mà đẳng “uời” giỏi ghê. Đẳng “uời” định ở cho ông lang Tặng mấy năm ?

- Tớ ở hai ngày thôi, tối nay tớ về.

Vũ sún buồn bã ra mặt :

- Đẳng “uời” về chóng thế ?

- Ủ.

- Đẳng “uời” về mai chúng “túra” đi câu chúng nó bắt nạt “cóp” hết cá thì sao ?

Vũ bắt đầu mến anh em thằng Vũ sún. Chúng nó thành thật và ngộ nghĩnh

quá chừng. Vũ an ủi chúng nó :

- Tớ nói dối đằng ấy đấy.

Vũ sún hơn hở :

- Đằng “uớ” không về à ?

- Không, tớ nói dối chuyện khác cơ ...

- Chuyện gì hả đằng “uớ” ?

- Tớ không phải con ở của ông lang Tặng đâu. Tớ là cháu ông ấy, nhà tớ ở tỉnh, tớ xuống Cổng Đậu chơi. Đứa nào bắt nạt anh em đằng ấy bọn tớ đánh bỏ mẹ. Bọn tớ đông lắm, thằng nào cũng “cừ” gần bằng tớ cả, các đằng ấy đừng lo.

Vũ kể chuyện thằng Côn, thằng Luyến, thằng Long, thằng Lộc cho anh em Vũ sún nghe. Vũ sún đỡ buồn. Nhưng khuôn mặt anh em nó vương vương ít nhiều lưu luyến. Đôi khuôn mặt rạm nắng ấy không ngờ lại có lần ưu tư vì một thằng nhãi láu tôm, láu cá thành thị.

Thuyền cập bến, Vũ móc túi quần soóc lấy hai đồng cô nó cho nó, tặng anh em Vũ sún. Vũ tặng luôn anh em Vũ sún hai chiếc bánh chưng mang đi ăn mà chưa ăn. Anh em thằng thuyền chài ngẩn người sung sướng. Chưa ai cho nó một hào chỉ. Vũ vỗ vai hai thằng bạn, chia tay. Chúng nó nhìn theo Vũ không chớp mắt.

Vũ đặt chân lên mặt đê. Vũ đã thấy bác nó hớt hơ hớt hải chạy tới nắm lấy tay nó, dặn dò :

- Ba cháu có hỏi, cháu bảo cháu nói dối bác rằng dì cháu cho phép cháu xuống thăm vợ chồng bác nhá !

Vũ buột miệng nói :

- Ba cháu chiều mới xuống cơ ...

Bác nó không hiểu nó “tuých” dì nó, gắt giống :

- Ba cháu đã xuống đón cháu rồi !

Vũ vớ được dịp trả thù bác, nó lắc đầu :

- Thừa bác cháu không dám nói dối ạ ! Nói dối là một thói xấu.

Bác Vũ dúi vào túi nó năm đồng, dỗ ngọt :

- Cháu nói dối một tí thôi ...

Vũ suýt phì cười nó vùi thêm :

- Bác cho cháu ít táo tàu nữa bác nhé !

Bác nó dặn lại :

- Cháu nói thể nhá, cháu ngoan của bác nhá !

Vũ gỡ tay khỏi tay bác :

- Vâng ạ !

Rồi nó rào cẳng chạy về. Nó hết sợ hãi vớ vẩn. Đã liều thì không sợ bị đòn.

Trông thấy Vũ áo quần nhàu nát, tóc tai bơ phờ, ba nó thương quá, ôm chầm nó vuốt ve âu yếm. Vũ cố lách cái đầu. Nó nhìn dì nó, mắt nó đỏ hoe. Dì nó

lại gần nắm tay nó. Vũ khe khẽ xin lỗi dì. Dì nó gật đầu tha thứ. Khoa cũng đến hỏi han anh. Côn sợ bạn giận linh đầu mất. Vũ ôm chặt ba nó hơn. Nước mắt nó trào ra, sung sướng. Vũ không còn tủi thân, không còn cô độc nữa. Hai chiếc xe tay vắn đậu chờ khách. Bây giờ có thêm Vũ là năm người. Họ từ biệt ông lang Tặng. Ông lang Tặng không quên gói táo tàu cho Vũ. Côn đã gặp Vũ. Hai đứa nháy mắt ra cái điều ăn “giơ” lắm. Vũ ngồi chung xe với Côn và Khoa.

Xe chạy được một quãng, không hiểu con nhà Vũ “phiệu” chuyện gì mà thằng Khoa cười như nắc nẻ. Dì nó nhìn xuống. Ba đứa đang thay phiên nhau gặm củ thực địa.

Thằng Vũ

Chương 18

Vũ và Thúy châu đầu vào cái lồng chim khuyen. Hai đứa bé lại thân nhau như cũ. Thúy không bảo Vũ giỏi vô tiền lộc thánh. Vũ không muốn Thúy hóa thành con nhặng nữa. Chúng nó đã làm lành.

Dưới mắt Vũ, hôm nay con Thúy hiền nhất trên đời. Dưới mắt Thúy, hôm nay thằng Vũ ngoan không thể chê được. Nhưng mấy chú chim khuyen nháy nhót trong lồng, hai đứa bé cũng đang chuyện trò vui vẻ. Tâm hồn chúng nó lâng lâng, chẳng gợn một chút bụi ưu tư nào. Bốn con mắt long lanh nhìn nhau, trong vắt cơ hồ những giọt sương mai đọng trên lá xanh non.

Bốn con chim khuyen Vũ thua cuộc Thúy còn có ba con thôi, một con chết tối hôm qua rồi. Thúy hái hoa râm bụt kết đầy cái lồng bấy, đỏ sặc sỡ. Thúy khen Vũ đan lồng giỏi khiến Vũ hả hê. Mãi nói chuyện chim, Vũ quên khuấy một việc quan trọng. Nó móc túi quần soóc, lôi ra một gói nhỏ xinh bọc bằng giấy bóng tím, khoe bạn :

- Vũ có cái này hay lắm cơ !

Thúy hỏi :

- Cái gì thế hở Vũ ?

Vũ làm bộ bí mật :

- Đó Thúy biết ?

Thúy ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Kẹo chứ gì ?

Vũ lắc đầu :

- Sai rồi.

- Thế gì ?

- Vũ đổ Thúy mà.

- Thúy chịu.

Vũ cười :

- Chịu thật hay chịu dối ?

- Chịu thật.

Vũ truyền gói nhỏ từ tay này qua tay kia :

- Táo tàu !

Thúy mừng rỡ :

- Táo tàu à ? Táo tàu ngon ngon lắm. Mẹ Thúy sắc thuốc hay cho Thúy những quả táo tàu nát nhừ. Ăn bã táo tàu chán chết. Táo tàu của Vũ sắc thuốc chưa ?

- Chưa.

- Vũ cho Thúy một quả nhá !

Vũ trao tay Thúy gói táo :

- Vũ cho Thúy tất.

Thúy cầm gói táo bóc ra xem. Con bé mở to đôi mắt. Eo ôi, nhiều quá, những mười bốn quả phải ăn để mới được. Thúy đưa Vũ một quả, dục Vũ :

- Ăn đi !

Hai đứa nhai táo một cách ngon lành. Thúy hỏi :

- Táo ở đâu hử Vũ ?

- Táo Vũ được cuộc đấy.

- Thích nhỉ. Vũ đánh cuộc thế nào ?

- Thăng nhãi Tàu ở Cổng Đậu to hơn Vũ khỏe hơn Vũ thách Vũ vật ngã nó, đè ngựa nó ra, vỗ vào bụng nó ba cái. Được thì nó mất mười bốn quả táo tàu, thua thì Vũ mất cái kèn ác mô ni ca. Vũ vật nó ngã ngon ơ. Nó thua cuộc.

Thúy tấm tắc :

- Vũ “cừ” nhỉ !

Vũ khuynh đôi tay tựa nhà đô vật :

- Giang hồ phải “cừ” chứ !

Thúy nhớ chuyện Vũ bỏ nhà, nó hỏi Vũ :

- Hai hôm ở Cổng Đậu, Vũ làm gì ?

Vũ có dịp “phiệu”. Nó lim dim đôi mắt ra chiều mơ mộng. Nó tưởng tượng những kỷ niệm không hề có, kể cho con Thúy nghe. Nhưng kỷ niệm làm tướng cướp “cánh buồm máu” thì nó kể thật, kể say sưa. Tuy nhiên Vũ vẫn dẫu không nói với con Thúy chuyện “cớ” táo tàu nhằm phải thực địa, ô mai hay chuyện trần trọc trên giường đợi giấc mơ thấy con Thúy mà chỉ thấy bóng cây lay động. Vũ nhắc lại kỷ niệm bằng giọng nói mơ hồ làm con Thúy chăm chăm theo rồi.

Con Thúy có cảm tưởng thăng Vũ là vị hoàng tử trong truyện cổ tích. Thúy chưa đủ mơ mộng để ví nó là công chúa ngủ trong rừng, song nó cho rằng

thằng Vũ xứng đáng là vị hoàng tử. Vũ “cù” quá, thối ác mô ni ca hay, bơi giỏi, học nhất lớp, đánh nhau không sợ thằng nào. Thúy thích Vũ lắm. Con bé nhỏ nhẹ :

- Vũ ơi, sao Vũ “cù” thế ?

Vũ kiêu hãnh lập lại câu nói cũ rích :

- Giang hồ phải “cù” chứ !

- Không “cù” có giang hồ được không ?

Vũ bấu môi :

- Không “cù” mà giang hồ thì chỉ có giang hồ ... bếp !

- Giang hồ bếp là gì hở Vũ ?

- Là đi thổi cơm, nấu cơm, bế em; là đi ở.

Vũ ba hoa tiếp :

- “Cù” như Vũ mới dám bỏ nhà giang hồ chứ. Vũ phiêu lưu trên sông Trà Lý, làm “đại ca” bọn nhãi Cống Đâu, làm Lý Tích chữa bệnh mù cho cô Vũ.

Thúy biết chuyện Lý Tích, đùa Vũ :

- Thế có cháy râu không ?

Vũ xoa cằm :

- Làm gì có râu mà cháy !

Hai đứa bé cười khúc khích. Thúy ăn thêm quả táo tàu nữa rồi gói lại để dành. Vũ nhìn ba chú chim ngơ ngác trong lồng. Hai chú đậu liền nhau trên cái thanh ngang gần cống nước, còn một chú co ro dưới đáy lồng. Mấy chú đã mỗi cánh chán nhảy nhót. Chuyện của Vũ cũng cạn dần. Vũ nghĩ giấc mơ ban đầu. Nó vẫn muốn rủ con Thúy đi chơi cầu Bo.

Đắn đo mãi Vũ mới ngớ ngẩn hỏi :

- Thúy có thích không ?

- Thích chứ, táo tàu ngon lắm ...

Vũ cụt hứng, hỏi lại, vẫn câu ngớ ngẩn :

- Thúy có thích không ?

Thúy toét miệng cười :

- Thúy nói rồi thôi, Thúy thích táo tàu mà.

Vũ nuốt nước bọt. Cái vẻ hồn nhiên lúc mới đến, lúc ba hoa chuyện giang hồ biến đâu mất. Tướng cướp “cánh buồm máu” đâm ra rụt rè, ngượng nghịu.

Hình như tai Vũ sắp sửa nóng ran, tay không biết bỏ vào chỗ nào cho đỡ vướng.

Vũ nuốt nước bọt lần nữa :

- Không phải thích táo tàu, thích cái khác cơ !

- Thích cái gì ?

Vũ ấp úng :

- Thích ... thích ... hóng mát ở cầu Bo ...

Vũ buông thõng đôi tay chờ câu trả lời. Câu trả lời ấy hoặc sẽ làm Vũ sung

sướng hoặc sẽ làm Vũ buồn rầu. Vũ vờ nhìn cái lồng chim, không giám nhìn con Thúy. Nhưng con Thúy đã tỏ vẻ :

- Hóng mát ở cầu Bo làm gì hở Vũ ?

Lời nói của con Thúy không khác gì một cơn gió mát thổi vào tâm hồn Vũ, mát rượi. Nỗi hồi hộp tiêu tan. Tai Vũ hết nóng, tay nó hết dài, Vũ hân hoan đáp :

- Hóng mát ở cầu Bo ăn kem cóc. Kem cóc ngon bá chê. Thúy có thích ăn kem không ?

- Thích.

- Mới lại uống nước dừa nữa ?

- Thích.

- Ăn ổi nữa ?

- Ổi Thúy cũng thích.

- Chiều nay nhé !

- Chiều mai cơ ...

- Sao lại chiều mai hở Thúy ?

- Chiều nay Thúy đi thăm mộ ông với ba mẹ.

- Thế nhất định chiều mai nhé !

- Nhất định.

- Thôi Vũ về đây.

Thúy đưa Vũ ra đường. Chờ Thúy khép kín cửa, Vũ co cẳng chạy như thể chạy đua với niềm vui rào rạt. Chiều mai, chiều mai, chiều mai bằng một ngàn buổi chiều khác. Đó là buổi chiều vàng trong cuộc đời thơ ấu của thằng Vũ.

Thằng Vũ

Chương 19

Vũ dặn Côn và Vọng :

- Bây giờ hát từ đầu chí cuối, gần hết thì hát chậm dần nghe chưa ?

Hai thằng bạn trẻ gật đầu, lắng tai nghe tiếng ác mô ni ca đạo nhạc của thằng Vũ. Chúng nó bắt giọng thật đúng nhịp :

- “ Bao tháng ngày xa vắng trời

Còn đâu nếp trường xưa

Xa vắng càng thiết tha mong

Bên mấy khung song thưa

Say ngắm từng gian lớp xinh

Lòng xao xuyến tình thơ
Bao tình thơ gây những lúc vui chơi
Cùng ngồi quanh bóng mát cùng reo cười
Cây xoài xưa kia lá tốt xanh tươi
Tránh lòng ai nhớ tiếc khó nguôi ...”

Vũ đặt kèn trên bàn khen lia lịa :

- Hay lắm, nhớ trường lắm chúng mày ạ ! Tao muốn khóc.

Côn và Vọng cũng muốn khóc. Mắt chúng nó mong lên sự thương nhớ. Tuy còn hai tuần lễ nữa mới nghỉ hè, mới xa mái trường. Nhưng chúng nó đã mơ hồ thấy những gian lớp đóng kín mít suốt ba tháng. Sân trường cỏ mọc đầy. Vắng vẻ. Mùa thu nhuộm đỏ lá vàng và gió thổi lìa khỏi cây. Cảnh đìu hiu ấy chẳng còn bao lâu nữa sẽ đến. Chúng nó sẽ xa thầy, xa bạn, tản mạn về đồng quê hóng mát. Chúng nó sẽ tương tư tiếng phán khô viết ken kết trên bảng đen. Chúng nó sẽ thêm những ngọn roi vụt quần đít và sẽ ao ước chóng được nghe thầy mắng mỏ.

Bài “Trường cũ” mà bọn thằng Vũ sắp trình bày hôm mần niên học, chắc chắn sẽ làm cả trường khóc. Và khi đã lìa mái trường, nếu niên học sau có kẻ nào bất hạnh không được trở lại học nữa, kẻ ấy phải đau khổ suốt quãng đời thơ ấu. Bài “Trường cũ” sẽ là liều thuốc an ủi họ để hát lên cho tiếc cho thương. Ai sáng tác bài này mà truyền cảm thế ! Điệu nhạc chân thành, giản dị, chứa chan tình cảm. Đến nỗi hát lên là muốn khóc rồi.

Côn hỏi Vũ :

- Bài này của ai hử mày ?

- Tao quên rồi. Ba tao bảo của một anh học trò trường Bưởi.

- Ba mày ngày xưa học trường Bưởi à ?

- Ừ.

- Chắc ba mày không nghịch như chúng mình đâu nhỉ ?

- Ai bảo mày thế ?

- Tao đoán.

Vũ có dịp nói về ba nó, nét mặt nó hớn hờ. Vũ say sưa kể :

- Ba tao nghịch bằng mười chúng mình bây giờ ấy.

- Sao mày biết ?

- Mỗi lần đi tao mắng tao hay thằng Khoa cái tội nghịch ngợm, ba tao bênh anh em tao. Ba tao bảo “nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò”, đứa nào còn bé đi học không nghịch, chết xuống âm phủ xếp hàng thứ mười, không được ghi tên lên bảng danh dự nữa và bị quỷ sứ bắt nạt.

Con nhà Vũ “phiệu” chuyện này khiến hai thằng bạn nó ngứa chân, muốn đi đá bóng ngay lập tức. Vũ chúa hay “phiệu” chuyện. Ba nó bênh nó, chỉ nói gọn ba tiếng “kệ chúng nó” thế mà Vũ dám bịa thêm lời và gián tội cho ba nó. Vũ kể tiếp :

- Hồi ba tao đi học, trường Bưởi có cái trò đi xe đạp vòng quanh Đông Dương.

Vọng chen thắc mắc của nó vào chuyện :

- Trường Bưởi ở đâu hử mày ?

- Ở Hà Nội.

Côn dục :

- Xe đạp vòng quanh Đông Dương ra sao hử mày ?

- Lạ lắm.

Vọng hỏi :

- Ba mày làm cua rơ à ?

- Không. Họ vẽ cái bản đồ Đông Dương to tổ bố trên sân cỏ bằng vôi trắng, có năm miền Bắc Kỳ, Trung Kỳ, Nam Kỳ. Ai Lao vào Cao Mên. Một đoàn xe đạp đi trên cái vệt vôi trắng vòng quanh Đông Dương rồi ghé thăm từng miền. Vừa đạp vừa hát bài “Vành xe chắc chắn tiến trên đường xa vời. Cùng gò lưng vui tươi đạp đi hoài. Ngàn tia nắng chiếu sang trên đường xa vời. Vành xe bon bon lăn toàn cõi Đông Dương Tới Nam Kỳ thì dân Nam Kỳ ra hát vọng cổ tiếp đón, tới Trung Kỳ thì mọi Trường Sơn nhẩy nhót hoan hô chúng mày ạ ! Toàn học trò trường Bưởi chơi.

- Ba mày chơi gì ?

Vũ cười hô hô :

- Ba tao chơi đàn bà mọi. Ba tao mặc váy, dặt lông ngỗng lên tóc, bôi vôi đầy má nhẩy “van” mà lại hát bài “tăng gô si noa” !

Côn đập bàn :

- Tuyệt, ba mày tuyệt !

Vũ vung tay :

- Tuyệt “cú mèo” !

Vọng thúc Vũ :

- Kể nữa đi mày !

- Thôi, kể chuyện ba tao hàng tháng chưa hết. Nghỉ tập hát nhé ! Tao đưa chúng mày đi chén phở rồi đi xem kịch là vừa.

Ba thằng dắt nhau đến hiệu “Phớ” gọi ba bát phở nóng hổi. Chúng nó vừa húp vừa thổi phù phù. Bên ngoài, nắng đã tắt. Đường phố bắt đầu đông đúc và tiếng trống kịch cũng bắt đầu réo gọi khán giả.

Ăn phở xong, ba thằng đi tha thần chung quanh trường. Vũ chỉ mua có mỗi tấm vé màu xanh hai đồng. Nó không dám mua ba vé, còn để tiền ăn kem với con Thúy chiều mai chứ. Bấy giờ rười diễn kịch mà giờ bấy giờ rồi.

Tiếng trống mỗi lúc một dồn dập, thôi thúc tâm hồn hai thằng Côn và Vọng.

Hướng đạo Hải Dương sang đây diễn kịch, đốt lửa trại chắc phải hay lắm.

Không hay mà vô số người mua vé. Cứ nghĩ tới kịch hay, đàn hay, hát hay, múa hay, người hai thằng bạn của Vũ nôn nao. Còn con nhà Vũ vẫn tỉnh bơ.

Ba thằng bách bộ vòng quanh trường ba bốn lượt rồi. Cách tường độ năm thước tại có một lão đội xếp cầm dùi cui, mặt mày hung ác, đứng canh. Còn mỗi cổng phía nhà bà xơ có thể nằm rạp xuống chui vào, qua cầu tiêu, qua nhà bác tùy phái, tới sân trường được thì cũng có lão đội xếp già chễm chệ trên cái ghế đầu.

Đúng bây giờ ruồi, tiếng trống ngừng đánh. Bản nhạc mở màn khởi xướng. Ngực thằng Côn đập mạnh. Nó hỏi :

- Thế nào Vũ ?

- Yên chí.

Vọng nói :

- Kể gì hờ Vũ ?

- Chúng mày cứ rối lên, ghé tai tao nói kế của tao cho mà nghe ...

Hai thằng nhãi sưng rên. Chúng nó sắp mạo hiểm để vui thích, để cười, để kiếm những giọt sương mai cho mát tuổi thơ. Vũ nín Côn :

- Vé đâu ?

- Đây.

- Đưa cho tao. Thôi, chúng mình vào là vừa.

Vũ nói dứt câu, bỏ chạy. Để nó chạy cách hai mươi thước, Côn và Vọng đuổi theo. Khi tới gần cổng sau, nơi lão đội xếp già chễm chệ trên cái ghế đầu, Vũ luồn hai tay vào áo sơ hở dẫu diêm vật gì. Côn và Vọng hót hơ hót hải chạy thẳng vào chỗ gác vừa thờ hỏn hỏn vừa chỉ thẳng Vũ. Côn vờ nói không ra lời khiến lão đội xếp mắng :

- Cái gì thế ranh con ?

- Ăn.. cả ... cấp ...

- Đâu, ăn cấp đâu ?

- Nó chạy kia kìa, ông đuổi bắt nó đi, nó ăn cấp đồ của ông phó cảm đấy ông ạ !

Lão đội xếp trông theo thằng Vũ. Lúc này, Vũ chạy chậm chậm, có vẻ sợ sệt nhìn lão đội xếp. Đúng ăn cấp rồi, lão đội xếp đuổi Vũ. Côn khuyến khích lão :

- Ông bắt tù bỏ mẹ nó đi ông nhé !

Rồi nhanh như cắt, hai thằng nằm rạp xuống cánh cổng, chui vào.

Lão đội tóm được thằng Vũ, liền hỏi :

- Mày ăn cấp cái gì đấy ? A lê về bóp !

Vũ van lạy :

- Cháu có ăn cấp gì đâu. Hai thằng kia bắt nạt cháu, định giật vé xem kịch của cháu. Chúng nó đuổi cháu, cháu phải dẫu vé ở ngực. Đây ông xem này, tám vé hai đồng của cháu, cháu có ăn cấp gì đâu ?

Lão đội xếp thấy thằng bé nói đúng. Lão thả nó ra, toan về chỗ “dàn” tụi ôn con vài cái bóp. Nhưng chúng nó đã biến mất. Lão ngoảnh nhìn Vũ. Nó vù

khá xa, bèn đứng lại réo :

- Ông ơi ! Hai thằng ấy là bạn cháu đây. Chúng nó chui cổng vào xem kịch rồi. Chào ông nhé !

Vũ toét miệng cười. Nó dơ tay chào lão đội xếp già. Trong nháy mắt, Vũ đã vù vào sân trường bằng lối cổng soát vé tìm hai thằng bạn của nó.

Thằng Vũ

Chương 20

Hai đứa đã ăn kem uống nước dừa ... Nhưng Vũ vẫn chưa dám nắm tay Thúy.

Quang cảnh như trong giấc mơ ban đầu của Vũ. Nắng chiều chỉ còn đọng lại từng mảng trên những chùm cây xa tắp bên kia sông. Trời mát mẻ. Gió từ dưới sông thổi lên làm phất phơ mái tóc hai đứa bé. Chỉ khác một tí là nước sông đã pha ít nhiều phù sa. Hai đứa đi sóng đôi. Thịnh thoảng đưa đi trước đứa đi sau. Sang tới bên kia cầu. Thúy gặp thằng Dương.

Dương là con ông phó cầm. Nhà nó nuôi hai con chó béc giê. Bố nó thay mặt ông chánh cầm tây, trông coi hết đội xếp trong tỉnh. Đội xếp trông thấy ba nó, đứng nghiêm chào kính cẩn. Dương là đứa con cầu tự, ba mẹ nó chiều nó lắm. Nó muốn cái gì được cái ấy. Dương học lớp ba, cùng lớp với Thúy. Thầy giáo không bao giờ gọi nó đọc bài. Nó học dốt, lại lười. Thế mà tháng nào thầy cũng cho nó lên bảng danh dự. Nó giữ sổ luân chuyển làm đồ mực bản hết sổ. Ông Đốc cũng chẳng mắng nó. Ông Đốc và các thầy giáo chơi mai chược với ba nó nên càng dung túng nó.

Dương hay vang tục, giống hệt con nhà Hách. Tính nó thô lỗ và thích bắt nạt bạn bè. Có lần nó đánh con thầy lớp tư chảy máu mũi. Trong lớp nó thường trêu con Thúy. Giờ ra chơi, nó lên vào lớp đồ mực lên ghế chỗ Thúy ngồi khiến áo quần con bé dính đầy mực bê bết, khóc suốt暮. Có khi nó bẻ ngòi bút của Thúy làm Thúy cắn bút giờ thí tả, bị ăn dzê rô oan uổng. Nó cậy con ông phó cầm, gây sự cả lớp trừ thằng Hải, thằng Phiệt là hai thằng ngồi cạnh nó chuyên môn cho nó cốp pi tính đồ và vẽ hộ nó.

Thịnh linh gặp Thúy đi cạnh Vũ, con nhà Dương ngửa mắt lật đật tới, hất hàm hỏi :

- Thúy, Thúy, đi chơi với tao không ?

Thúy nhăn mặt :

- Đừng gọi tên người ta.

Dương cười híp cả mắt lại :

- Tao cứ gọi mày làm gì ?

Thúy khó chịu :

- Đừng mày tao với người ta.

Dương đưa trái ổi lên gặm một miếng, nhai rau rầu. Vũ lộn tiết. Nó muốn tát hai thằng súc sinh này quá. Tát tai nó thì hết đi chơi với con Thúy. Vũ cố nhịn. Dương tưởng thằng Vũ sợ hơi ba nó, không dám bênh con Thúy, nó toan nắm lấy tay con Thúy. Song nó phải rút tay lại ngay vì thằng Vũ đã kéo con Thúy đứng sát nó. Dương vừa nhai ổi vừa nói đều :

-“Con gái chơi với con giai.

Về sau cái vú bằng hai quả dừa ...”

Vũ xắn tay áo lên. Thúy ngoắt Vũ đi về, Vũ hỏi :

- Thúy sợ nó à ?

- Ừ.

- Sợ gì, đã có Vũ.

- Ba nó làm phó cảm, Thúy sợ lắm. Hôm nọ, nó lấy cổ chuyền của Thúy. Nó cóc Thúy hai cái, giật con bướm bạc gài đầu của Thúy nữa. Thúy mách thầy, thầy chả nói gì.

Vũ tức sôi ruột. Đang vui vẻ, bị con nhà Dương phá đám không tức sao được. Vũ hậm hực theo Thúy bước thật nhanh. Nhưng con nhà Dương không tha hai đứa. Nó đeo sát Vũ, nói nhảm nhí. Đến giữa cầu, Dương gọi :

- Ê Thúy, lọ lem Thúy !

Thúy nín thinh. Dương lại lải nhải câu mất dậy “Con gái chơi với con giai, về sau cái vú bằng hai quả dừa”. Thúy vẫn nín thinh. Vũ không chịu được thật rồi. Nó đứng sững lại như xe đạp đang phóng nhanh hãm phanh thật mạnh. Thúy nắm tay Vũ, Vũ gỡ vội cái bàn tay nhỏ nhắn ấy ra. Máu hiệp sĩ trong cơ thể nó rạo rực. Dương khiêu khích :

- Ê Thúy, tao gọi mày cầm hờ con lọ lem ?

Thúy run rẩy nép sát bên Vũ. Vũ nhớ rằng nó đã kể cho Thúy nghe những câu chuyện giang hồ vùng vẫy của nó. Nó nỡ để thằng oắt Dương bắt nạt đứa bạn gái thân thiết của nó hay sao ? Bây giờ Vũ mới lên tiếng :

- Dương, sao mày mất dậy thế ?

Dương dang hai chân, đút hai tay vào túi quần nhỏ nước bọt xuống cầu :

- Từ tể cái củ “khâm” á ! Việc gì đến mày hờ thằng lái buôn ?

Bị xỉ nhục, Vũ trả miếng ngay :

- Im mồm đi thằng phó cảm !

- À, thằng lái buôn dám nói xấu ba tao hả ?

- Ừ, ông nói đầy phó cảm ạ !

- Thằng lái buôn.

- Thằng phó cảm.

- Thằng lái buôn cút chó.

- Thằng phó cảm cắt chó.
- Thằng lái buôn ăn cắt chó.
- Thằng phó cảm ăn cắt chó.

Dương đổi giọng, nó đọc tên ba thằng Vũ :

- Thằng Hùng, ha ha ha, anh hùng lái buôn. “Anh anh hùng xưa, nhớ hồi là hồi” buôn cắt !

Khoái chí, nó cười ha hả. Vũ nhỏ bọt vào mặt nó :

- Thằng Đình, Đình hỏi, Đình “Trọc đầu lông lốc bình vôi, Mẹ ngồi mẹ ỉa mẹ bôi lên đầu” thằng Đình !

Con nhà Dương gồm thằng Vũ. Nó chỉ dám đấu võ miệng. Thúy run rẩy, thương hại quá. Vũ phải choảng thằng Dương ngay mới được. Ở trường, mỗi lần thầy xử tội đánh nhau, thầy thường hỏi đứa nào đánh trước. Hễ đứa nào đánh trước là đứa ấy có lỗi. Vũ sợ thằng Dương hèn nhát mách thầy, nó muốn thằng Dương đánh nó trước. Nó mền con Thúy, chiều con Thúy, cho con Thúy tất cả những gì nó có. Nó không thể để thằng Dương bắt nạt con Thúy. Dù thằng Dương là con lão phó cảm nó cũng “moa phú”.

Thấy Vũ im lặng, Dương chửi tiếp :

- Thằng lái buôn ăn củ “khảm” !
- Thằng phó cảm ăn củ “thiu biu” !

Dương to tiếng :

- À mày bảo ba ông ăn củ thiu biu hả ?
- Ủ đây, ông “đét” sợ.
- Mày nói lại xem nào ?
- Ông nói rồi.
- Tiên sư thằng lái buôn !
- Tiên sư thằng phó cảm !

Dương lồng lộn :

- À, mày chửi ba tao hả ?
- Ông chửi mày có giỏi chơi ông đi.
- Mày chửi lại ông xem nào ?
- Ông chửi rồi.
- Mày giỏi chửi lại đi ?
- Ông chửi rồi, chơi đi phó cảm !
- Mày chửi lại ông đánh bỏ bố mày ngay.
- À, mày thách hờ ?
- Ủ, ông thách mày chửi bố ông đây ?
- Ông sợ “đét” gì !
- Thì mày giỏi chửi đi.
- Tiên sư thằng phó cảm ! Ông chửi nữa, mày chơi đi, chơi mau đi phó cảm con !

Chưa bao giờ Vũ “đánh võ mồm” lâu thế. Con nhà Dương đứng lâu e thẳng Vũ dám “tần” nó lắm. Nó giả vờ hùng hùng hồ hồ, đe dọa :

- Mà nhớ nhé ! Mai ra trường biết tay ông !

Rồi nó cầm cổ chạy. Vũ từ từ kéo tay áo xuống. Cuộc vui của nó bị đứt quãng. Thúy đòi về. Nó nắm chặt tay Vũ. Vũ không gỡ ra. Bây giờ nó mới thấy tay con Thúy êm ái và mát rượi. Bàn tay ấy làm tiêu tan cơn tức giận của Vũ.

Gối thoải mái hơn. Vũ dìu Thúy đi với một niềm kiêu hãnh của “hiệp sĩ”. Đêm nay, chắc nó nằm mơ thấy con Thúy.

Thằng Vũ

Chương 21

Chúng nó ngồi dưới gốc cây soan tây từ lúc tan học, tiếng ve sầu rên rỉ sao mà buồn thế. Vũ ngẩng mặt lên nhìn những chùm soan đỏ rực. Nắng trưa làm chói chang màu hoa khiến Vũ chớp mắt mau. Nó dựa hẳn người vào thân cây soan, vòng tay bá vai bạn.

Vũ bị đuổi học từ hôm qua. Nó đánh thẳng Dương chảy máu mũi chỉ vì bênh thẳng Vọng. Sau hôm bị thẳng Vũ thách thức rồi cong đuôi chạy, con nhà Dương để bụng thù thẳng Vũ. Nó muốn choảng thẳng Vũ. Thằng Phiệt, thẳng Hải sợ bọn thẳng Vũ hỏi tội nên khuyên thẳng Dương đừng gây sự với Vũ.

Chúng nó biết Vũ được thầy yêu, bạn quý, nhờ nó học giỏi và cũng nhờ đội bóng của nó đá chiến. Nhưng có thẳng Vọng mới hạ nổi tụi An Tập chứ những trận trước thua bết tĩ. Bây giờ con nhà Vọng nghỉ đá thì thẳng Vũ sẽ mang xe bò đi chở bóng của tụi An Tập.

Bọn thẳng Dương bàn nhau xúi thẳng Vọng rút chân khỏi đội bóng của thẳng Vũ. Dương nói xấu Vũ, tấm tắc khen Vọng cừ hơn Vũ. Vọng nín thinh. Nó không thể quên những phút vinh quang của đời nó trên sân cỏ hay những phút vui vẻ hồn nhiên trên sân trường mà nhờ thẳng Vũ nó mới được hưởng. Chỉ có thẳng Vũ mới mang lại cho thẳng Vọng những trận cười vỡ bụng hay những giọt nước mắt sung sướng. Vọng mặc kệ bọn thẳng Dương nói chán nói chê. Nó lắc đầu nguây nguẩy.

Dương là thẳng đều. Trong lúc đứng gần Vọng, nó dúm vào cặp sách của Vọng tám giấy bạc một đồng. Nếu Vọng nghe nó, nó sẽ tặng Vọng. Nếu Vọng khăng khăng chơi với thẳng Vũ, nó sẽ đổ tội Vọng ăn cắp tiền của nó để làm nhục Vọng. Quả nhiên, Vọng bị mắc bẫy. Dương mách ông Đốc.

Vọng chối. Dương xin ông Đốc khám Vọng. Ông Đốc sai tùy phái lục cặp sách của Vọng và tìm thấy tiền dẫu trong đó. Ông Đốc tát Vọng một cái nẩy đom đóm. Vọng run rẩy, mặt mày tái mét. Nước mắt nó ứa ra, chảy xuống mồm mằn mặn, cay đắng.

Thằng Long biết chuyện, mách Vũ. Vũ chạy tới hỏi Vọng. Vọng khóc thui thít. Nó nói đứt khúc từng quãng :

Thằng Dương ... xúi tao bỏ ... đội bóng của mày ... Tao không nghe ... Nó nhét ... tiền vào cặp ... sách tao ... vu oan cho tao ... ăn cắp. Ông Đốc ... tát tao ... Chắc tao bị đuổi mày ... ạ ! Bị đuổi ... vì ăn cắp ... mẹ tao buồn lắm ... Tao chưa ăn cắp bao giờ ... Vũ ạ !

Vũ hiểu ngay co nhà Dương khốn nạn đã trả thù nó bằng cách vu oan cho thằng bạn đá bóng tuyệt “cú mèo” của nó. Vũ thương Vọng hơn cả mọi lúc. Nó ăn ủi bạn.

- Mày đừng lo, đã có tao. Mày không bị đuổi học đâu. Mày tội tình gì mà ông Đốc đuổi. Tao mới có tội. Hôm nớ tao chửi bố thằng Dương, suýt tao “tân” bố mẹ nó nên nó thù tao nó bắt nạt mày đấy. Mày đừng lo Vọng ạ ! Tao đi gặp ông Đốc đấy.

Vũ bỏ Vọng ngơ ngác nhìn theo bóng dáng chàng hiệp sĩ tí hon. Vũ mon men lên phòng ông Đốc. Nó đẩy cửa bước vào. Gặp đông đủ các thầy. Vũ giả vờ cúi gằm mặt, thú nhận nó đã lấy tiền của thằng Dương nhét vào cặp của thằng Vọng. Thầy Đàn ngạc nhiên, ông Đốc ngạc nhiên. Vũ nói nó trót dại. Nó trót dại thì chỉ bị quỳ là cùng chứ thằng Vọng trót dại chắc chắn bị đuổi. Thầy Đàn không tin Vũ. Thầy gắng hỏi :

- Thật con lấy tiền của thằng Dương hay con nhận vì thương thằng Vọng ?

Vũ chẳng cần suy nghĩ lâu la, nó trả lời ngay :

- Thưa thầy con lấy ạ !

- Tạo sao con làm thế ?

- Thưa thầy con trót dại.

Ông Đốc nghe Vũ sấm hối thành tâm quá. Ông ngỡ thực. Ông mắng mỏ Vũ, đánh nó năm cái thước bẻ gãy cả móng và bắt nó quỳ một tiếng đồng hồ.

Bọn thằng Dương đứng nhìn cười hả dạ.

Vũ nguyền rủa căm tức. Nó chửi thề “Tiên sư mày phò cầm ạ ! Chốc nữa ông đánh bỏ mẹ mày”. Hết hạn quỳ, “hiệp sĩ” Vũ lòng lộn bỏ đi tìm thằng “súc sinh” Dương. Nó phóng tới đâm đá thằng Dương toi bời. Đến nỗi con nhà Dương ôm mặt khóc hu hu. Ngay chiều hôm đó, lão đội xếp già gõ cửa nhà thằng Vũ, mời ba nó ra sở cầm. Nhưng ba nó đã lên Bắc Cạn, di nó phải thay việc ba nó. Chuyện thằng Vũ đánh chảy máu mũi con ông phò cầm quan hệ lắm. Ông phò cầm bảo di nó đợi ba nó về hẵng hay. Sáng hôm sau, ông Đốc xuống tận lớp nhì một đuổi thằng Vũ khỏi lớp.

Vũ thản nhiên khi biết mình bị đuổi học. Trước khi cặp cặp bước ra khỏi

lớp, nó còn toét miệng, nhăm nháy đôi mắt khôì hài với bạn bè. Thầy Đàn nhìn nó thương hại. Con nhà Vũ chẳng cần ai thương hại. Nó cho rằng bệnh vực thẳng Vọng, đánh thẳng Dương là “bổn phận” của hiệp sĩ. Vũ đọc truyện “Đường kiếm họ Triệu, thấy Triệu Dương Hiệp thường rút kiếm đâm lòi ruột bọn vua quan bắt nạt người cô thế, nó khoái chí lắm. Nay nó đánh thẳng “súc sinh” Dương chảy máu mũi cũng là bệnh vực thẳng Vọng, khác chi Triệu Dương Hiệp. Nó lại nhận nó là Triệu Dương Hiệp nữa thì nó còn sợ cái nỗi gì. Ôi dà, đuổi học càng thích, tha hồ chạy nhảy. Sắp hè rồi, không cần.

Về nhà, nó nói cười âm ỹ, coi chuyện bị đuổi học là trò chơi. Suốt ngày nó thổi kèn hay luyện “võ hiệp” cho thẳng Khoa. Dì nó lắc đầu, thở dài. Cơ sự này phải đợi ba nó chứ trách nó sợ nó giận nó bỏ nhà thì rắc rối to. Thành thử, Vũ thả cửa chơi nghịch, dì nó không mắng mỏ. Vũ càng tưởng bị đuổi học là trò chơi. Nó chắc mẩm con Thúy đã phục nó cừ hết chỗ nói. Vũ dám “tấn” thẳng Dương chảy máu mũi. Vũ thật đáng tay giang hồ hảo hán. “Giang hồ phải cừ chứ”, Vũ luôn luôn nuôi cái mộng cừ ấy nên nó bất chấp phải trái, nó “moa phú” lão phó cảm. Bốc máu là nó choảng hết. Choảng xong, bị đuổi học, con nhà Vũ không thêm hối hận. Nó vẫn cười hô hô và ba hoa chích chòe cả ngày.

Trong khi ấy, thẳng Côn buồn rầu vô hạn. Ông Đốc bảo sang năm chưa chắc con nhà Vũ đã được học trường công. Vũ không được học trường công nghĩa là nó phải xa thẳng Côn, thẳng Vọng, xa đội bóng từng đè bẹp tụi An Tập 3-0 của lớp nhì một. Vũ xa nó thì lấy ai làm chàng đảng, ai bày mưu tính kế sang sông ăn cắp vải, ăn cắp ôi ? Nhất là mấy hôm nữa bãi trường, ai sẽ thổi ác mô ni ca để nó hát bài “Trường cũ”. Côn thương thẳng Vũ bao nhiêu, nó lại ghét con Thúy bấy nhiêu. Tại con bà cô này chứ không làm sao thẳng Dương thù thẳng Vũ, vu khống thẳng Vọng khiến thẳng Vũ nổi giận đánh nó chảy máu mũi. Côn ức con gái thậm tệ. Ưc con gái chán, nó đâm ra ức thẳng Vũ.

Côn véo vào tay bạn một cái thật mạnh. Vũ kêu ơ ơ :

- Gì thế mày ? Gì mà mày véo đau thế ?

Côn trách móc :

- Sao mày đại thế hở Vũ ?

Vũ gắt :

- Mày cứ luôn miệng hỏi câu ấy.

- Đánh con ông phó cảm mà không đại à ?

- Đại gì, mày nói tao xem nào ?

- Thầy bệnh mày mà mày còn búống ?

Vũ sức nhớ buổi chiều trước hôm bị đuổi. Thầy Đàn gọi riêng Vũ ra hành lang. Thầy ân cần dặn :

- Ông Đốc và thầy thương con lắm. Lát nữa ông phó cầm tới, con đừng nói gì, mặc thầy lo liệu. Con xin lỗi ông ta nhé Vũ nhé !

Vũ vâng lời thầy. Khi ông phó cầm tới, ông ta xồng xộc vào lớp. Học trò đứng lên. Ông ta không thêm vầy. Ông ta hầm hầm, dữ tợn. Con nhà Dương theo gót bố, mặt vênh vang như chó con vừa được chủ vuốt ve. Vũ ức quá quên mất lời thầy dặn. Ông phó cầm hỏi Vũ :

- Mày ăn cắp tiền của con tao hả ?

Vũ nắm chặt tay, bóp hai ngón cái kêu răng rắc. Nó ưỡn ngực rất kiêu hãnh.

- Vâng.

Thằng Dương nói leo :

- Không phải nó, thằng Vọng cơ ba ạ !

Vũ cãi :

- Đồ “súc sinh”, tao đẩy !

Thầy Đàn lắc đầu thương hại thằng học trò ngoan nhưng bướng bỉnh. Ông phó quát :

- Im mồm, thằng ôn con !

Dương mách bố :

- Hôm nọ nó gọi ba là Đình hỏi ba ạ !

Vũ sừng cò :

- Ai bảo mày hát ba hùng buôn cút ?

Ông phó cầm hạch sách :

- Tại sao mày đánh con tao ?

- Tại nó bắt nạt bạn cháu.

- Nó bắt nạt mày cũng không được đánh nó !

- Đứa nào bắt nạt bạn cháu, cháu cũng đánh, cháu không sợ.

Thầy Đàn kiểm lời can ông phó cầm bớt giận tha tội Vũ vì nó còn nhỏ. Thầy bắt Vũ khoanh tay xin lỗi ông phó cầm. Ông phó cầm bắt Vũ khoanh tay xin lỗi thằng Dương. Vũ ngược lên, nó thấy ông phó cầm chẳng khác gì ông ba bị dọa trẻ con và thằng Dương lơ lảo như thằng đánh côn trong đám múa sư tử. Vũ nhìn thầy ngẩn ngại. Thầy Đàn dục nó :

- Xin lỗi đi con, xin lỗi ông phó cầm không thì con bị ông Đốc đuổi học.

Vũ đứng im. Chân nó chôn chặt một chỗ. Nó bị xử ức quá. Nước mắt nó dàn dụa. Mãi nó mới mở miệng, thỏn thức :

- Thừa thầy, con không xin lỗi ạ !

Ông phó cầm tát nó hai cái, chỉ tay vào mặt Vũ xỉ vả một lúc. Đoạn ông bước khỏi lớp. Thầy Đàn không trách Vũ, thầy rút mùi xoa thấm nước mắt cho Vũ. Thầy vỗ nhẹ lên vai Vũ, giọng thầy trầm trầm :

- Thầy hài lòng lắm, nhưng con sẽ bị đuổi Vũ ơi !

Và Vũ bị đuổi. Nhớ lời thầy nói, Vũ ngồi ngay người vung tay :

- Tao “đét” cần học.

- Thế cần gì ?

- “Đét” cần gì !

Côn mĩa mai :

- Bệnh cái con bà cô Thúy ở cầu Bo có lợi lắm hờ mày ?

Vũ cầm miệng, nó ngượng nghịu không dám nói cho thẳng Côn hiểu tại sao chiều hôm ấy nó bệnh con Thúy chửi thẳng Dương thậm tệ vậy. Côn ngỡ Vũ bí, rĩa rỏi thêm :

- Con Thúy thì ra cái “thó” gì ?

Ra cái “thó” gì. Vũ không cần biết. Vũ chỉ cần biết lần nào gặp con Thúy vui vẻ Vũ thấy tâm hồn mình lâng lâng, mát rượi. Hễ lần nào con Thúy cau nó, dù vui mấy, Vũ cũng cảm thấy buồn bã vu vơ. Vậy con Thúy ra cái “thó” gì ? Có lẽ thẳng Côn không biết cái “thó” của con Thúy mà chỉ có Vũ mới biết cái “thó” đó ra gì thôi. Côn hoạnh học :

- Ủ, nó ra cái “thó” gì hờ mày ?

Vũ xua tay :

- Thôi đừng nhắc chuyện ấy nữa.

- Thế nhắc chuyện gì ?

- Chuyện gì thì chuyện !

- Mày bị đuổi học rồi, còn chuyện gì nữa ?

Côn ngồi im lặng nhớ những kỷ niệm nghịch ngợm hơn hai năm trời bên cạnh Vũ. Nó ngỡ rằng những kỷ niệm đó sẽ theo thẳng Vũ đi mất chẳng bao giờ trở lại. Ôi ! Những chiều “chơi kiếm hiệp” ở bãi tha ma, những chiều vầy vùng ở hồ Phúc Khánh, những trận cười vỡ bụng ở cổng Kỳ Bá, những lần hả hê sau mỗi lần đá bóng thắng tụi trường đạo. Thế là hết, thẳng Vũ đi khỏi cái trường này là hết cả. Nó sẽ mang tới trường khác cho tụi nhãi khác hưởng. Còn thẳng Côn, thẳng Vọng và đội bóng lớp nhì một buồn thiu vì mất “chúa đảng” Vũ rồi. Côn rầu rầu hỏi bạn :

- Ông Đốc dọa sang năm không cho mày học thì mày học ở đâu hờ Vũ ?

Vũ tặc lưỡi :

- Cần “đét” gì, học ở đâu chả được.

- Mày định học ở đâu ?

- Tao học trường bà xơ.

- Nhỡ lão phó cầm bắt bà xơ đuổi mày thì sao ?

- Thì tao học trường Kỳ Bá.

- Kỳ Bá làm “đếch” gì có lớp nhì hai !

- Ủ nhỉ, tao thôi học vậy.

- Thôi học mày làm gì ?

- Tao ở nhà.

- Ở nhà ba mày đánh mày chết.

- Đánh thì tao trốn đi.

- Mày lại giang hồ nữa à ?

- Ủ, lần này tao đi xa lắm.

- Mày đi đâu ?

Vũ bèn đọc một câu vọng cổ mà nghe mãi nó đã thuộc lòng :

- “Muôn dặm trùng dương, lấy trăng gió làm nhà, nước mây làm bạn ...”

Côn ngó ngán hỏi :

- Rồi mày ăn cơm ở đâu ?

Vũ trả lời bừa :

- Tao ăn cơm hàng.

- Tiền đâu mà ăn cơm hàng ?

Vũ bị dồn vào nước bí nó câu :

- Tiền cái củ “thiu biu”, giang hồ cần “đét” gì tiền. Hễ được tụi súc sinh bầu làm “đại ca” là có cơm ăn. Tao ở Cống Đâu đã từng ăn chim sẻ ran của bọn tổ sư ăn cắp.

Vũ cười :

- Hà hà, giang hồ có ai mang tiền. Mày xem truyện kiếm hiệp có thằng hiệp sĩ nào mang tiền đâu.

Côn bỗng lấy cái thú giang hồ của Vũ, nỗi buồn của nó chui đầu mất. Nó đập vai Vũ :

- Thật hờ ?

- Ủ !

- Mai mày có đến đây nữa không ?

- Không.

- Sao thế ?

- Phải lần mặt ông Đốc, tao “đét” thích.

Côn ngẫm nghĩ một lát, rồi bàn :

- Hay là hai đứa mình giang hồ tối nay đi !

Vũ lắc đầu :

- Đợi ba tao về xem ba tao có đánh to không đã.

Vũ nói cho sướng miệng chứ đời nào nó chịu đi giang hồ. Bây giờ con Thúy với nó thân thiết đến độ hai đứa rủ nhau hóng mát cầu Bo thì đại vì Vũ trốn nhà đi giang hồ. Côn cụt hứng lãng sang chuyện khác :

- Mày có được thổi kèn hôm bãi trường không hờ Vũ ?

Vũ chìa khuỷu tay :

- Thôi cái này này !

- Nhỡ ông Đốc cho mày thổi kèn mày có thổi không ?

- Không.

- Không có mày tao “đếch” hát nữa.

- Mày “đét” hát ông Đốc đuổi bỏ mẹ !

- Đuổi thì đuổi.

Vũ đỡ Côn :

- Hát đi mày, bảo con nhà Ngân thổi kèn thay tao. Chúng mày hát chắc được “bravo” ghê lắm.

Côn thè lưỡi liếm môi :

- Cần “đếch” gì “bravo” !

- Thế mày cần gì ?

Côn nắm chặt tay Vũ :

- Tao cần mày cơ ...

Hai đứa bé nhìn nhau. Thương mến. Tiếng ve sầu rền rĩ nhiều hơn. Không bảo nhau, hai đứa cùng đứng lên, bả vai nhau sóng bước. Thoắt cái, chúng nó đã nhảy ra khỏi cổng.

Thằng Vũ

Chương 22

Mấy hôm liền, Vũ bị cảm. Nó nằm lì ở nhà. Vũ mong mỗi con Thúy đến thăm nó, rờ tay lên trán nó và hỏi nó nằm mơ thấy gì. Vũ sẽ kể cho Thúy nghe những giấc mơ đẹp tuyệt vời của nó. Khôn nổi, con Thúy không đến. Vũ cho rằng con Thúy cũng bị ốm. Nếu vậy Vũ phải đi thăm Thúy. Vũ đã khỏi rồi, khỏe như vâm.

Vũ để đầu trần, mò mẫm tới nhà Thúy. Nó ngạc nhiên hết chỗ nói. Con Thúy vừa gặp nó đã bấu môi lườm nguýt. Vũ cứ tưởng nó đánh chảy máu mũi thằng Dương bênh con Thúy và bị ông Đốc đuổi học thì con Thúy phải phục nó sát đất chứ. Tại sao con bé nữ tẻ bạc, nữ khiêu khích Vũ. Vũ chắc con Thúy giận mình. Tự nhiên tai nó nóng bừng như mọi bận. Vũ thỉnh thích sự hờn mát của Thúy.

Nó làm lạnh :

- Thúy giận Vũ cái gì thế ?

Thúy trả lời sảng :

- Không biết.

Vũ cố tìm cách giảng hòa :

- Chim khuyên của Thúy hót hay chưa ?

Thúy vênh mặt rất đáng ghét :

- Chim khuyên hờ ?

Giọng Vũ thân thiết :

- Ủ ... ừ ... ừ ...

Thúy hình hình mũi :

- Tưởng đan cái lồng, ai ngờ ăn cắp cả chim lẫn lồng bấy !
Mặt Vũ tái mét. Nó ức phát run. Chết rồi, con Thúy đã biết chuyện nó “cóp” cái lồng bấy chim của thằng Hội. Vũ chửi thề “Tiên sư đứa nào hót lẻo, ông sẽ đánh bỏ mẹ mày”. Liếc con Thúy, nó vẫn cong cớn đôi môi, Vũ lấp liếm :

- Ai nói Vũ ăn cắp lồng chim, Vũ cho nó như đòn. Của người ta đan mấy ngày mà nó dám nói người ta ăn cắp.

Thúy ngấm nghĩa Vũ bằng đôi mắt “mụ phù thủy Phi Châu”. Nó thấy thằng Vũ hết cừ rồi. Hôm kia hay hôm kia, nhà nó mở bát họ, mẹ nó làm chủ cái, bà Đốc đến mua họ. Bà Đốc dẫn thằng nhãi Hội theo. Nghe tiếng chim khuyen hót, Hội tò mò đi xem. Nó gặp con Thúy đang kết hoa đâm bứt dây lồng. Hội thích chim lắm. Nó sà tới xem qua cái lồng và nhận là lồng của nó. Thúy bảo của Vũ. Hội đổ riết Vũ tội ăn cắp. Nó chỉ chữ H khắc ở cột khung cho Thúy trông rõ. Thúy lè lưỡi, lắc đầu. Vũ đã đánh lừa Thúy, ăn cắp của thằng Hội mà dám nói mình đan.

Thúy tức Vũ không thể tả được. Nó sẽ không thềm chơi với thằng Vũ cho thằng Vũ biết tay. Thúy trả Hội cái lồng bấy. Hội hứa sẽ cho Thúy cái lồng nhỏ và hai chú chim khuyen. Nó, còn gạ con Thúy lại nhà nó xem nó đánh bấy chim nữa.

Thằng Hội cừ hơn thằng Vũ nhiều. Con Thúy được dịp trút nỗi bực tức, nó nói toạc móng heo :

- Thằng Hội nói Vũ ăn cắp cái lồng chim của nó !

Vũ nghiêng răng ken két :

- Thằng Hội hờ ?

- Ủ !

- Vũ sẽ đánh bỏ bố nó.

Thúy láu lỉnh :

- Vũ đánh ông Đốc à ?

Tiếng nói của con Thúy gai gai khó chịu quá. Vũ không thể nhường nhịn con bé đánh đá cá cày này :

- Sợ “đét” gì ông Đốc !

Thúy há hốc mồm :

- Không sợ ông Đốc đuổi hờ ?

Vũ cãi chày :

- Bị đuổi rồi cần chó gì ông Đốc !

Thúy tròn xoe mắt. “Hiệp sĩ” Vũ, tay giang hồ mã thượng hôm nay ăn nói nhảm ghê. Thúy nhăn mặt. Nó nói :

- Lồng của thằng Hội khắc chữ H hắc hoi. Vũ ăn cắp đứt đuôi rồi. Vũ hay ăn cắp quá. Thằng Hội mới cừ. Thúy không chơi với Vũ nữa đâu. Thúy chơi với thằng Hội.

Vũ đau điếng người. Bị con Thúy chê là ăn cắp, không cừ bằng thằng Hội. Vũ mở miệng không nổi. Mồ hôi nó toát ra. Vũ cố hình dung cái buổi chiều con Thúy bị thằng Dương bắt nạt đứng nép mình bên nó như nhờ sự che chở của nó. Vũ vót một câu kể công, hy vọng con Thúy nhớ chút ân huệ sẽ xử hòa với nó :

- Thúy quên chuyện thằng Dương chửi Thúy ở cầu Bò rồi à ?

Thúy lơ đãng :

- Hờ ?

- Vũ bị đuổi học vì đánh thằng Dương đấy Thúy ạ !

Thúy đọc địa :

- Ai bảo ăn cắp tiền của nó còn đánh nó chảy máu mũi, đồ ác !

Vũ nghệt thờ. Nó cúi tiết với cái cốc quất mạnh xuống nền gạch rồi lùi thui bước ra ngoài. Con Thúy cười rúc rích. Tiếng cười chạy theo chế nhạo Vũ. Nó nhặt viên đá ném bốp vào thân cây bàng. Chưa hả giận, Vũ đá con chó tha thẩn ở vĩa hè một cú móc. Con chó kêu ăng ẳng. Tạt qua nhà ông Đốc, nhìn trước nhìn sau, nó đáp một hòn gạch trúng cánh cổng sắt đánh rầm một cái. Rồi nó co giò “chẩu”.

Vũ về nhà ngay. Nó nằm thẳng cẳng trên tấm phản gỗ. Nó nguyên rửa con Thúy là đồ vô ơn. Nguyên rửa chán nó đâm ra xấu hổ, lo ngại. Tay nó bủn rủn. Đầu óc nó rối loạn. Nó hết chỗ bầu víu rồi. Nó sợ ba nó. Nó sợ sang năm không được học. Bị đuổi học chẳng phải là chuyện đùa. Quan trọng lắm. Côn nói đúng. Chỉ thằng Côn thương Vũ thôi. Còn con Thúy, cái con mụ phù thủy rừng rậm Phi Châu ấy “đều” thật, “đều” ngang thằng Dương. Vốn sẵn mơ mộng, Vũ nghĩ lan man. Vũ phác ra cảnh một đứa con trai ghét một đứa con gái, bỏ gia đình êm ấm tìm tới chốn sơn lâm cùng cốc y hết mấy tay kiếm sĩ Tàu chán ngán cảnh phồn hoa giả dối, tìm thầy học võ. Nó sẽ trở tài đạo chích, cướp của nhà giàu, chắm mút tí tinh cho no bụng, còn bao nhiêu chia cho kẻ nghèo như mấy thằng hiệp sĩ chính cống. Phải, nếu ba nó đánh nó, nó sẽ bỏ đi. Bạn bè nó sẽ tưởng nó giang hồ vạn nẻo. Mọi người sẽ khóc sụt sùi và con Thúy đánh đá, vô ơn sẽ hối hận trọn đời. Cùng lắm, Vũ sẽ gọt đầu đi tu. Nhưng đi tu ăn tương thối, rau muống luộc già cá dơi, chán chết. Giang hồ vẫn thanh thoi và thỉnh thoảng được chén thịt chó nấu rượu mán thú hơn.

Vũ lảng mạn “bá chê”. Dù trường hợp nào nó cũng cố nặn ra những cảnh ngộ theo trí tưởng tượng của nó. Nó thí dụ giang hồ mà đối rách quá, nó sẽ lê gót xuống núi, làm đây tớ cho một gia đình. Gia đình ấy có đứa con gái trạc tuổi nó, đẹp gấp trăm con Thúy, học kém nó. Con bé này mới đầu làm bộ, khinh nó. Nó phớt tỉnh. Chiều chiều nó thổi ác mô ni ca bài “Căn nhà êm ấm”, hát vài lần và kể sự tích “Căn nhà êm ấm” cho con gái ông chủ nghe bằng giọng nói đầy cảm động. Con bé nhất định sẽ khen nó cừ. Lớn lên, nó

cười con bé làm vợ, dẫn về tỉnh cho con Thúy biết tay. Bây giờ con Thúy già nua, mặt rỗ, mắt toét, hôi nách, thối tai đầu trục, lấy thằng chồng bán lạc rang khổ sở lắm.

Nhưng đây là cảnh ngộ theo trí tưởng tượng. Vũ bỗng giật mình nhớ tới ông bác thân mến nhai thịt mỡ nhồm nhoàm và bày con nham nhở của ông ta ở Cống Đậu. Giang hồ kiểu đó là giang hồ Cống Đậu. Mà làm đầy tớ còn nhục ngàn lần. Rửa bát, nấu cám lợn, thổi cơm, giặt quần áo, than ôi, chán mớ đời ! Quần quật tới ngày, thổi ác mô ni ca vào lúc nào ? Vũ bèn đổi ý. Không nên giang hồ ... bếp. Giang hồ là đại đột. Bắt chước mấy thằng hiệp sĩ thì chết đói nhe răng. Thà cứ nằm nhà chịu đòn để ba nó tính chuyện học hành sau. Cách ngôn của Vũ là “Ta đừng nghe tụi viết truyện kiếm hiệp bỏ nhà đi giang hồ.”

Bây giờ Vũ mới biết nó đại. Chơi với con Thúy không ăn cái giải gì còn bị nó hắt hủi. Thằng Côn nói đúng. Con Thúy thì ra cái “thó” gì ? Ừ, cái tụi con gái ra cái “thó” gì ? Chúng nó chỉ có cái “thó” ... vô ơn.

Vũ lầm nhảm trong miệng. Nó đang mơ ước con Thúy hóa kiếp thành con nhặng. Từng cơn gió mát lùa nhẹ như muốn ru ngủ thằng Vũ. Lát sau, nó đã khép mắt, ngáy khò khò, quên tất cả mọi chuyện.

Khuôn mặt Vũ lúc ấy trông buồn cười lắm

20-9-1963

(viết tại Phú-Nhuận Gia-Định)

Nguồn: Kelly, vietmessenger.com

Người đăng: Mickey

Thời gian: 22/11/2004 3:34:32 SA